
VRIJHEID!

VRIJHEID!

Adam Kokesh

Oorspronkelijke titel: Freedom!
Auteur: Adam Kokesh, 2014

Nederlandse vertaling: Joris Meedendorp, 2016
ISBN: 978-94-92475-25-1

Inhoudsopgave

Introductie

Dit is een fantastische tijd om mee te maken. Wat mensen nu ervaren is zo overvloedig en heerlijk als nooit tevoren en elke dag draagt de belofte van een betere wereld in zich. Niet iedereen ziet het zo, maar als geheel doet het "Team Mensen" het bijzonder goed. We hebben al een hele weg afgelegd, en het is goed om dat eens als geheel te overzien om het te kunnen waarderen. Maar de weg die we op dit moment gaan is niet vol te houden. Regeringen schuiven meer geld dan ooit van de armen naar de rijken. We naderen in hoog tempo het punt van buigen of barsten. Een kortetermijnvisie op de geschiedenis stemt tot pessimisme. We kunnen de huidige stappen terug zien als de overwinning van het kwade over het goede, of op zijn minst als een draai in de richting van onderlinge uitroeiing. Toch zijn het slechts stappen terug in een lange ontwikkeling van één stap terug en twee stappen vooruit.

Een werkelijk vrije samenleving bestaat niet, juist omdat we ons hebben laten overtuigen dat we al vrij zijn. Een echt vrije samenleving kan niet bestaan wanneer we zo door en door geïndoctrineerd zijn dat we "vrijheid" definiëren in termen van door de overheid verleende privileges in plaats van als een universeel moreel principe. Maar toch is een vrije samenleving onontkoombaar aangezien het wereldwijde paradigma verschuift doordat we ons recht op zelfeigenaarschap beter leren zien.

We weten allemaal dat in vrijheid leven beter is - dat ons leven niet half zoveel voldoening geeft als we niet naar onze eigen wil kunnen leven, maar dat in plaats daarvan onze keuzes onder dwang worden beperkt. Veel van ons ervaren nog steeds dat hun leven wordt gedomineerd door de voorschriften van anderen. Velen leven nog steeds onder de dreiging van dood door oorlog. Ook al hebben sommigen het relatief goed en genieten ze veel persoonlijke rijkdom en autonomie, veel anderen hebben dat niet. Zelfs degenen die het goed hebben leven in een minder bruisende en stabiele omgeving door de inbreuk op individuele vrijheden wereldwijd.

Elke daad van geweld en elke dreiging met geweld tussen individuen is een inbreuk op iemands vrijheid. De grote illusie van het huidige paradigma van statisme is dat overheden voor een waardevolle vermindering van geweld zorgen. Overheden zijn de grootste oorzaak van geweld in de wereld van vandaag. Het zijn dwingende monopolies met slechts een illusie van publieke steun. Alles wat ze doen is gebaseerd op het vermeende recht geweld te gebruiken tegen mensen die vreedzaam handelen.

Velen van ons zijn afhankelijk van de overheid, en omdat de overheid zo'n grote rol speelt in de samenleving zou men kunnen zeggen dat iedereen er in een bepaalde mate van profiteert. Dat betekent nog niet dat de voordelen de

nadelen rechtvaardigen, en de overgrote meerderheid van ons lijdt netto verlies aan de overheid. Zelfs als we ervan overtuigd zijn dat iedereen netto winst bij een overheid heeft, zijn we nog altijd beter af zonder gebruik van geweld.

Vrijheid is de mogelijkheid om je eigen wil na te streven binnen je rechten zonder de dreiging van geweld van anderen. Zo simpel is het echt. Jij bent je eigen eigenaar. Niemand kan ook maar voor een deel eigenaarschap over jou claimen zonder je rechten te schenden. Door statisme af te schaffen bereiken we een wereld zonder miserabele slachtoffers en ellendige daders. We creëren een wereld waarin alle relaties vrij zijn van dwang en geweld. We zien elkaar dan als partners in de menselijke ervaring, eensgezind in ons verlangen om in vrijheid te leven en ons potentieel te realiseren. We zijn voorbestemd om een samenleving te bouwen op basis van respect en samenwerking.

1
De filosofie

I. Vrijheid

Vrijheid is wat je hebt als niemand je zijn wil oplegt. Iedereen erkent dit van nature als iets goeds omdat we allemaal waarde hechten aan ons vermogen om keuzes te maken. We hechten er allemaal waarde aan om beslissingen te nemen zonder te worden bedreigd. Het is alleen jammer dat de meesten van ons nog nooit de tijd hebben genomen om eens na te denken over de precieze aard van vrijheid en haar fundamenten in onontkenbare principes. Het toepassen van deze principes op grote onderwerpen kan gecompliceerd zijn, maar het concept van vrijheid is dat niet. Wanneer het consequent wordt toegepast, wijst het ons de weg naar een meer harmonieuze samenleving.

Als iemand ons zijn wil oplegt, zijn we duidelijk niet vrij. Misschien helpt het om vrijheid niet als een ding te zien, maar als een ideale staat van sociale harmonie waarin niemand zijn wil aan een ander oplegt. Een schending van vrijheid is een aanval op een bepaald slachtoffer wiens wil onder dwang wordt beperkt door zijn leven of zijn eigendom af te nemen, of te dreigen hem iets aan te doen. Vrijheid is niet alleen een ideale staat van de samenleving, maar een morele code die de rechten van anderen respecteert.

Zelfeigenaarschap is een onlosmakelijk deel van het menszijn. Je bent van jezelf. Je bent eigenaar van je lichaam. Je bent eigenaar van je arbeid. Iedereen die anders beweert probeert je vrijheid te beperken of je tot zijn slaaf te maken.

Omdat je eigenaar van jezelf bent, is het verkeerd van iemand als hij geweld gebruikt tegen jou of je eigendom. Het accepteren van dit simpele feit is de basis van een vrije en geweldloze samenleving. Dit universele non-agressie principe geldt voor iedereen, en daarom is het verkeerd om een ander te doden, te verwonden, te beschadigen, te bestelen of te bedreigen. Iedereen die direct geweld gebruikt tegen anderen, steun verleent aan geweld tegen anderen, of geweld tegen anderen gebruikt in naam van iemand anders houdt ons tegen om ons potentieel te bereiken in harmonieuze en wederzijds voordelige handelingen die in vrijheid plaatsvinden.

II. Regering

Weinigen, zelfs onder mensen die bij de overheid werken, hebben de tijd genomen om te overdenken wat nu de precieze definitie van overheid is. Regeringen komen weg met wat ze doen doordat hun ware aard wordt verdoezeld door propaganda. De meeste definities omschrijven "overheid" als mensen die verantwoordelijk zijn voor dit of dat, maar de basis van regeren is altijd dreiging met geweld. De autoriteit waar overheden aanspraak op maken is uniek, want het wordt gezien als een licentie om geweld en dwang te gebruiken tegen vreedzame mensen. Je kunt er gewoonweg niet omheen: regeren is besturen door dwang.

Voorstanders van overheid beweren dat het acceptabel is voor de regering om iets te doen wat een individu nooit en te nimmer zou mogen doen. Dit is waarom overheden speciale woorden bedenken om te verdoezelen wat ze werkelijk doen. Oorlog is massamoord. Als een individu in zijn eentje een moord pleegt, is dat een misdaad en kan hij consequenties verwachten. Maar als individuen moord plegen als onderdeel van een gigantische georganiseerde operatie maken ze kans op een medaille. Belasting is diefstal. Als een eenling iemand ontvoert als die hem niet de helft van zijn inkomen geeft, dan gaat hij de gevangenis in. Maar als iemand dat bij jou doet in naam van de overheid, krijgt hij een knap salaris als belastinginner. Geen enkele rechtvaardiging verandert de fundamenteel immorele aard van deze praktijken. Niets aan "de goddelijke rechten van koningen", "de wil van het volk" of "de rechtsstaat" geeft bevoegdheid om een immorele daad te rechtvaardigen. Gewelddadige handhavers zijn essentieel voor overheden, want zonder hen zijn hun dreigementen betekenisloos.

Het gegeven dat overheden op immoraliteit gebaseerd zijn wil nog niet zeggen dat alles wat ze doen immoreel is. Ze claimen vaak monopolies over belangrijke functies in de samenleving, zoals zorg voor de armen of bescherming van natuurlijke bronnen. De armen en de natuur zouden veel beter beschermd worden als we deze functies niet zouden toevertrouwen aan dezelfde mensen die oorlog voeren. Zelfs als de overheid geld uitgeeft aan iemand die het hard nodig heeft moet het dat eerst stelen van iemand anders. Edele daden kunnen geen excuus zijn voor diefstal, zoals regeringen ons willen laten geloven.

Regering is fundamenteel immoreel omdat het gebaseerd is op het schenden van de rechten van individuen. De levensstandaard van nu is niet dankzij, maar ondanks overheden. Als vrije, mooie, onafhankelijke mensen, zijn we eigenaar van onszelf en we zouden niemand moeten geloven die iets anders beweert. We verdienen zelfbestuur. We verdienen om zelf controle te

hebben over ons eigen leven. Niemand heeft het recht anderen onder dwang te besturen, zelfs al beweren ze de meerderheid achter zich te hebben.

Het kan zijn dat in de ontwikkeling van de samenleving enige dwang onvermijdelijk is geweest. Uit zwakheid steunen we enig institutioneel geweld, maar alleen omdat we nog geen betere manier hebben gevonden. We kunnen de overtuiging hebben gehad dat overheid een "noodzakelijk kwaad" is, maar omdat eigen overtuiging altijd krachtiger is dan dwang, is het onvermijdelijk dat we het uiteindelijk overbodig zullen maken.

Overheid is als een kanker. Minder overheid is beter dan meer overheid, zoals minder kanker beter is dan meer kanker, maar zolang als het bestaat is het een bedreiging. Zolang de samenleving het idee accepteert dat geweld de manier is om problemen op te lossen, is de enige beperking aan geweld datgene waartoe handhavers niet aangezet kunnen worden. Een regering zoals we die vandaag kennen kun je omschrijven als een wereldwijde tumor. Hoewel het plaatselijk bestreden kan worden, zijn we alleen veilig als het compleet wordt uitgeroeid.

Overheid is overheersing. Overheid is uitbuiting. Overheid is een beschermingsracket, een niet-legitiem beheer. Regering is wanorde, geweld, en conflict! Overheid is een idee dat "zo goed is" dat het ons onder dwang opgelegd moet worden. Overheid is een groep mensen die beweert in een bepaald gebied een monopolie op het gebruik van geweld te hebben.

III. Statisme

Controlesystemen gebruiken die afhankelijk zijn van medewerking van slachtoffers maakt duidelijk hoe we denken. Als we sterk geloven in de noodzaak van een krachtdadige centrale autoriteit die macht over ons heeft, dan is dat het soort bestuur dat we krijgen. Het zoeken naar, en verzetten tegen controle is altijd een deel van het leven geweest, maar in verloop van tijd hebben we steeds meer zelfbestuur geëist. We zijn al opgeschoven van het accepteren van rauwe slavernij en horigheid naar het opeisen van een meer actieve rol in een "participatie" regering. Statisme is de ideologie om problemen op te lossen door georganiseerde dwang, in plaats van door vreedzame overtuigingskracht.

Als je bedenkt hoeveel dwang en geweld heeft bijgedragen aan onze wereld van nu, is het begrijpelijk waarom statisme zo verleidelijk is. Geef jij om de armen? Om de veiligheid van het land? Bescherm jij de natuur? Waardeer jij een samenleving die onderwijs vrij beschikbaar maakt? Overheden willen je laten denken dat je jouw deel hebt bijgedragen door te stemmen en belasting te betalen zonder kritisch na te denken. De dreiging van geweld is

wat overheidsmonopolies en andere georganiseerde misdaad onderscheidt van vrijwillige organisaties. Zelfs de goede dingen die ze doen zijn alleen maar mogelijk door dwang.

In de loop van de menselijke geschiedenis, toen we meer en meer zelfbestuur opeisten heeft het overheidsracket zich aangepast. Op een bepaald moment werd geaccepteerd dat de sterkste man de baas was. Later moest men ons overtuigen van het door God gegeven recht van een koning of koningin. Nog later moest men ons tevreden houden. Het racket is erg lucratief totdat we doorzien wat het werkelijk is. Wanneer we zelfeigenaarschap op gaan eisen in plaats van deel te nemen aan de onderdrukking die we democratie noemen, zal het racket onmogelijk worden.

Als iets voor één persoon verkeerd is om te doen, waarom is het dan wel acceptabel als 51% van de mensen die stemmen overeenkomen iemand anders in te huren om het voor hen te doen? Democratie is geen vrijheid. Goed bekeken is democratie op zijn best een meerderheid die een excuus verzint om hun wil aan een minderheid op te leggen. Vaker is het een compleet valse dekmantel voor de machtigen om de rest van ons zoveel mogelijk uit te buiten zonder meer ontevredenheid te veroorzaken dan ze aan kunnen. Democratie biedt ook een handige uitlaatklep voor ontevredenheid met de valse belofte van "verandering" bij de eerstvolgende verkiezingen.

Zolang mensen een beschermingsracket willen, krijgen ze die ook. Los van de naam die je er aan geeft, of van welke valse ideologie gebruikt wordt om het goed te praten, is een overheid gebaseerd op het gedwongen opleggen van ideeën aan mensen. Statisme is tegenwoordig het dominante paradigma omdat de meesten van ons onwetend of in ontkenning zijn van hun natuurlijke staat. Afhankelijkheid van de overheid maakt het beangstigend om iets nieuws te overwegen. Wanneer genoeg van ons zich realiseren wat de idealen van vrijheid zijn, en zich richten op vrijwillige oplossingen in plaats van geweld te willen gebruiken, is het paradigma van statisme voorbij, en zal het overheidsracket gezien worden voor wat het is, voordat het vlot verdwijnt.

IV. Eigendom

Het vergt een behoorlijke zieke logica en een zeer laag zelfbeeld om te zeggen dat je geen eigenaar van jezelf bent. Als je dat toch beweert, bewijst dat op zichzelf al dat het niet klopt, omdat het geven van je mening al een uiting van zelfeigenaarschap is! Alles minder dan zelfeigenaarschap is slavernij. Alle concepten over rechten zijn gebaseerd op zelfeigenaarschap. Je zelfeigenaarschap is de erkenning van anderen dat je het recht hebt om over jezelf

te beslissen. Als je geen aanspraak maakt op dingen van waarde, doet een ander dat wel. Zonder zelfeigenaarschap te handhaven is er geen vrijheid.

Zelfeigenaarschap betekent dat je vrijheid van spreken hebt, omdat jij eigenaar bent van jou stem en kunt zeggen wat je wilt. Als iemand je slaat, besteelt, of opsluit voor wat je zegt, schenden ze niet zozeer "je recht op vrije meningsuiting," maar meer nog schenden ze jouw zelfeigenaarschap omdat het ze niet aanstond wat je zei. Zelfeigenaarschap betekent dat je het recht hebt om te zwijgen, want iemand tot spreken dwingen is een poging zijn eigendom te stelen door hem te bedreigen. Zelfeigenaarschap betekent dat je lichaam een manifestatie is van jouw unieke, bewuste keuzes en niemand kan dat van je afnemen.

Omdat je eigenaar van jezelf bent, ben je verantwoordelijk voor je acties. Als je iets van een ander stukmaakt, ben je hen verschuldigd voor de schade te betalen. Dit betekent ook dat je verantwoordelijk bent voor wat je produceert. Als je iets creëert door verschillende materialen samen te stellen met jou arbeid, mag je zelf bepalen wat je daarmee doet. Je kunt het vernielen, verbruiken, verkopen of weggeven. Alleen al dit eenvoudige concept van eigendom, bevat een oplossing voor veel belangrijke geschillen.

Het is onmogelijk dat iedereen in precies gelijke mate toegang tot natuurlijke hulpbronnen heeft, maar in een samenleving die respect heeft voor de rechten van individuen, is het verkeerd om iemand toegang te belemmeren tot ongebruikte bronnen. Daarmee is het ook verkeerd om iets te vervuilen zodat anderen natuurlijke bronnen niet meer kunnen gebruiken of ervan genieten. Het is verkeerd om land te claimen om te voorkomen dat het gebruikt wordt. Het is verkeerd om grenzen te stellen aan toegang tot natuurlijke hulpbronnen voor hen die er goed gebruik van kunnen maken.

Net als dat je recht op zelfverdediging hebt en zelf mag weten hoe je dat vormgeeft, heb je ook het recht om de relatieve waarde van je eigendom vast te stellen en te bepalen hoe je het verdedigt. Onder het tegenwoordige paradigma van statisme, ontnemen veel overheden ons die keuzes. Of je het nu leuk vindt of niet, een deel van je inkomen wordt gebruikt om een systeem in stand te houden dat is gebaseerd op onrechtvaardigheid en een oneerlijke kijk op eigendom. Voor een vrije en vreedzame samenleving is een diepgaand respect voor de principes van eigendom essentieel.

De meeste conflicten draaien om eigendomsgeschillen. Geschillen zijn soms gebaseerd op verwarring of een oprecht verschil van inzicht, maar vaker nog zijn ze gebaseerd op valse claims op eigendom. Zulke valse claims zijn eigen aan overheden, die vaak beweren dat zij, of de partijen die zij representeren, eigenaar zijn van jouw inkomen of jouw lichaam. Regeringen dienen er ook voor om allerlei soorten corrupte eigendomsconstructies te handhaven ten behoeve van de belangen van de superrijken. Door het simpele concept van eigendomsrechten te verdoezelen, zijn overheden in staat ge-

weest onvoorstelbaar onrecht te plegen door rijkdom van de armen naar de rijken te sluizen. Rechtvaardigheid vereist een solide basis in eigendomsrechten.

V. Voluntarisme

Op basis van zelfeigenaarschap kunnen we een rechtvaardig systeem bouwen dat gebaseerd is op eigendomsrechten en het non-agressie principe. Vanuit dit concept van rechtvaardigheid, kunnen we zien dat een vrije samenleving slechts bestaat uit vrijwillige relaties, vrij van geweld en dwang. Dit ideaal zou een samenleving zijn zonder dwingend bestuur, en dus zonder zoiets als hetgeen we vandaag de dag "overheid" plegen te noemen. Deze ideale samenleving zou vrijwillig zijn.

Wanneer alle relaties vrijwillig zijn betekent dit dat elke interactie met een ander onze eigen keuze is. We kiezen voor die interacties omdat die zijn gebaseerd op ons eigen belang, en niet op wat iemand anders goed voor ons vindt. Wanneer onze keuzevrijheid wordt ingeperkt is dat een inbreuk op onze rechten. Wanneer de overheid zegt dat je iets niet mag doen, betekent dit dat als je het wel doet er geweld tegen je zal worden gebruikt. Hoewel velen van ons nog steeds veel onafhankelijke beslissingen kunnen nemen, wordt elk aspect van ons leven wel aangetast door die dreiging van geweld.

Zelfeigenaarschap betekent niet dat alleen jij eigenaar van jezelf bent, maar dat geldt ook voor alle anderen. De beste manier om je te verzekeren van respect voor jouw zelfeigenaarschap, is om ook de rechten van anderen te respecteren. Gelukkig hebben de meesten van ons geen probleem dit principe te erkennen en in ons dagelijks leven toe te passen. Zelfs als we overheidsdienaars meerekenen verdienen relatief weinig mensen hun brood met diefstal en moord in directe zin. Maar helaas heeft de samenleving de neiging om een uitzondering te maken voor een speciale moraalvrije zone voor overheidsdienaren. Toen je leerde "niet slaan" en "niet stelen," was het niet "tenzij je voor de overheid werkt." Toen je leerde "niet doodslaan" was het niet "behalve als een politicus zegt dat het goed is." Alles wat de regering doet is alleen mogelijk door het schenden van mensenrechten.

Omdat mensen vatbaar zijn voor interpersoonlijk geweld, is het absolute ideaal van een volledig vrijwillige samenleving misschien onmogelijk. Er kan een werkelijk vrije en vrijwillige wereld zijn, maar op het moment dat iemand een klap in zijn gezicht krijgt, is voor het slachtoffer de wereld niet erg vrij! Maar dat betekent niet dat we niet naar een vrije en vreedzame samenleving moeten streven, of niet hard moeten werken gewelddadige agressie uit te bannen.

We leven in de vreedzaamste tijd van de hele menselijke geschiedenis. Op dit moment is de kans kleiner dan ooit tevoren om doelwit te worden van geweld van een medemens. Dat is een geweldig iets en zou gevierd moeten worden! Denk je eens in hoe het voor onze voorouders was die leefden in een relatieve angst voor hun medemensen! Stel je eens voor hoe veel moeilijker handel en samenwerking was met een stuk minder vertrouwen in elkaar. Helaas hebben overheden ons verminderde wantrouwen meer dan vervangen door andere valse angsten en onze levens worden meer dan ooit geregeerd door dwang.

In een wereld zonder overheid (een wereld waar gedwongen relaties de uitzondering zijn), is vertrouwen hoog, worden individuele rechten gerespecteerd en is het klimaat voor samenwerking ideaal. Dat is de enige situatie waarin alle mensen hun potentieel ten volle kunnen benutten. Elke keer dat we er niet in slagen het zelfeigenaarschap van anderen te respecteren vermindert ons potentieel. Elke dreiging van geweld verkleint onze kansen. Elke daad van geweld weerhoudt de mensheid. Het besef dat we aan een vrije samenleving moeten werken door alle relaties te ontdoen van geweld staat bekend als voluntarisme.

2
Korte geschiedenis van de macht

I. Evolutie van het overheidsracket

Zodra mensen meer konden produceren dan nodig was om te overleven, werd het de moeite waard om ze uit te buiten. Om het ontstaan van de overheid en interpersoonlijk geweld te begrijpen, moeten we helemaal terug naar de natuurlijke toestand, of misschien zelfs eerder naar onze biologische oorsprong. We hebben altijd getracht aan onze behoeften te voldoen door het beheersen van de wereld om ons heen, met inbegrip van andere mensen. De meeste menselijke relaties zijn coöperatief en niet-gewelddadig geweest, maar de wens om anderen te beheersen door middel van geweld is ontstaan uit de eerste verleiding om te stelen tot aan de moderne regeringen die we nu kennen.

Als we overheid definiëren als besturen door middel van geweld, zouden we nog nooit een natuurlijke staat zonder regering hebben meegemaakt. In primitieve jager-verzamelaargroepen, moesten mensen accepteren dat de sterkste de baas was. Het was misschien in het beste belang van het individu om mee te gaan met een dergelijk systeem, omdat het uitdagen ervan zou kunnen betekenen dat je alleen verder moest, of erger, verwond of gedood werd.

Omdat we kuddedieren zijn, ontwikkelden we complexe talen die ons toelieten om te communiceren en te coördineren. Plotseling was de sterkste man niet noodzakelijk meer de baas! Het was de beste jager - degene die effectief een gezamenlijke actie kon leiden die communicatie en samenwerking vereiste. Toen begonnen die geweldige jagers zich leiders te noemen, en daarmee begon het eerste doorlopende racket die op een moderne regering lijkt.

Technologie heeft een primaire rol gespeeld bij het bepalen van de sociale orde, omdat dit bepalend is voor welke productiecapaciteiten kunnen worden benut. Zonder taal of gereedschap, kunnen mensen maar weinig meer verzamelen dan wat aan hun behoeften voldoet. Met de uitvinding van de instrumenten die nodig zijn voor de jacht, kwam er vaak een overschot aan voedsel dat creatieve energie vrijmaakte voor andere productie, maar ook voor andere manipulatie. Met de ontwikkeling van de landbouw, kon men

veel meer voedsel creëren dan men kon consumeren en kon men een hele reeks van gespecialiseerde arbeid ondersteunen, waaronder het unieke beroep van "overheidsbloedzuiger."

Met de opkomst van de industrie, is de productieve output van individuen sterk toegenomen, en ook het totale vermogen van de samenleving om mensen die volledig onproductief, of zelfs contraproductief zijn te ondersteunen. Als overheden de helft van het inkomen van primitieve boeren afnamen en hen nauwelijks genoeg voedsel overlieten om zichzelf te voeden, zouden ze allemaal sterven of opstaan tegen dergelijke massale diefstal. Echter, als regeringen de helft van het inkomen van de moderne industriële werknemers afneemt, van wie de salarissen tien families kunnen voeden, en een deel ervan gebruikt om ze te overtuigen dat het voor hun eigen bestwil is, kunnen ze zelfs nog voor hogere belastingen stemmen. Of op zijn slechtst zullen ze op een andere politicus stemmen die net een beetje minder van hen steelt voor dezelfde sponsors.

Nu we per persoon productiever zijn geworden, zijn we beter opgeleid en ons meer bewust van overheden. Als gevolg daarvan hebben overheden het onderwijs en de massamedia gebruikt om ons te laten denken dat het racket van essentieel belang is, of zelfs gunstig, maar de effecten daarvan nemen af. We hebben geleerd meer controle over onze eigen beslissingen te eisen, en over ons eigen leven te gaan zonder te worden beroofd of aangerand.

De geschiedenis van de overheid wordt gedefinieerd door twee curven: de ontwikkeling van onze capaciteit om diefstal te tolereren, en ons bewustzijn dat we het verdienen te leven zonder bestolen te worden. De eerste curve blijft exponentieel groeien met de technologie, maar de tweede curve zal uiteindelijk de eerste overtreffen. Dit blijkt uit de ontwikkeling van moderne participerende democratieën. Van alle verschillende vormen van overheid, is dit de laatste voor het bereiken van een werkelijk vrije samenleving.

De lange kijk op de geschiedenis biedt een inspirerend verhaal van de ontwikkeling van zelfbestuur. Als we alleen kijken naar de huidige periode, kunnen we het zien als een strijd voor democratie. Vechten voor "gelijke deelname" aan de dwingende controle over anderen weerhoudt ons van het bereiken van het grotere doel, een samenleving die zelfeigenaarschap respecteert. Democratie is een manier om te doen alsof we allemaal gelijke slavenhouders zijn. De werkelijkheid zal altijd veel minder rooskleurig blijken dan dat de kampioenen van de democratie ons beloven, omdat het op een fundamenteel immoreel ideaal is gebaseerd. Niemand heeft het recht om een leider aan iemand op te dringen en geen mandaat van de meerderheid geeft enig leider het recht om geweld te gebruiken tegen iedereen.

Democratie is de rechtvaardiging voor dingen die de superrijken iedereen toch al gingen aandoen. Hoe dan ook, het biedt hen een zeer handige dekmantel om te doen wat ze willen, omdat de democratie hen in staat stelt om te

zeggen dat ze het doen op basis van de "wil van het volk." Dit heeft geleid tot de moderne bureaucratieën die het doen lijken alsof elk aspect van ons leven wordt beïnvloed door de overheid, of beter gezegd, bestuurd door bedreiging met geweld. Toch zorgt de illusie van participatie door te stemmen ervoor dat we blijven terugkomen voor meer.

Omdat we pragmatische wezens zijn die niet kunnen ontsnappen aan de bestaande sociale orde wanneer we niets te eten hebben, zijn we min of meer meegegaan in de progressie van het racket. Nu de productiviteit toegenomen is en overheden zijn gegroeid, is de vraag naar zelfbestuur in een versnelling gekomen en de illusie van democratie zal daar niet aan voldoen. Belangrijke historische revoluties hebben het de machthebbers moeilijk, en bij momenten zelfs onwerkbaar gemaakt, maar pas na de wereldwijde paradigmaverschuiving naar vrijheid zullen we het racket voor eens en voor altijd afwerpen.

Als de samenleving evolueert, behouden we onze oerinstincten. Wij zijn een gemeenschapssoort, niet afhankelijk van elkaar, maar afhankelijk van samenwerking om onze levensstandaard te behouden en om onze kansen op overleving en voortplanting te verbeteren. Omdat samenwerking superieur is aan dwang, hebben we steeds betere manieren ontwikkeld om de samenleving te organiseren om zo samenwerking te bevorderen. Het tijdperk van moderne regeringen was een belangrijke stap in het proces, maar het is niet de laatste. De aanvaarding van een nieuw paradigma gebaseerd op vrijheid zal binnenkort alle vormen van georganiseerde uitbuiting als lachwekkend achterhaald maken.

II. Patriottisme

Mensen hebben altijd een gevoel van identiteit ontleend aan aansluiting bij groepen. We vergelijken onszelf met lagere groepen om ons gevoel van eigenwaarde te vergroten. Dit inherente kenmerk van de menselijke psyche is op grote schaal benut om de samenleving te manipuleren in het tolereren van onderdrukking. Zelfs als we het creëren van sterke groepsidentiteiten als nuttige dienst aanvaarden, hebben overheden hun monopolieprivileges misbruikt om veel meer voor hun diensten in rekening brengen dan ze waard zijn. Bij moderne regeringen, is de prijs van sterke nationale identiteit wijdverbreide oorlog, diefstal en manipulatie.

De originele groep waar we allemaal aansluiting bij zoeken is familie. Er is een natuurlijk, gezond instinct om degenen die ons het leven gaven te zien als superieur aan iedereen die dat niet deed. Helaas is dit gemakkelijk te perverteren tot een angst voor buitenstaanders, of mensen die anders zijn dan degene die we identificeren als familie. Wanneer een gezin of een stam wordt

bedreigd, kan dit instinct zeer behulpzaam zijn, zelfs essentieel om te overleven. Maar als er geen bedreiging is, kan angst voor buitenstaanders ook samenwerking blokkeren.

Veel regeringen buiten deze neiging uit, door te proberen mensen hun land te laten zien als een familie en de politieke leiders als ouders. Dit geeft ze niet alleen in het algemeen meer invloed, maar vooral als het gaat om internationale relaties. Patriottisme verandert natuurlijke groepsidentiteiten in nationale identiteiten. Deze term wordt vaak omschreven als vaderlandsliefde, maar wanneer dat land wordt gedefinieerd door lijnen op een kaart getekend door politici, oorlogen, en omstandigheden in de geschiedenis, is dat liefde voor een vals gevoel van groepsidentiteit, expliciet gemaakt en in stand gehouden om de psychologische greep van de overheid op hun slachtoffers te versterken.

Vaderlandsliefde is een kunstmatige, begrensde "liefde" ontworpen om een duidelijk gebrek aan liefde te creëren voor degenen aan de andere kant van de grens. Er is niets mis met van jezelf houden, of van mensen die op je lijken - degenen die je waarden of intrinsieke kenmerken delen die je in jezelf waardeert - maar om de liefde toe te wijzen op basis van grenzen van een gewelddadig racket is een inherent gevaarlijk idee. De meest onzekere en kwetsbare mensen zijn waarschijnlijk de meest enthousiaste patriotten, en daardoor hebben regeringen er altijd belang bij ons bang te houden voor buitenstaanders, vervreemd van de rest van de wereld, en onvolgroeid in emotionele volwassenheid.

Onzekerheid en de neiging identiteit te vinden in een groep kan mensen verleiden om gevaarlijke en irrationele dingen te doen. In de geschiedenis is vaderlandsliefde gebruikt om de meest gruwelijke misdaden te rechtvaardigen, omdat mensen zich sterker identificeerden als leden van een groep dan als moreel sterke individuen. Patriottisme betekent inherent het verlagen van onszelf tot leden van een groep als primitieve kuddedieren. Dit leidt tot afschuiven van verantwoordelijkheid, wat van essentieel belang is voor de overheid, en tot de blinde gehoorzaamheid die mensen misleidt om te geloven dat als je zegt "Ik deed gewoon wat me opgedragen was" dat een excuus is voor immoreel gedrag.

Regeringen rekenen op een gevoel van vaderlandsliefde in hun slachtoffers zodat die meegaan met beleid wat niet in hun eigen belang is. Ze moeten ons doen geloven dat we een offer brengen voor het algemeen belang terwijl we in werkelijkheid onze beulen helpen. Ze hebben ons nodig om mee te gaan als deel van de kudde. Ze hebben ons nodig om de verkondigde onbaatzuchtigheid van politici te accepteren die alleen uit "liefde" voor het kunstmatige collectief handelen. Zij moeten zeker stellen dat niet te veel van ons slachtoffers, emotioneel gezonde denkers zijn, die zelfbestuur eisen en

ons veilig voelen in onze identiteit als vrije, mooie, onafhankelijke mensen. Patriottisme is het bewijs dat een patriot niet vrij is.

III. Propaganda

De grote overheidsleugen is dat de regering er is voor het welzijn van zijn slachtoffers. Om de waarheid te verbergen, gaan overheden tot het uiterste met propaganda bedoeld om de manier waarop we denken en dus hoe we ons gedragen te veranderen. Propaganda is het verspreiden van foutieve informatie om onze beslissingen te beïnvloeden, schuld van overheden af te wentelen, onderlinge strijd aan te moedigen, afkeer van buitenstaanders te bevorderen en een gevoel van vaderlandsliefde te creëren, waardoor we ons identificeren met het land of zelfs met de overheid zelf. De enormiteit waar regeringen toe in staat zijn met propaganda hangt af van de mate waarin ze ons hebben overtuigd om zich met hen identificeren, zodat iedereen die hun macht uitdaagt wordt gezien als een vijand van het volk. Gelukkig heeft dezelfde technologie die propaganda vandaag de dag mogelijk maakt ook onze achterstand in termen van macht om de overheid aan de kaak te stellen weggenomen, en het hoogtepunt van de effectiviteit van propaganda kon al wel eens gepasseerd zijn.

In de vroege dagen van de overheid, was propaganda eenvoudig en onbehouwen. Wellicht was het eerste voorbeeld een grote holbewoner die grommend en kwaad met een speer naar een naburige stam wees, zijn volk prikkelend om aan te vallen. "Slechteriken! Daar! Kom op voor de groep! Pak ze!" Toen de communicatietechnieken zich ontwikkelden, ontwikkelde zich ook de complexiteit van de samenleving, en ook de complexiteit van het racket, en daarmee ook de geslepenheid van propaganda. In eerste instantie is communicatietechnologie essentieel voor de groei van de overheid, al was het maar om verschillende onderafdelingen te coördineren. Met de opkomst van massamedia werden de effecten van propaganda veel sterker. Het maakte het ook de moeite waard voor regeringen om zeer zwaar te investeren in de ontwikkeling van propagandatechnieken. Overheden gebruiken propaganda om draagvlak te creëren voor allerlei soorten beleid die een vrijdenkende samenleving nooit zou tolereren.

De ontwikkeling van massacommunicatietechnologie stelde regeringen in staat om enorme legers van arme mensen samen te brengen, niet alleen om in de oorlogen van de rijken te vechten en te sterven, maar ook om het met enthousiasme te doen. Niet alleen konden ze mensen overtuigen om enorme welzijnsprogramma's te ondersteunen, maar ze konden ook enthousiaste belastingplichtigen maken die enorme verspilling, fraude en misbruik

verwachten en tolereren. Niet alleen konden ze brede segmenten van de economie overnemen door inbeslagneming van privé-eigendom, ze konden bereiken dat mensen gingen geloven dat zonder overheid de samenleving niet kon werken! De propagandatechnieken zijn nu zo verfijnd, dat overheden mensen hebben kunnen overtuigen om iedereen aan te vallen die op de onge-makkelijke waarheid wijst.

Overheden en hun vertegenwoordigers liegen rechtstreeks tegen ons, maar leugens zijn zo veel effectiever als anderen ze leveren. Overheden hebben altijd propagandisten die het gesprek op hoofdlijnen in hun voordeel kantelen materieel ondersteund. Religie heeft lang een ondersteunende rol gespeeld in de onderdrukking, aangezien regeringen religies die gehoorzaamheid aan de overheid bepleiten zullen bevorderen. Door middel van sponsoring (en op sommige plaatsen overname) van het onderwijs, kunnen overheden degenen die hun verhaal handhaven sterk bevoordelen. Overheden en hun sponsors geven geloofwaardigheid aan hun propaganda door het ondersteunen van denktanks. Zij controleren massamedia door collectieve licenties, censuur, monopoliebeheer van de infrastructuur en beperkte toegang.

In scène gezette gesprekken tussen voorgeselecteerde praathoofden zijn een veel voorkomende tactiek van propagandisten, want de beste propaganda is het soort wat het doelwit niet herkent. Experts die zogenaamd alle kanten van een debat vertegenwoordigen houden een eenzijdig verhaal dat mensen aantrekt door middel van sensatiezucht en de geloofwaardigheid van de per-soonlijkheden. Het publiek mag dan "onafhankelijk" beslissen met wie ze het eens zijn. Een derde optie wordt niet beschouwd of wordt irrelevant geacht, afwijkende meningen worden niet erkend. En terwijl mensen denken dat ze vrijuit spreken, omdat ze heftig debatteren over een of andere sociale splijtzwam, zijn ze niet alert op de validiteit van de vooronderstellingen van de propaganda: overheid is goed, de overheid is hier om ons te beschermen, we kunnen onmogelijk overleven zonder regering.

Hoewel propaganda een grote hefboomwerking heeft op de doeltreffend-heid van het racket, (blijkens het wijdverbreide gebruik) loopt de effectiviteit ervan terug. Hoewel publicatietechnologieën regeringen eens onevenredig veel macht gaven, hebben we nu zo'n overvloed aan informatie onder onze vingertoppen, dat het veel moeilijker is om ons voor te liegen. Zolang er overheden zijn, zal er propaganda zijn. Zolang propaganda effectief is zullen regeringen altijd mogelijk zijn. Maar omdat we nu meer dan ooit tevoren in staat zijn propaganda te bevragen, zal het uiteindelijk irrelevant zijn.

IV. Overheid vs Technologie

In veel opzichten heeft de curve van de overheid de curve van technologie gevolgd, maar hun relatie is veel ingewikkelder. Overheden hebben vaak geprofiteerd van technologie op een manier die voor het publiek niet mogelijk was, soms in het geheim. Technologie heeft regeringen geholpen om veel destructiever te zijn dan ze zonder ooit zouden zijn. In veel opzichten geeft de technologie ons nu de macht om de overheidsmacht te bevechten. Zolang we gevoelig voor het racket zijn, zal de beschikbare technologie de aard van de onderdrukking te bepalen, maar uiteindelijk zal technologie de algemene bevolking de macht geven om zelfbestuur op te eisen en de psychologische wortels van statisme irrelevant te maken.

De heersende stand van de techniek bepaalt primair de productiecapaciteit van het gemiddelde lid van de samenleving. Een overschot aan productiviteit maakt overheid mogelijk. De ontwikkeling van de landbouw suggereerde een racket rondom verschillende vormen van pacht. De ontwikkeling van de industrie creëerde een veel meer gedisciplineerde en gecoördineerde economie, dat het belasten van inkomsten suggereerde. Ontwikkelingen in drukken en handhaving van valuta maakte het fundament van bijna alle moderne regeringen mogelijk: een monopolie op geldcreatie. Technologie was ook de drijvende kracht achter de curve van ons vermogen tot zelfvernietiging tot aan het punt waarop volledige vernietiging haalbaar lijkt. Als we nu statisme te boven komen, hebben we voorkomen dat de destructieve curve van de overheid de vreedzame curve van technologische ontwikkeling inhaalt.

Technologische ontwikkeling leidt tot meer welvaart. Door de capaciteit van de gemiddelde arbeider te verhogen, verhoogt technologie de levensstandaard (ondanks het feit dat de overheid altijd grotere delen van onze output afneemt). Toen mensen nauwelijks de mogelijkheid hadden om hun gezin te voeden en hun woning af te betalen, hadden ze geen tijd om protesten te organiseren. Met de ontwikkeling van een rijkere samenleving in het algemeen, is het niveau van de individuele macht toegenomen, samen met de toegang tot informatie. Dit is de belangrijkste oorzaak van de toegenomen vraag naar zelfbestuur geweest.

Ondanks het zich snel ontwikkelende internet, denken sommige politici nog steeds dat ze kunnen wegkomen met de oude misleidingen. Soms beweren politici het één hier, en de volgende dag het tegendeel in een andere stad, alleen om de dag erna de twee verklaringen naast elkaar in een video online te vinden. Wanneer zo velen van ons bijna de hele rijkdom van de menselijke kennis binnen handbereik hebben, is het heel moeilijk om effectief te liegen.

Als een slachtoffer van pesten zwijgt, wordt de pestkop aangemoedigd. Zoals elke pestkop, willen overheden dat hun slachtoffers stil blijven. Ze proberen slachtoffers geïsoleerd te houden en te voorkomen dat ze elkaar vinden. Het internet heeft gesprek mogelijk gemaakt waarin we onze verhalen van slachtofferschap kunnen delen en zien dat we niet alleen zijn. Opnamen van de ergste gruweldaden van de overheid zijn nu virale video's. Die nieuwe communicatie is niet bevorderlijk voor de overheid.

Het begrijpen van de overheid als geïnstitutionaliseerd geweld leert ons om de psychologische wortels ervan te zien. Mensen wenden zich tot geweld en neigen naar conflict door onzekerheid en angst. Technologie helpt ons om ons veel bewuster te zijn van onze geestelijke gezondheid. Men zou kunnen stellen dat de geestelijke gezondheid historisch laag is als gevolg van de huidige regering, maar zelfs als dat waar is, zouden lagere percentages van interpersoonlijk geweld een veel mondiger samenleving suggereren. Op de lange termijn zal de technologie verbondenheid, harmonie en samenwerking versterken, veel meer dan de overheden.

Omdat regeringen steunen op een handhavingsklasse om agressie te plegen tegen mensen die vreedzaam handelen, is het erg belangrijk de stroom van informatie naar de handhavingsklasse te beperken en te controleren. De overvloed aan vrij beschikbare communicatietechnologie maakt dat veel moeilijker. Het is gemakkelijk om een soldaat te overtuigen om iemand te doden als hij eerst kan worden overtuigd dat zijn slachtoffer op een of andere manier minder menselijk is. Dat is veel moeilijker als ze online kunnen skypen. Technologie maakt het moeilijker voor regeringen om mensen te isoleren.

Vóór het internet kon de overheid innovatieve communicatietechnologie doeltreffend onder controle houden. Veel wanhopige regeringen beperken de toegang tot internet of passen gerichte censuur toe, maar dit markeert het begin van het einde van het racket. Aangezien het internet op steeds grotere schaal beschikbaar wordt, zal het veel moeilijker worden om mensen te misleiden. In staat om contact te leggen als nooit tevoren, zijn we al relaties aan het ontwikkelen die de overheid overbodig zal maken.

3

Oorlog

I. De grootste misdaad tegen vrijheid

Als moord de ergste misdaad is die tegen een individu kan worden begaan, dan is de grootst mogelijke misdaad georganiseerde, weloverwogen, zelfingenomen, massamoord. "Oorlog" is gewoon een woord dat regeringen gebruiken om massamoord en diefstal aanvaardbaar te doen lijken. Alleen de ziekste en meest gestoorde individuen ondersteunen moord als een kwestie van beleid en alleen de ziekste en meest gestoorde regeringen gaan in oorlog. Om ermee weg te komen moeten ze een kritische massa van de bevolking ervan overtuigen het materieel te ondersteunen. Dat is niet zo moeilijk als ze moord al aanvaardbaar vinden als genoeg mensen het doen.

Geen enkele propaganda omtrent oorlog kan de ware aard ervan verhullen. Het is enorm georganiseerd geweld met het doel de macht van de overheid uit te breiden. Het is het toppunt van statisme en de grootste aantasting van vrijheid. Regeringen zullen tot het uiterste gaan om mensen te overtuigen dat oorlogen glorieus zijn, en dat degenen die zich ertegen verzetten lafaards zijn. Niets van dit alles verandert de fysieke realiteit van oorlog: massale vernietiging van menselijk leven, schieten op mensen in naam van het racket waar ze voor vechten, mensen bombarderen omdat ze op de verkeerde tijd op de verkeerde plaats zijn, en arme mensen laten sterven voor het voordeel van overheidssponsors. Oorlogen maken overheden sterker en sterkere overheden zijn beter in het plunderen van mensen.

De verwoesting van oorlog is een aanslag op de vrijheid en het ontzegt ons de welvaart van de vrede. Overheden gebruiken oorlog als een excuus om belastingen te verhogen. Als ze mensen bang kunnen maken met een buitenlandse dreiging is dit veel gemakkelijker. Eenmaal overtuigd, zullen mensen niet alleen enthousiast hun belastingen betalen, ze zullen iedereen die suggereert de belastingen te verlagen aanvallen. Wanneer angst er niet in slaagt om genoeg jongeren te verleiden tot toetreding in het leger, maken overheden mensen tot slaaf met een "dienstplicht." Oorlog verlegt een ongelooflijke hoeveelheid van de productiecapaciteit ten dienste van de vraag in de markt naar vernietiging. Een onmetelijke hoeveelheid toekomstige arbeidskracht gaat verloren aan doden en gewonden.

Om een samenleving de zieke ideeën achter oorlog te laten steunen, moeten de regeringen hen een intens gevoel van collectieve identiteit inboezemen,

wat op zich al een aanval op de vrijheid is. De grote tragedie van oorlog is het bedrog erachter. Ja, het is heel tragisch wanneer iemand wordt vermoord, maar het is veel tragischer als massamoord zo duidelijk te voorkomen is. Oorlog is het toppunt van statisme en de grootste misdaad tegen de vrijheid. Het is alleen mogelijk dat mensen bereid zijn zulke gruweldaden te begaan wanneer het uit naam is van een regering.

II. Soldaat-zijn

Zodra een overheid een sterk gevoel van nationale identiteit en patriottisme bij de burgers heeft ontwikkeld, is het niet bijzonder moeilijk om een groot aantal van hen te overtuigen zich aan te sluiten om het collectief te verdedigen. Dit geldt nog steeds voor overheden met een reputatie mensen te sturen om te doden en te sterven op een manier die duidelijk niets met verdediging te maken heeft. Maar dat je soldaat wordt genoemd ontslaat je niet van verantwoordelijkheid voor je daden.

De menselijke neiging tot samenwerken is veel sterker dan de neiging om te vechten, zodat er een aanzienlijke hoeveelheid conditionering nodig is om oorlog mogelijk te maken. Het begint met de algemene propaganda van collectivisme en demonisering van buitenstaanders. Het opofferen van de eigen identiteit en de ontmenselijking van jezelf die noodzakelijk is om een soldaat te zijn, maakt het vervolgens makkelijker om de soldaat te conditioneren zodat hij de vijand ontmenselijkt. Zodra de vijand wordt gezien als minder dan menselijk, is moord veel gemakkelijker. Als soldaten zo worden losgeweekt van de werkelijkheid, zijn ze gemakkelijk te manipuleren met beloningen van eer en lof in de vorm van stukjes doek en metaal die op hun borst worden gespeld.

In elk militair systeem wordt een bepaald soort leiderschap geprezen en gepromoot. Sommige waarden die door militairen gepromoot worden zijn universele positieve eigenschappen, maar ze benadrukken leiderschap omdat dit een unieke mogelijkheid is om onze goede bedoelingen ernstig te misbruiken. Het vereist een bepaald soort leiderschap om mensen zonder vragen te stellen orders op te laten volgen. Het vereist een bepaald soort propaganda om het zo makkelijk te maken om te doden. Het vereist een bepaald type mens om je morele besluitvormingsproces over te dragen aan een instelling die zo inherent van het pad af is.

Een soldaat zijn is een standpunt innemen tegen je eigen vrijheid. Het is volledig instemmen met het racket op de meest significante manier. Het is het opgeven van elke morele autoriteit die je misschien beweerde te bezitten. Het is je autonomie opofferen aan het collectief. Het is de overheidssponsors

dienen. Het is jezelf ondergeschikt aan je onderdrukkers maken. Het is de verantwoordelijkheid voor je eigen leven opgeven. Het is louter een betaalde moordenaar worden, of op zijn minst een facilitator van betaalde moordenaars. Het is gebruikt worden als een dom dier, een pion van politici. Toetreding tot de militaire dienst is jezelf verwijderen uit de productieve sector van de samenleving om lid te worden van de parasietenclub.

Soldaat zijn wordt verkocht als vechten voor de vrijheid, en overheden willen dat we dankbaar voor hun oorlogen zijn, maar gewoon door dat uniform aan te trekken, maakt elke soldaat de burgers minder vrij. Omdat soldaat zijn een keuze is. Niemand kan je dwingen om iets immoreels te doen. Als we de propaganda van het collectivisme doorzien, zullen er geen militairen meer zijn. Wanneer we elkaar verantwoordelijk houden voor de individuele daden van geweld, zal er geen oorlog meer zijn. Als we onze vrijheid opeisen, zullen er geen soldaten meer zijn.

III. De motivatie van oorlog

Het herkennen van overheden als concurrerende beschermingsrackets, maakt het mogelijk om de redenen voor de oorlog te begrijpen. Overheden geven allerlei nobele redenen voor het starten van oorlogen, maar ze zijn niet legitiemer dan elke andere propaganda. Tegenwoordig beweren de meeste van hen dat ze alleen militaire macht gebruiken voor defensieve doeleinden, maar als alle regeringen alleen defensieve oorlogen vochten zouden militairen niet nodig zijn! Regeringen beginnen oorlogen om hun beschermingsrackets uit te breiden of te versterken.

Niets roept meer patriottisme op dan oorlog. Overheden houden van oorlog, omdat patriottisme mensen ertoe brengt om offers te brengen voor het ingebeelde collectief en meer onderdrukking te tolereren. Vaderlandsliefde versterkt de essentiële mythe dat overheden namens het volk optreden en in de taal van oorlog lijken overheid en volk vaak hetzelfde te zijn. Wanneer twee landen in oorlog zijn, zeggen we vaak dat het ene land het andere aanviel, maar dat is een verkeerde voorstelling van zaken, één regering viel het grondgebied van een andere regering aan. Of beter gezegd, een groep mensen die uniformen van een bepaalde kleur en plaats dragen, vermoorden mensen die uniformen van een andere kleur en een andere plaats dragen. Landen vallen geen andere landen aan. Maar hun overheden gebruiken geweld om hun macht uit te breiden.

Overheden houden ook van oorlog omdat het extreem winstgevend is voor enkele speciale belangengroepen. Alleen al de voortdurende oorlogsdreiging is genoeg om de wapenindustrie zeer winstgevend te maken. Anders dan poli-

tici, staat niemand méér te popelen om bommen te kopen dan een bang volk dat bereid is alles op te geven voor veiligheid. Wanneer een bevolking bang genoeg is om een oorlog te steunen, zal het belastingverhoging ondersteunen en oorlogsobligaties kopen. Het zal een enorme toename van de geldhoeveelheid steunen, om zogenaamd salarissen van soldaten en apparatuur te betalen, ook al zijn het alleen de bankiers die zich verrijken door devaluatie van ieders spaargeld. Hoewel oorlogsbestedingen overduidelijk van de productieve middelen afgaan richting destructieve doeleinden, tellen overheden deze uitgaven altijd mee in positieve economische metingen om de gevaarlijkste mythe in stand te houden dat oorlog goed is voor de economie.

Oorlog geeft overheden de noodzakelijke excuses voor dingen die ze altijd al willen doen, maar meestal niet in vredestijd. Tijdens oorlog beweren regeringen dat ze nieuwe bevoegdheden nodig hebben, die zogenaamd nodig zijn voor bescherming tegen een nieuwe bedreiging. Degenen die van zulk oorlogstijdbeleid profiteren zullen tegenstanders aanvallen voor onvaderlandslievendheid. Ze zeggen altijd dat deze bevoegdheden tijdelijk zijn, maar ze zijn vaak permanent. Oorlog is al vaker gebruikt als een excuus om belastingen te verhogen, privacy te vernietigen, mensen tot slaaf te maken door middel van dienstplicht, en grotere loyaliteit aan het collectief te eisen.

We zouden kunnen denken dat een beschermingsracket niet te veel van haar onderdanen zou willen doden, alleen al vanwege het verlies van productiviteit, maar de overheid gedraagt zich niet altijd rationeel. Ze zijn altijd op zoek naar efficiëntere manieren om ons te exploiteren, maar als ze grote aantallen mensen moeten doden om de rest te kunnen blijven onderdrukken, zullen ze dat doen. Soms worden ze ergens in meegesleept en doden er zoveel dat ook sommige onderdrukkers er last van hebben. Soms kunnen regeringen en hun begunstigden echt verliezen in de strijd tussen concurrerende beschermingsrackets, maar oorlog is nog steeds een zeer effectief instrument. Zelfs met het verlies van productiviteit meegerekend, maakt oorlog overheden machtiger.

IV. De isolatie van interventie

Geweld is het grootste obstakel voor handel en samenwerking. Als regeringen niet ingrijpen, brengt de handel tussen landen ons bij elkaar. Als ze oorlog voeren, drijft dat ons uit elkaar. Wanneer overheden ingrijpen in de aangelegenheden van andere landen, zoals ze ingrijpen in het leven van individuen, worden productieve relaties vervangen door gedwongen relaties. Ook al zijn de directe kosten van oorlog vaak extreem hoog (in cijfers geteld als winst door sommigen), zijn de indirecte kosten vele malen hoger.

Vrije handel is afhankelijk van wederzijds respect voor het zelfeigenaarschap en de eigendomsrechten van anderen. Oorlog is de ultieme daad van minachting voor de rechten van de mens. In de mate dat een oorlog wordt ondersteund door het volk, zegt dat: "We willen je liever dood dan met je te handelen." In de mate dat oorlog wordt tegengewerkt door het volk, maar toch doorgaat, zegt dat: "Wij respecteren je en willen handel met je, maar niet zo graag dat we onze regering beletten om te proberen je te doden." Toestaan dat betrekkingen tussen landen door overheden wordt beheerd, isoleert ons en weerhoudt ons ervan productieve relaties te onderhouden.

Hoewel door sommigen niet gezien als oorlog, zijn ook embargo's en blokkades wijdverbreide dreigingen met geweld, en die kunnen net zo destructief zijn als oorlog. Een volledige blokkade zegt: "Als je zaken doet met iemand in dit land, zullen we je aanvallen." Dit is makkelijker als het slachtoffer wordt gezien als iemand die een belangrijke collectieve misdaad heeft begaan, maar overheden leggen regelmatig kleinere internationale handelsbeperkingen op die voor problemen zorgen voor heel veel mensen, en voor oneerlijke handelsvoordelen voor anderen. Met landen zo afhankelijk van elkaar, kunnen de gevolgen van het afsnijden van één land van de rest leiden tot wijdverbreide tekorten aan essentiële goederen zoals voedsel, brandstof en medische benodigdheden.

Omdat in oorlog middelen van productieve naar destructieve doeleinden worden verlegd, beperkt het ook de bevolking van een land in oorlog in hun mogelijkheden om deel te nemen aan de handel met mensen van andere landen. Maar veel belangrijker is dat internationale handel afgesneden wordt door oorlog, embargo's, of enige vorm van gecontroleerde handel. Wanneer een embargo wordt uitgesproken, zegt dat: "iedereen die betrokken is bij bepaalde handel zal worden doodgeschoten of gebombardeerd." Als gevolg van die bedreiging, kunnen duizenden normale dagelijkse verkopen die van essentieel belang zijn voor de levensstandaard van miljoenen worden afgesneden, en heel veel andere potentiële handel zal mogelijk nooit plaatsvinden. Hoewel de meetbare kosten van de oorlog in levens en middelen zo immens zijn dat het onbegrijpelijk is, zijn de totale kosten van oorlog al helemaal niet meer te bevatten.

V. Ontwikkelingshulp

Een van de vele manieren waarop moderne regeringen de goede wil van hun volk perverteren is met ontwikkelingshulp. Voor burgers die hun problemen weg willen stemmen en er nooit meer over nadenken, is het kiezen van een politicus die "om arme mensen in de hele wereld geeft" een leuke optie, maar

het verandert niet de werkelijkheid. Buitenlandse hulp neemt via de belastingen geld af van de armen in het ene land, en geeft het door middel van hand-outs aan de rijken in een ander land.

Zoals veel problemen die regeringen pretenderen op te lossen, is er het probleem van armoede in het buitenland dat we willen oplossen. Ondanks overheden die zo'n grote rol willen spelen met gestolen geld, geven we nog steeds royaal aan buitenlandse goede doelen. Hoewel ook veel buitenlandse charitatieve instellingen frauduleus zijn, is alle ontwikkelingshulp door overheden fraude, want als we het niet eens zijn met hoe ons geld wordt besteed, hebben we maar twee keuzes: belasting betalen of naar de gevangenis.

Overheden houden van hulp aan het buitenland, omdat het hen in staat stelt om kleinere overheden om te kopen en hun invloed zonder oorlogen uit te breiden. Alleen mensen die geloven dat regeringen efficiënt zijn zouden willen dat zij donaties voor buitenlandse hulp verwerken. Overheden hebben de neiging om het geld niet aan de mensen van andere landen te geven, maar aan de regeringen. Zelfs als het grootste deel van dit geld voor het gestelde doel gebruikt wordt, zal het dienen om de bestaande machtsstructuur te verankeren. Misbruik van slechts een klein deel ervan is genoeg om tal van corrupte politici rijk genoeg te maken om hun komende verkiezing te kopen. Zo kan hulp aan het buitenland dienen om regeringen overeind te houden die anders zouden mislukken als gevolg van teveel corruptie of impopulariteit. Zolang buitenlandse steun wordt uitbetaald op basis van de plaats waar terrorisme, honger of ziekte voorkomt, is het resultaat het subsidiëren van meer terrorisme, honger en ziekte.

Er vinden over de hele wereld tragedies plaats en veel zorgzame mensen willen echt helpen. Als we middelen bundelen, kunnen er fantastische dingen gebeuren. Soms bereiken zelfs regeringen grote verlichting van ellende. Jammer genoeg leidt hulp aan het buitenland, gefinancierd door diefstal en uitgevoerd door mensen die zich niet verantwoorden voor de resultaten tot voorspelbaar misbruik van fondsen voor persoonlijk gewin.

VI. Oorlog tegen terrorisme

Regeringen komen met veel excuses voor oorlog, maar de "oorlog tegen terrorisme" is vooral gevaarlijk omdat het kan worden gebruikt om een land in een eindeloze staat van oorlog te houden. Omdat overheidsprogramma's zeer moeilijk te beëindigen zijn, is een gewapend conflict tegen een niet nader te noemen vijand de droom van elke regering: eeuwigdurende oorlog. Het beleid van de oorlog tegen het terrorisme, leidt zoals bij de meeste overheidsprogramma's, tot meer van hetzelfde. Regeringen van ontwikkelde landen die

zich opdringen aan zich ontwikkelende landen en die bezetten, veroorzaken juist terrorisme. Mensen haten het als hun samenleving overgenomen wordt door buitenlandse militairen, en als ze zien dat hun families gedood worden en hun manier van leven wordt verwoest, kan de wrok zo groot worden dat mensen tot gruwelijke geweld overgaan. Buitenlandse bezettingen veroorzaken zo'n wanhoop dat slachtoffers hun leven vaak zo weinig waard vinden dat het gemakkelijk in verzet wordt opgeofferd.

Overheden hebben oorlog altijd als excuus gebruikt om individuele vrijheden te beperken in naam van de veiligheid. De oorlog tegen terrorisme is vooral gevaarlijk omdat het is gebaseerd op een hypothetische altijd aanwezige dreiging die elk aspect van ons leven kan beïnvloeden - dit geeft regeringen een excuus om elk aspect van ons leven te reguleren. Inperkingen van meningsuiting en privacy zijn bijzonder nuttig voor hen omdat ze mensen minder kans geven om erachter te komen hoe erg ze worden beroofd en hoe ze zich kunnen verzetten. Het is normaal dat oorlogsverordeningen worden opgeheven na een dreiging, maar met een oorlog tegen terrorisme blijft de "dreiging" altijd bestaan.

Regeringen toestaan om "terreur te bevechten" is een open uitnodiging voor enorme corruptie. Als we iemand zouden vragen om denkbeeldige demonen te bevechten en hem vragen hoeveel het zal gaan kosten, zullen we binnen de kortste keren in een wereld vol demonen zitten die erg duur zijn om te bevechten. Overheden beweren dat ze de hele tijd terroristische aanslagen voorkomen, maar veel hiervan zijn er ingeluisd, sommige zijn volledig verzonnen, en de meeste zijn sterk overdreven. Als een regering er niet in slaagt om een terreurdaad te voorkomen, zullen ze zeggen dat er meer geld nodig is om een meer geavanceerde vijand te bestrijden - ongeacht hoe simpel de aanval was. Wanneer een regering "een terreurdaad voorkomt," of ze nu daadwerkelijk iets gedaan hebben of niet, zal die zeggen dat er meer geld nodig is om het werk te kunnen blijven doen.

Elke keer dat een land in oorlog is hebben mensen de neiging om angstig te zijn en dat maakt dat ze een sterke leider of autoriteit willen. Dit maakt dat ze minder vragen of minder eisen stellen aan de overheid. Als mensen bang zijn, is de kans veel groter dat ze belastingenverhogingen tolereren. Een angstig volk is veel makkelijker te controleren en angst voor elkaar maakt van iedereen een verklikker. Als mensen de excuses voor oorlog accepteren, zullen ze zich veel afhankelijker van de overheid voelen, vooral voor hun bescherming.

De oorlog tegen het terrorisme is een bijzonder vuil racket, maar het laat zien hoe lastig het nu voor overheden is om op grote schaal oorlog te voeren. In dit tijdperk van wereldwijde verbondenheid lijkt het starten van een traditioneel militair conflict steeds meer onhaalbaar. Door het toepassen van dezelfde toetsing op alle excuses voor geweld, zullen we een eind maken aan

alle vormen van oorlog. Het rechtvaardigen van geweld in naam van bevordering van de veiligheid maakt iedereen minder veilig, maar het gebeurt nog steeds omdat er iemand profiteert.

VII. Echte veiligheid

Gezien wat we weten over de overheid en de motivatie voor de oorlog, lijkt het absurd dat iemand zich daartoe zou wenden voor veiligheid. Overheden zijn geen bescherming, ze zijn beschermingsrackets. De nationale veiligheid is een excuus om exclusieve belastingautoriteit op hun grondgebied goed te praten. Overheden beschermen ons zoals een boer zijn vee verdedigt. In binnen- en buitenland gebruiken overheden geweld om hun macht uit te breiden. De beste verdediging van een land is een goed bewapende bevolking die weigert om zich te onderwerpen aan een georganiseerd systeem van uitbuiting.

Wanneer een gebied door een buitenlandse regering ingenomen wordt, is de eerste prioriteit om de controle over het belastingsysteem te over te nemen. De binnenvallende regering wil zijn beschermingsracket uitbreiden. Als het probeert om een gebied over te nemen dat meer kost om te controleren dan het oplevert aan belastingen, zal het snel van de inspanning afzien. De beste verdediging tegen invasie is geen regering te hebben. Een indringer zou een systeem om belasting te innen van de grond af moeten opbouwen en zoiets zou zeer moeilijk zijn en kostbaar om te handhaven.

Geen enkele regering hebben, informeert potentiële indringers dat als ze proberen om dit gebied over te nemen, ze altijd verliezen zullen. De boodschap is: "Je zou misschien nooit worden verslagen in de strijd, maar door de kracht van decentrale weerstand, zowel gewelddadig als geweldloos, zul je verliezen, want we zijn toegewijd aan vrijheid en zullen elke onderdrukker trotseren, zowel buitenlandse als binnenlandse." Wijdverbreide onderdrukking is alleen mogelijk als we geloven dat we regering nodig hebben.

Het ondersteunen van een "professioneel" leger maakt landen minder veilig. Een vrije maatschappij zal meer welvaart kennen. Een welvarende samenleving zal een meer lucratieve handelspartner zijn, en is dus minder vatbaar voor een aanval. Een land dat niet gemilitariseerd is zal geen vijanden maken. Een samenleving zonder een centrale autoriteit zal geen obstakels oprichten voor vrije mensen die zoeken zich adequaat te verdedigen. De illusie van bescherming door militaire organisaties verbergt het feit dat ze ons minder veilig maken.

Het is heel belangrijk om te begrijpen dat regeringen liegen als ze ons vertellen dat ze iets voor onze veiligheid doen. Alleen al het fabriceren van

een bedreiging geeft hen een excuus om geld uit te geven aan nepoplossingen die hun sponsors verrijken. We zijn op het punt waar grootschalige invasies relatief zeldzaam zijn, en hoewel dat het belang van persoonlijke bewapening kan verminderen, moeten we allemaal gewapend zijn met de waarheid om niet te vallen voor de beschermingsracket. De beste nationale verdediging is een bevolking die weigert te worden geregeerd.

4

Persoonlijke veiligheid

I. Het leven is kwetsbaar

De meest verschrikkelijke daad van geweld die iemand tegen een ander kan begaan kan erg makkelijk zijn. Iemand van het leven beroven is niet bijzonder moeilijk. In een wereld die gedomineerd wordt door professionele moordenaars en gewelddadige fantasieën, is het logisch dat de meeste mensen een overdreven idee hebben van hoe moeilijk het is om iemand te doden en hoe onkwetsbaar anderen zijn. Zelden hebben we eigenlijk nagedacht over hoe makkelijk het zou zijn om iemand te doden, omdat de gedachte aan het beëindigen van het leven van iemand anders zo weerzinwekkend is.

Op elk moment van elke dag zijn onze levens in handen van elkaar, gewoon door de aard van de menselijke ervaring. We zijn niet alleen van elkaar afhankelijk op veel praktische manieren, we leven ook tot plezier van bijna iedereen. Het feit dat moord zo zeldzaam is onder mensen suggereert dat we omringd willen worden door gelukkige, gezonde mensen.

Ondanks de overweldigende coöperatieve aard van de samenleving, komen zeldzame gewelddadigheden voor en daar kunnen we overdreven bang voor zijn. We kunnen overtuigd worden wantrouwend en bang te zijn voor een willekeurig iemand. Niet iedereen kan worden vertrouwd en we bepalen ons eigen beleid, maar ondanks de bewijzen, is onze algemene tendens om te wantrouwen groter dan nodig is, en we verspillen er veel energie aan. Dit maakt ons kwetsbaar voor mensen die gebruik maken van onze angsten om de sponsors van de overheid te dienen.

Overheden moeten ons, om hen hun contraproductieve monopolies in de openbare veiligheid en rechtvaardigheid te laten accepteren, eerst van overtuigen dat alleen zij ons tegen bepaalde bedreigingen kunnen beschermen. Zelfs voor de kritieke kwestie van abortus, geldt dat het illegaal maken het vaak juist frequenter en minder veilig maakt. Het gebruik van overheden om abortussen te verminderen maakt het moeilijker om vreedzame middelen te ontwikkelen om dit te doen. Dit is net zo waar voor de problemen van moord, diefstal en verkrachting. De dreiging van willekeurige interpersoonlijke criminaliteit is een echte, maar het antwoord is niet om aan te kloppen bij een organisatie die belooft om ons te bestelen.

Je tot de overheid wenden voor bescherming tegen dieven zegt: "Mijn buurman zou van mij kunnen stelen, dus ik laat een regering van iedereen

stelen, zodat als mijn buurman van mij steelt, hij misschien een poosje de bak in gaat." Je wenden tot de overheid voor bescherming tegen moordenaars zegt: "Mijn buurman zou me kunnen vermoorden, dus ik laat de regering van mij stelen, zodat ze iemand in een kostuum kunnen huren om achteraf te komen en er verslag van op te maken."

Leven is een risico. Risico leidt tot angst. Angst maakt ons kwetsbaar. Aanvaarding van de risico's van het leven maakt het mogelijk moedig genoeg te zijn om degenen die angst promoten vragen te stellen. Als we proberen om de risico's van het leven te ontkennen, hetzij in onze gedachten of door middel van overheidsbeleid, maken we het alleen nog maar erger. In plaats van in angst of verzet te leven kunnen we simpelweg door voor de coöperatieve aard van het leven te kiezen, onszelf beschermen tegen de zeer reële dreiging van een samenleving die verstoken is van vertrouwen.

II. Rechtvaardigheid

We willen allemaal eerlijk worden behandeld, en we hebben allemaal een gevoel van wat juist is. Als rechtvaardigheid louter als een strijdkreet wordt gebruikt, kan het ernstig worden misbruikt. Maar als rechtvaardigheid is gebaseerd op een concrete set van morele principes, is het een leidend licht voor het oplossen van conflicten. Overheden claimen een monopolie op de essentiële diensten rond rechtvaardigheid (geschillenbeslechting, opsluiting, openbare veiligheid), maar in deze uiterst belangrijke sociale functies, misbruiken ze die macht altijd. Zij bieden enige legitieme functies op deze gebieden, maar alleen voor zover nodig om de illusie van feitelijk verleende diensten in stand te houden. Zelfs een kort onderzoek naar de rechtvaardigheid van overheidsdiensten laat zien dat overheden geen morele principes hebben.

Mensen hebben straf lang als een excuus gebruikt om anderen te schaden, om ze te overheersen. Als mensen straf zoeken, zijn ze niet op zoek naar gerechtigheid. Straf is alleen maar geweld met een slecht excuus. De dreiging van straf is de primaire motivator van regeringen. Overheden kunnen ons niet bedreigen met gerechtigheid. Het doel van straf is lijden veroorzaken zodat de dreiging van lijden kan worden gebruikt om baas over ons te blijven. Om handhavers geloofwaardige excuses te geven om ons te bedreigen, komen overheden met wetten tegen dingen die het racket minder effectief maakt, zoals het niet betalen van belastingen, het gebruiken van drugs, of het uitdagen van gezag.

Elke keer dat een regering een wet handhaaft zonder een slachtoffer, is de persoon die gearresteerd wordt het slachtoffer. Als er geen slachtoffer is, is er

geen misdaad. Als er een slachtoffer is, is het recept voor rechtvaardigheid simpel: maak het slachtoffer weer heel. Als iemand bestolen was, moeten de gestolen goederen (of het equivalent daarvan, plus een vergoeding voor de moeite) worden teruggegeven. Als ze gewond zijn geraakt, moet een passende vergoeding worden betaald. Als hun eigendom werd beschadigd, moeten ze worden gecompenseerd. Wanneer overheden iemand straffen voor een misdaad zonder slachtoffer, straffen ze ook de samenleving doordat die gedwongen voor de dienst betaalt. Als we wetten steunen voor misdaden zonder slachtoffers, zijn we net zo verantwoordelijk dan als wanneer we iemand zouden inhuren om namens ons te beroven of te ontvoeren.

Echt gevaarlijke criminelen dienen gedwongen te worden afgezonderd van de samenleving. Zorgen voor afzondering van degenen die een echte bedreiging vormen is een zeer belangrijke dienst. Omdat de overheden een monopolie hebben genomen op deze belangrijkste functie, worden ze (ondanks hun ineffectiviteit) over het algemeen toegelaten vergelijkbare functies over te nemen die dankzij dat monopolie mogelijk zijn. Omdat het monopolieposities zijn, nemen ze weinig verantwoordelijkheid en zijn ze inherent vatbaar voor corruptie. Het enige wat ze hoeven doen is hun handhavers te overtuigen een wet te handhaven en die zullen zeggen dat ze alleen maar orders opvolgen. Wanneer de overheid de macht wordt toevertrouwd om rechtvaardigheid te bepalen, eindigen we met corrupte rechters die werken met corrupte officieren van justitie die werken met corrupte agenten, terwijl corrupte politici ze een excuus geven om hun wapens te richten op vreedzame mensen, iedere keer als ze een wet uitbrengen tegen een misdaad zonder slachtoffers.

Beoordelen van iemands gedrag als fout geeft je niet het recht om ze te straffen. Zelfs als je er absoluut zeker van bent, zelfs als je het ze zag doen, zelfs als je denkt dat het de gerechtigheid zou dienen, het is nooit goed om een ander te straffen. Je hebt wel het recht om iemand schade toe te brengen als het nodig is uit zelfverdediging. Je zou gestolen goederen terug kunnen vorderen. Je zou iemand iets kunnen aandoen dat lijden tot gevolg heeft, maar je bent nooit gerechtvaardigd een ander iets aan te doen met het uitdrukkelijke doel lijden te veroorzaken. Het enige waartoe je altijd het recht hebt, is je van iemand af te keren. Als iemand een bekende dief is, doe dan geen zaken met hen tot ze hun slachtoffers hebben gecompenseerd. Dit is rechtvaardigheid die is gebaseerd op natuurlijke rechten en het is veel robuuster en eerlijker dan het overheidsracket.

Rechtvaardigheid is de toepassing van ethiek. Hoe een samenleving omgaat met rechtvaardigheid is een maat voor hun gehechtheid aan morele principes. Bestraffing van geweldloos gedrag in een samenleving is een maatstaf voor het verlaten van de vrijheid. Als we ons wenden tot de overheid voor gerechtigheid, wenden wij ons tot instellingen die gebaseerd zijn op het

schenden van rechten met het doel ze te beschermen. Een beschermingsracket kan niet claimen een morele basis te hebben. Rechtvaardigheid is veel te belangrijk om toe te vertrouwen aan de overheid. In veel opzichten zijn we afhankelijk van de overheid geworden, dus in de overgang naar een vrije samenleving, zullen veel vreedzame systemen van conflictoplossing eerst op de huidige regeringsmodellen lijken om te voldoen aan de hedendaagse verwachtingen. Echter, met de innovatie die mogelijk is door de afwezigheid van dwang, zullen die verwachtingen spoedig overstegen worden met veel rechtvaardiger en efficiënter systemen van rechtvaardigheid.

III. De politiestaat

Moderne overheden zijn een zelfdestructieve cyclus ingestapt. Beleid wordt gemaakt ten behoeve van speciale belangengroepen. Regeringen overtuigen genoeg van ons ervan dat het beleid goed bedoeld is. We komen erachter dat bepaald beleid is bedoeld om van ons te profiteren. We worden boos en verzetten ons. Liever dan toegeven aan de druk, vinden politici (en hun sponsors) het winstgevender de impact van het verzet te minimaliseren, terwijl ze ondertussen nieuw beleid creëren om ons af te leiden. Dit zorgt voor een schijnbaar eindeloze cyclus van creëren en onderdrukken van ontevredenheid. Oude ontevredenheid hoopt zich op terwijl politici, speciale belangengroepen en andere criminelen inspelen op zeer kortetermijnprikkels, omdat ze zich onttrekken aan de verantwoordelijkheid voor de langetermijngevolgen van hun beleid. Aangezien de spanning groeit, moeten overheden de directe controle over hun burgers opvoeren. Effectieve overheden hebben een zorgvuldig gecultiveerde handhavingklasse van politie die geen vragen stelt over hun orders. Een regering met een op hol geslagen handhaving, oftewel een politiestaat, is een voorspelbaar gevolg van corruptie.

Politieagenten leveren veel legitieme diensten. Ze zorgen voor de openbare veiligheid door te patrouilleren en soms door in te grijpen in echte misdaden die bezig zijn. Ze helpen gestrande automobilisten. Soms lossen ze zelfs misdaden op en arresteren ze mensen die iets te verantwoorden hebben. Echter, wat de overheid betreft, is het verlenen van diensten slechts een rechtvaardiging voor het werkelijke doel van de politie: de handhaving van de wil van politici ten behoeve van speciale belangengroepen.

De primaire functie van de politie is veel makkelijker als ze intimiderend zijn. Omdat oorlog de meest destructieve toepassing van overheidsgeweld is, zal de politie, wanneer de overheid het nodig vindt om hun intimidatie effect te vergroten, worden gemilitariseerd - door toepassing van kleding, tactieken, geavanceerde wapens, buitensporig geweld en crimineel onverantwoorde uit-

gaven van het leger. Als de relevantie van het verstrekken van legitieme diensten afneemt, neemt de noodzaak om populaties door intimidatie te beheersen toe. De mechanismen van het militariseren van de politie zijn hetzelfde als bij militaire uitgaven: een ingebeelde vraag naar nieuw materieel wordt ingevuld door een bedrijf dat een politicus heeft omgekocht. Politiekorpsen zijn enigszins verantwoording verschuldigd aan hun gemeenschappen, zodat de druk om te militariseren niet lokaal is, maar veeleer komt van de centrale autoriteiten. Met grote toelagen kunnen mensen worden misleid om te denken dat ze er niet voor hoeven betalen.

We vrezen politie van nature vanwege de macht die ze uitoefenen over gewone burgers. De meeste politiekorpsen vertonen alle belangrijke elementen van gewelddadige straatbendes: ze zijn territoriaal, gewelddadig, handhaven hun monopolies, en hebben verschillende identificatiemethoden. Politie wordt meer gevreesd dan gewone mensen, omdat ze willekeurige macht bezitten, een laag verantwoordelijkheidsgevoel hebben, en zich vaak gewelddadig gedragen zonder zich om anderen te bekommeren. Als gewone burgers geweldsmisdrijven plegen, worden ze vaak opgesloten zonder enige juridische procedure. Als politieagenten geweldsdelicten plegen, wordt hen vaak een betaalde vakantie aangeboden, terwijl hun werkgevers "de zaak onderzoeken" en doen alsof ze bezorgd zijn, voor zover dat nodig is om hun geloofwaardigheid te behouden.

Eén element van een politiestaat is een overmaat aan wetten waardoor niet crimineel gedrag illegaal wordt. De meeste regeringen hebben zoveel wetten dat als ze iemand willen pakken die hun macht betwist, weigert misbruikt te worden, of een politieke ongemak vormt, het niet moeilijk is een wettelijk excuus te bedenken om hem aan te houden, aan te klagen, te berechten, en te veroordelen. Ook hierdoor is de politie bijzonder intimiderend, omdat ze een ongelooflijke hoeveelheid bevoegdheid hebben over wie ze arresteren en waarom. Deze macht geeft ook ruimte aan gruwelijke uitingen van racisme en andere persoonlijke vooroordelen. Zodra een politiestaat het punt bereikt waarop de meeste mensen voelen dat ze niet in staat zijn precies volgens de wet te leven, keldert het respect voor de overheid.

Hoe meer een regering streeft naar controle over haar burgers, hoe meer ze hen moeten bespioneren. Alle overheidstoezicht is verkeerd, maar vooral waar eigendomsrechten en de persoonlijke levenssfeer van burgers worden geschonden. In een vrije samenleving zal er een evenwicht worden gevonden tussen de behoefte aan veiligheid en privacyrechten, en hoeft er nooit van iemand het eigendomsrecht te worden geschonden. Wanneer je in het openbaar wordt opgenomen door een medeburger, verzamelen ze geluidsgolven of lichtdeeltjes die van je afkomen en is er geen overtreding. Maar als iemand je telefoonlijn aftapt, of een spionageapparaat in je huis plaatst, of iets soortgelijks wat je niet wilt, schenden ze je woning en je privacy. De reden

dat de overheid het nodig vindt om zelfs je huis binnen te dringen, is dat als je echte privacy had, je huis een plek zou zijn die zij niet konden controleren. Uit de hedendaagse omvang van surveillance blijkt duidelijk dat er een ander motief speelt dan het opsporen van criminelen. Overheidstoezicht is niet bedoeld voor onze veiligheid. Het is bedoeld om ons onder controle te houden.

De beste manier om politie aansprakelijk te houden is door hen te filmen. Een politiestaat zal niet door individuele lokale acties worden verslagen, maar het filmen van de politie kan leerzaam zijn voor anderen, houdt personen aansprakelijk, en elimineert de meest roekeloze agenten. Opnametechnologie in de meeste telefoons maakt het voor bijna iedereen mogelijk de politie te filmen. Diezelfde telefoons kun je gebruiken om die filmpjes te uploaden en het internet zorgt voor verspreiding wat voor regeringen moeilijk is om tegen te houden. Deze technologieën veranderen het speelveld en zouden gebruikt moeten worden om iedereen aansprakelijk te houden, niet alleen de politie. Aangezien de technologie blijft verbeteren zal het veel moeilijker worden in het geheim gewelddadig te zijn.

Op sommige plaatsen is het illegaal om de politie te filmen, en op andere plaatsen waar het juridisch gezien legaal is, is het niet altijd even praktisch. Het is belangrijk om naar elkaar om te zien en soms zelfs een ambtenaar te beschermen door het filmen van de interacties van anderen als we kunnen. We moeten altijd weten wat onze rechten zijn en die zoveel mogelijk laten gelden, maar het helpt ook om specifieke plaatselijke regelgeving en onze rechten "onder de wet" te kennen om effectief met handhavers om te gaan.

Hoewel de term "politiestaat" verschillende gradaties kent, en een aantal overheidsaanhangers altijd zal beweren dat de mate van controle onbeduidend is, is georganiseerde dwangmatige controle net zo verkeerd als een "totale politiestaat." Het onderwerpen van mensen aan systematisch geweld traumatiseert hen en helpt hen onderdanig te houden. Geef daar niet aan toe! Er zijn veel goede manieren om de politiestaat te bevechten om onze gemeenschappen te verbeteren, maar totdat we statisme verslaan, zal het er altijd zijn, en zelfs de geringste mate van een politiestaat is te veel.

IV. Rechtbanken

Geschillenbeslechting is te belangrijk om te worden toevertrouwd aan overheden. Als we willekeurig gezag accepteren van een gewelddadig monopolistisch beschermingsracket, wordt die autoriteit al snel gebruikt om ons onderdanig te maken. Dan is die instantie te koop voor de hoogste bieder en

worden rechtbanken gebruikt om ons mee te sleuren in allemaal rampzalig beleid.

Overheidsrechtbanken streven ernaar om aan de macht blijven en hun invloed te behouden. Ze zijn afhankelijk van andere delen van de regering voor hun budget en hebben geen prikkel om in te gaan tegen de algemene agenda. Zodra deze relatie tot stand is gekomen, is het gemakkelijk voor politici om wetten uit te brengen die volledig indruisen tegen elk rationeel gevoel voor rechtvaardigheid en hebben ze de rechtbanken achter zich. Rechtbanken worden onderdeel van de machine, die ons voor slachtofferloze delicten veroordeelt, de politie aan het werk houdt, politici en hun sponsors tevreden houdt, en een constante stroom van mensen aanlevert om de gevangenissen te vullen.

Rechtbanken rechtvaardigen hun bestaan tegenover de politici door hun belangen te behartigen, maar zij hebben de hulp van de politie nodig om dat te doen. Politieagenten worden routinematig opgeroepen om te getuigen tegen verdachten, hun processen verbaal worden klakkeloos voor waar aangenomen. Rechtbanken proberen mensen te laten denken dat ze beschermd zijn tegen valse getuigenissen, maar de politie wordt routinematig toegestaan om te liegen. Wanneer de politie wordt beschuldigd van wangedrag, worden ze vaak gestraft met een tik op de vingers, of helemaal niet. Dit komt deels doordat de politie zichzelf beschermt, net als leden van een straatbende, maar ook omdat de meeste officieren van justitie en rechtbanken alleen zullen trachten iets recht te zetten als het wangedrag zo erg is dat het de geloofwaardigheid van het racket bedreigt.

Overheidsrechtbanken noemen zichzelf vaak onderdeel van een "rechtssysteem," maar wat belangrijker is, het zijn strafsystemen. Het is absurd om te denken dat een onderdeel van een instelling die is gebaseerd op diefstal en geweld in rechtvaardigheid kan voorzien, maar veel mensen lijken dit nog steeds te geloven. Rechtvaardigheid vereist respect voor zelfeigenaarschap, en rechtbanken zijn meer bezig met het handhaven van de wet dan met het verschaffen van rechtvaardigheid. Omdat rechtbanken een monopolie hebben, moeten ze wel iets doen om de schijn van rechtvaardigheid op te houden, (gewelddadige criminelen uit de samenleving houden, zo nu en dan een schadevergoeding opleggen), maar over het geheel genomen leveren rechtbanken een rechtvaardiging voor overheidsagenten om mensen te straffen voor gedrag dat de overheid niet leuk vindt. De grootste tragedie van overheidsrechtbanken is dat als iemand onrecht is aangedaan en de dader gepakt en gestraft wordt, het slachtoffer nog eens wordt gestraft als belastingbetaler, in plaats van gecompenseerd.

Rechtbanken zijn een cruciaal onderdeel van het beschermingsracket, omdat ze overheden dekking geven voor het gebruik van geweld tegen vreedzame mensen. Als rechtbanken in lijken te gaan tegen de rest van het

regeringsprogramma, dienen ze nog steeds een belangrijk doel. Ze willen dat we denken dat de rechtbank er is om de regering in toom te houden. Een zeer korte blik op de geschiedenis van bijna uit elk land zal aantonen dat dit niet het geval is. De rechtbank kan ook dienen om uit de hand gelopen statisme af te remmen met behoud van de geloofwaardigheid van het racket.

In een vrije samenleving zouden rechtbanken afhankelijk zijn van de afnemers van hun diensten om hen te financieren, en niet van de overheid. Zij zouden verantwoording afleggen aan de mensen, in plaats van aan de politici. Rechtspraak zou kunnen worden gekoppeld aan andere legitieme veiligheidsdiensten. We zouden iemand kunnen betalen om onze rechten te beschermen, in plaats van genoegen te nemen met een afgedwongen monopolist die zich baseert op het schenden van onze rechten. Meer vrijheid resulteert altijd in een grotere efficiëntie, maar vooral op het gebied van geschillenbeslechting zal dit enorm zijn. Niet langer zal een monopolistische dienstverlener misbruik maken van haar klanten met obstakels die in elke andere industrie onaanvaardbaar zouden zijn. Niet langer zullen mensen die geen verantwoordelijkheid nemen voor hun beslissingen belangrijke uitspraken doen. Niet langer zullen de mensen onaanspreekbaar zijn voor het grote onrecht van de gestolen productiviteit en verspilling door onterechte gevangenisstraf. Geschillenbeslechting zal, niet verrassend, veel beter zijn als het wordt georganiseerd zonder een gewelddadig uitgangspunt.

V. Opsluiting

Iemand opsluiten in een cel is nooit rechtvaardig. Het is slechts straf, of gerechtvaardigde afzondering van iemand die een gevaar vormt voor anderen. Iemand opsluiten voor het schade toebrengen aan een ander maakt het slachtoffer niet heel. Iemand opsluiten voor iets wat je gewoon niet bevalt maakt jou zelf de crimineel. Soms kan een enkel geval van opsluiting gerechtvaardigd zijn, maar de moderne gevangenissystemen zitten vol met mensen van wie de opsluiting zelf een misdaad is. Zelfs voor de aangegeven doelen is een bestraffend gevangenissysteem een gevaarlijke en ineffectieve oplossing.

Alle echte misdaden komen voort uit een gebrek aan floreren in vrijwillige samenwerkingsrelaties. Veel overheden proberen hun gevangenissen voor te stellen als revalidatiecentra, en hoewel sommige mensen veel sterker en gezonder uit de gevangenis komen als gevolg van de leerzame ervaring, is dat duidelijk niet hun doel. Sommige regeringen hebben het lef om hun gevangenissen "correctionele instellingen" te noemen, alsof ze de macht hebben om iemands gedrag te corrigeren. In veel gevallen zal de overheid gewelddadige criminelen veroordelen op grond van de aanname dat ze op het moment van

veroordeling te gevaarlijk zijn om in de civiele samenleving rond te lopen, maar na een paar jaar in een gekkenhuis omringd door soortgelijke daders zou het wel veilig zijn ze vrij te laten.

Als iemand die een ander schade toebrengt naar de gevangenis gaat, of zelfs de doodstraf krijgt, wat heeft het slachtoffer daar dan aan? Ze kunnen zich veiliger voelen als hun aanvaller niet op vrije voeten is, maar nu zijn ze het slachtoffer als belastingplichtige om te betalen voor de kosten van huisvesting, voedsel en gezondheidszorg voor nog een gevangene van wie de productiecapaciteit wordt gereduceerd tot bijna niks. Echte rechtvaardigheid zou herstel van de schade en compensatie voor de slachtoffers zijn.

Wraak dient nooit de rechtvaardigheid, hoe verleidelijk het ook mag zijn. Hoe meer vragen we stellen over de veronderstellingen van moderne gevangenissystemen, hoe meer we ons bewust worden van hun rampzalige gevolgen. Dit nodigt uit tot heronderzoek van ons rechtvaardigheidsgevoel en maakt duidelijk hoe overheden profiteren van ons innerlijke verlangen naar wraak. Omgaan met gewelddadige, irrationele, en crimineel krankzinnige mensen heeft een belangrijke functie in een samenleving en het zal heel spannend zijn om te zien hoe gezamenlijke inspanningen deze problemen aan zullen pakken, en hoe veel productiever en gelukkiger de samenleving zal worden zonder zoveel tijd en geld te steken in het achter de tralies houden van mensen.

VI. Zelfverdediging

Het cruciale punt wat alleen overheden doen is hun wijze van wapengebruik. Alles wat overheden eisen dat wij doen of niet doen wordt ondersteund met, "Of anders komt de gewapende politie en gooien ze je in de gevangenis." Als we allemaal wapens hadden, en de regering niet, zou dit racket niet werken. Overheden hebben er belang bij ons van hun beschermingsrackets afhankelijk te houden, maar een politieagent zal nooit een betere bescherming bieden dan effectieve zelfverdediging. Omdat wapenbezit verboden is, wat afgedwongen wordt door middel van geweld, wat bij handhaving vaak weer leidt tot nog meer geweld, gaat het duidelijk niet over het verminderen van geweld. Het gaat om het onder controle houden van de bevolking.

Gebruik van geweld voor zelfverdediging is een natuurlijk recht wat volgt uit zelfeigenaarschap. Als iemand een bedreiging vormt voor jou of je eigendom, ben je gerechtvaardigd geweld te gebruiken om je te verdedigen. Het besluit om geweld te gebruiken tegen iemand anders is een zeer ernstige zaak. Als je bedreigd of aangevallen wordt, kan het gebruik van geweld de enige manier zijn om je eigen leven te redden. Zelfs in situaties waarin je leven

duidelijk wordt bedreigd, is zelfverdediging het meest gerechtvaardigd bij minimaal gebruik van geweld, wat nodig is om de dreiging te neutraliseren. Wat als je vergist in je beoordeling? Wat als de dreiging wordt veroorzaakt door een tijdelijk misverstand en niet door slechte intentie? De verantwoordelijkheid die genomen wordt bij het toepassen van dodelijk geweld is enorm, en het dient alleen gebruikt te worden als laatste redmiddel. Iemands recht op zelfverdediging afnemen is hem onderwerpen aan de tirannie van iedereen die hem misbruikt. Om het universele recht op zelfverdediging te ontkennen is het universele recht van zelfeigenaarschap ontkennen.

Wapenbezit door vreedzame mensen vormt een wezenlijk gevaar voor gewelddadige mensen, wat gewelddadige mensen graag weg willen nemen door die wapens met geweld af te nemen. Overheden houden er niet van als hun volk gewapend is omdat ze misschien in opstand komen. Het idee van kleine wapens opnemen tegen een georganiseerd leger kan misschien absurd lijken, maar in gewelddadige opstanden is het soms voldoende om alleen de kop van het monster af te snijden. Overheden hebben wapenbezit telkens verboden wanneer ze mensen meer afhankelijk willen maken, maar vooral wanneer ze behoefte hebben om de controle over de samenleving aan te scherpen. Een aantal van de meest wrede gruweldaden die regeringen ooit begaan hebben werd voorafgegaan door een strikt verbod op wapenbezit.

Een van de grote ironieën van een wapenverbod is hoe contraproductief het is ten opzichte van de beoogde doelen, zoals het verminderen van geweld en "wapens van de straat weren." Een wapenverbod is bijna onmogelijk effectief uit te voeren. Zonder eerst absolute controle over de bevolking te hebben, is geen enkele regering er volledig in geslaagd om wapenbezit uit te roeien. Op veel plaatsen met een strenge wapencontrole, zijn wapens nog makkelijker verkrijgbaar dan op een gereglementeerde markt, omdat ze gemakkelijk kunnen worden gekocht op de 'zwarte markt', waar verkopers niet in staat zijn om verantwoordelijkheid te nemen aan wie ze verkopen.

Criminelen zoeken juist gemeenschappen met een streng wapenverbod, omdat voor hen een wapenverbod handig beleid is voor slachtofferontwapening. Een gewapende of zelfs ongewapende, maar gewelddadige crimineel, kan iedereen in een gebied met een strikte wapenwet op straat aanvallen met een redelijke zekerheid dat het slachtoffer niet gewapend zal zijn. Dit is een manier waarop overheden meer criminaliteit creëren. Meer misdaad maakt mensen meer ontvankelijk voor bescherming van de overheid. Het creëert ook afhankelijkheid, want als burgers ontwapend zijn, zijn coöperatieve oplossingen om de criminaliteit aan te pakken veel minder effectief. Het ontnemen van het recht op zelfverdediging heeft desastreuze gevolgen!

Een verbod op vuurwapens is onderdeel van een algemene houding en niet beperkt tot de specifieke wapentechnologie. Overheden willen het gebruik van geweld beheersen. Op veel plaatsen verbieden ze ook algemene niet-

dodelijke zelfverdedigingswapens zoals pepperspray of tasers. Als de overheid echt zou willen dat we veilig zijn (en enkele lokale politieagenten willen dat oprecht) zouden zij het gebruik van dergelijke apparaten en vuurwapens door mensen die in staat zijn om dodelijk geweld op verantwoorde wijze te gebruiken aanmoedigen. Niet-dodelijke technieken zullen minstens zo effectief worden als vuurwapens en uiteindelijk vuurwapens vervangen voor zelfverdedigingdoeleinden. Niemand die zichzelf gewoon verdedigen wil zou ook aansprakelijk willen zijn voor dodelijk geweld, indien onnodig.

De reden dat een vuurwapenverbod zo gevaarlijk is, is omdat het geweld bevordert. Er zijn een aantal manieren waarop het dit doet, maar wat nog belangrijker is, het is fundamenteel gewelddadig omdat het handhavers vereist die rechten van vreedzame mensen schenden. Slachtofferontwapeningswetten "wapenverbod" noemen, is een zwakke dekking voor wat politici echt bepleiten: alleen overheidsagenten mogen vuurwapens hebben. Zelfverdediging is een universeel mensenrecht.

VII. Seksueel geweld

Een zedendelict is geweld. Het is evenzeer een schending van de rechten van een persoon als elk ander misdrijf. Het is een inbreuk op dat meest waardevolle bezit, het eigen lichaam, en vormt ontvreemding door diefstal, wat vaak leidt tot ernstig lijden. De psychologische gevolgen kunnen, zoals bij elk trauma, net zo verwoestend zijn als elke fysieke mishandeling. In een samenleving waar de individuele rechten gerespecteerd worden en overtreders niet worden getolereerd, zullen we het probleem van seksueel geweld beter in kaart kunnen brengen, totdat het volledig uitgeroeid is, omdat het zo moet en zal zijn.

Seksueel geweld is meestal een man-tegen-vrouw misdrijf als gevolg van de voor de hand liggende fysieke voordelen die gemiddelde mannen hebben ten opzichte van vrouwen. In een samenleving waar het individuele recht op zelfverdediging wordt gerespecteerd, kan bewapening, zelfs met iets niet-dodelijks, een krachtsvereffening zijn in een fysieke confrontatie. Technologie heeft het gebruik van onze fysieke kracht voor productiviteit al minder relevant gemaakt en zal het uiteindelijk zo goed als irrelevant maken. Een vrije samenleving vertrouwt minder op de toepassing van geweld om

In een samenleving die werkelijk geen aanranding tolereert, zou iedereen die op geschillen op te lossen, en zo zal de aanrandingcultuur ook sterk worden verminderd.heterdaad wordt betrapt met onmiddellijke repercussies van de gemeenschap geconfronteerd worden. Iemand die zich schuldig maakt

aan verkrachting loopt gevaar op totale uitsluiting. Door voor gerechtigheid naar regeringen te gaan, krijgen we een systeem van gevaarlijke vertragingen die alleen de ineffectieve straf van opsluiting biedt. Sommige regeringen hebben inmiddels de nu onmiskenbaar beschikbare technologie van het creëren van openbare lijsten van seksuele delinquenten, of gebruiken een andere vorm van publieke bekendmaking. Hoewel deze maatregelen stappen voorwaarts kunnen zijn in het elimineren van seksueel geweld, zijn ze een vage afschaduwing van wat we in een meer coöperatieve samenleving kunnen bereiken.

De oorzaken van seksueel geweld zijn talrijk en complex. Hoewel sommigen zullen zeggen dat het in de genen zit, worden veel van de factoren die eraan bijdragen, zoals armoede en wanhoop, verergerd door de overheid. Waar de overheid gebruikt wordt als hulpmiddel om seksuele activiteit te onderdrukken of om seksuele gedragsnormen op te leggen, kan dit ook een bijdragende factor zijn. De grootste bijdrage aan de "verkrachtingscultuur" is statisme. Een samenleving die overheidsagenten rechtvaardigt in het schenden van mensen, zal meer mensen voortbrengen die in hun eigen rechtvaardigingen geloven als ze anderen schenden. Sommige overheden stellen hun middelen volledig beschikbaar om seksueel geweld te bestrijden, terwijl anderen doelbewust verslaglegging en verantwoording bemoeilijken. In beide gevallen zal het probleem niet worden opgelost door een instelling die vreedzame mensen mishandelt.

5

Belastingen

I. Belasting is diefstal

Diefstal is wanneer iemand iets neemt wat hem niet toebehoort. Ofwel regeringen bezitten "hun volk" als slaven, of belasting is diefstal. Jij bezit jezelf. Daarom is belasting diefstal. Omdat jij je lichaam, je arbeid, en wat je met handel verwerft bezit, is belasting diefstal. Overheden zijn instellingen die door de superrijken worden gebruikt om rijkdom en macht te verzamelen. Omdat ze het geld niet verdienen door goederen of diensten aan te bieden waar wij vrij uit kunnen kiezen, is diefstal hun belangrijkste mechanisme. Belasting is gewoon een woord dat ervoor zorgt dat we makkelijker meegaan in die enorme, wijdverspreide, georganiseerde diefstal.

Het is onrecht als één persoon steelt. Het is onrecht als twee personen stelen. Het is nog steeds onrecht als 51% van de stemmende bevolking op een politicus stemt die een belastinginner inhuurt om voor hen te stelen. Een van de grote overheidsleugens is dat diefstal moreel kan zijn wanneer genoeg mensen er aan mee doen en het belasting genoemd wordt. Diefstal is diefstal. Zelfs als een deel van het gestolen geld voor legitieme doeleinden wordt gebruikt, doet dat niets af aan het simpele feit dat belasting diefstal is.

Sommige politici zullen proberen te stellen dat belasting vrijwillig is, en in een zekere zieke zin, is dat ook zo, voor sommige mensen. Als je van mening bent dat regeringen bestaan om het volk te dienen, je belastinggeld goed besteed wordt, en je je belasting enthousiast betaalt, dan kun je meer vatbaar zijn voor de leugen dat belastingheffing geen diefstal is. Maar zelfs als je toevallig zo gelukkig bent, en je het gevoel hebt dat belasting "de prijs is die je betaalt voor een beschaafde samenleving," leef je nog steeds in een beschaafde gevangenis. Op het moment dat je het niet eens bent met iets waaraan je belastinggeld wordt besteed, zul je je of moeten onderwerpen aan de dwang achter elke belastingwet, of ga je de gevangenis in.

We kunnen alleen ons volle potentieel bereiken als alle relaties vrijwillig en coöperatief zijn. Elke relatie tussen overheid en een burger is onvrijwillig. De hoeveelheid dwang die feitelijk wordt toegepast is niet relevant voor het effect van de bedreiging. Wanneer een belasting wordt opgelegd aan een bevolking, betekent dit dat een groot deel van de rijkdom niet langer toegestaan wordt de behoeften van de mensen die het verdiend hebben te dienen, maar de behoeften van de overheid. Pas als alle verlegging van middelen door

belasting in aanmerking worden genomen, kunnen we beginnen de enormiteit van het verloren potentieel te bevatten.

Overheden gebruiken belastingen niet alleen om van ons te stelen, maar ook om ons gedrag te sturen. In het algemeen worden zoveel belastingen opgelegd als mogelijk is, waarbij ze zo veel pakken als ze maar kunnen van wie ze maar kunnen. Maar soms kan de overheid meer geld van ons los krijgen, als zij het op een specifieke manier doen, bedoeld om gedrag te veranderen. Bijvoorbeeld, als een regering belasting op impopulair gedrag oplegt, kunnen mensen de overheid gaan zien als een effectieve manier om dat gedrag te beëindigen, terwijl ze het in werkelijkheid gebruiken als een excuus om van een impopulaire groep mensen te stelen en haar eigen geloofwaardigheid te vergroten.

Een van de grote leugens over belasting is dat het een manier is waarop de armen zich kunnen verenigen om van de rijken terug te nemen. Dit kan als volgt worden ingekleed om de taal van diefstal te vermijden, "Succesvolle mensen tonen hun dankbaarheid door meer belasting te betalen aan de samenleving die hen heeft geholpen." Sommige mensen geloven zelfs dat belastingheffing een manier is om de macht terug te nemen van de superrijken, bedrijven en banken. De mensen die het geld hebben om aan de touwtjes van politici te trekken hebben het systeem zo gemanipuleerd, dat het netto-effect van belasting altijd een belasting is voor de armen. Sommige belastingstelsels zijn inderdaad opgezet om meer te stelen van relatief rijke mensen, en sommige impopulaire of onafhankelijke mensen belanden in het nadeel, maar uit de uiteindelijke resultaten blijkt duidelijk dat overheden er zijn om rijkdom over te dragen van de armen naar de rijken.

Omdat mensen reageren op prikkels, heeft doelgerichte belasting precieze effecten. Wanneer een product, dienst of activiteit wordt belast, wordt het duurder en de markt reageert alsof het een eventuele prijsverhoging zou zijn. Dit geldt ook voor inkomstenbelasting, waardoor het regeringen lukt om het geld van hun slachtoffers te innen voordat ze er zelf controle over krijgen. Maar "verborgen" belasting vermindert niet de rampzalige gevolgen ervan. Het maakt alleen de inning efficiënter. Het probleem van die prikkels is onvermijdbaar, en wanneer de overheid een activiteit (zoals het verdienen van een inkomen) minder winstgevend maakt, zullen mensen minder gaan doen.

Omzetbelasting is net zo goed diefstal als alle andere belastingen, ook al kiest iedereen er zelf voor het te betalen aangezien ze als consumenten keuzes maken. BTW is gewoon voorwaardelijke diefstal, net als invoerrechten of andere belastingen op handel. Hoewel een consument de keuze zou kunnen hebben om iets niet te kopen, heeft een leverancier geen andere keuze dan om de kosten van de belastingen in de prijs te verwerken als ze openlijk zaken willen doen. Helaas voor overheden, belastingen doen niets om de zwarte markt tegen te gaan. Het stimuleert het.

Het belastingracket heeft zich ontwikkeld, geëvolueerd en aangepast aan nieuwe omstandigheden en technologieën. De brede toepassing en de winstgevendheid ervan garanderen dat belastingtechnieken altijd bij de tijd blijven. Ze hebben een lange weg afgelegd, van het hoofd van een kleine stam die offers eist tot aan massale surveillance, fiscaal onderzoek, inbeslagname, en gevangenneming van vandaag. Als het racket niet snel wordt gestopt, zal het alleen maar invasiever en destructiever worden.

Belastingheffing is een onontkoombaar onderdeel van het overheidsracket. Wanneer regeringen ooit niet zouden stelen, zouden zij ophouden regeringen te zijn. Als we onze financiële steun aan hen op enig moment konden intrekken, zouden ze vrijwillige bedrijven, of dienstverleners worden. Omdat belastingen ondersteund worden door de dreiging van geweld, is het diefstal, zo simpel is het.

II. Geld & Bankieren als diefstal

Als overheden alleen maar konden stelen door middel van directe belastingen, zouden ze nog steeds enorme last zijn voor de samenleving. Maar helaas is dit slechts een klein deel van het belastingracket. Overheidssponsors hebben nog veel grotere manieren bedacht om van ons te stelen, namelijk via het bancaire systeem.

De meeste valuta's die tegenwoordig gebruikt worden zijn niet meer dan papiertjes of digitale getallen aangemaakt door centrale banken. Wanneer ze meer geld drukken, geldt het principe van vraag en aanbod nog steeds, zodat het geld waarde verliest. Erkende banken maken gebruik van ‘fractioneel reserve bankieren,’ waarmee ze geld uit het niets kunnen creëren door een lening aan iemand te geven, terwijl maar een fractie van dat geld gedekt is door eigen vermogen. Omdat het drukken of digitaal creëren van meer geld het aanbod opblaast, wordt dit aangeduid als de "inflatiebelasting." Deze delicate combinatie van geweld en fraude is ontworpen voor diefstal op grote schaal.

Als mensen de inflatiebelasting konden vermijden door gebruik van geld dat niet consequent waarde verliest, zouden ze dat doen. Om een munteenheid op te kunnen leggen moeten overheden concurrerende valuta verbieden. Dit betekent dat als je een ander middel gebruikt voor de boekhouding van je handel dan het officiële geld, ga je de gevangenis in of kun je andere "legale" sancties verwachten. Uiteindelijk wordt het geld van een regering zoveel gebruikt dat niemand er meer vragen over stelt. Propaganda over hoe essentieel dit racket is voor de economie houdt het gaande.

Overheidsgeld dat nergens op gebaseerd is maakt het mogelijk dat de profiteurs, hetzij als eerste ontvangers van nieuw geld of als bankiers die gemachtigd zijn om het te maken, om grote hoeveelheden van de welvaart af te tappen van de hele economie. Het maakt niet uit of banken de monopolie bevoegdheid van regeringen hebben of dat regeringen zelf de banken beheren, ze zijn er allemaal om de superrijken te dienen. Zoals met alle belastingen is het doel om welvaart over te dragen van de armen naar de rijken. De inflatiebelasting is ook een geweldige manier om de armen ervan te overtuigen dat ze helemaal niet worden belast. De inflatiebelasting raakt de armen en de werkende klasse het hardst, en niemand die overheidsgeld gebruikt is er veilig voor.

III. Waarom zo ingewikkeld?

Belastingheffing is een enorme en complexe onderneming voor elke overheid. Stelen van bijna iedereen in een land is geen gemakkelijke taak, maar de overheden hebben hun manieren waardoor het er nog moeilijker en ingewikkelder uitziet dan het in werkelijkheid is. Dit is niet te wijten aan de complexiteit van de taak, of per ongeluk, of het resultaat van incompetentie. Overheden creëren opzettelijk complexe fiscale systemen om speciale belangengroepen te bevoordelen en het moeilijk te maken om belastingambtenaren te betwisten.

Een ingewikkelde belastingwetgeving (in combinatie met een ingewikkeld juridisch systeem) staat willekeurige handhaving toe. Als een regeringsagent iemand wil aanpakken, is het niet moeilijk om aan te tonen dat ze niet perfect de belastingwetgeving hebben nageleefd, omdat perfecte naleving bijna niet mogelijk is. Zolang de samenleving blijft geloven dat belastingheffing geen diefstal is, zou je op elk moment gevangen kunnen worden gezet.

Als je het geld of de middelen hebt om de belastingdienst voor een overheidsrechtbank te dagen, kan het erg duur worden en zou je uiteindelijk meer kwijt kunnen zijn dan als je gewoon had toegegeven. Als je er toch voor kiest om een bepaald onrecht wat je wordt aangedaan aan te vechten, zou je kunnen verliezen en de juridische kosten moeten betalen zowel als het bedrag aan belasting (plus rente) dat de overheid wenst op te leggen. Verzet tegen diefstal van de regering door opnieuw naar de regering te gaan lijkt misschien gek, maar het enige alternatief is om onze zaken zo te doen dat ze het niet zien.

IV. Diefstal van land & Eigendoms-belasting

Overheden creëren veel illusies om hun burgers volgzaam te houden en ervan te overtuigen dat ze worden gediend, in plaats van opgelicht. Eén van de belangrijkste illusies is een vals gevoel van eigendom. Zolang je de voorwaarden op eigendom van je regering accepteert, willen ze dat je gelooft dat je eigenaar bent van jezelf, je bezittingen, je huis en je land. In werkelijkheid doet de overheid alsof zij eigenaar is van jou en alles op zijn grondgebied.

Overheden stalen vroeger uitgestrekte stukken land zonder veel excuus. Toen meer algemeen bekend was dat het gewelddadige monopolies waren, hoefden ze niet met uitgebreide excuses te komen om het te laten lijken alsof diefstal geen diefstal was. Omdat de standaard van eigendomsillusie deze dagen vrij hoog is, komen de meeste regeringen met betere redenen op de proppen om land te stelen. Overheden zeggen bijvoorbeeld dat ze de grond innemen in het belang van de openbare veiligheid, openbare werken, of voor "herontwikkeling." Diefstal die wordt goedgepraat met een van deze excuses is nog steeds diefstal. Het is met name aanstootgevend als ze niet eens een nobel doel verzinnen, maar de mensen gewoon van hun land schoppen en het rechtstreeks aan speciale belangengroepen geven.

Soms beweren overheden dat het onteigenen van iemands land geen diefstal is, als ze maar adequaat worden gecompenseerd. Dit is alsof een autodief meedeelt dat het prima is om je auto te stelen zolang je maar de luchtverfrisser mag houden. Onvrijwillig van je land verwijderd worden maakt het diefstal. De enige "passende schadeloosstelling" waardoor het geen diefstal is, is bieden wat nodig is om iemand te overtuigen zijn bezit op te geven en het op vrijwillige basis te verlaten.

Onroerendgoedbelastingen zijn gebaseerd op het idee dat we moeten betalen voor het voorrecht in een bepaald gebied te leven en vermogensbelasting is een redelijke prijs betalen voor overheidsdiensten. In werkelijkheid betaal je losgeld om je woning te mogen houden, ervan uitgaande dat je die feitelijk zelf bezit. Als je je onroerendgoedbelasting niet betaalt, zal de overheid je uiteindelijk van je land af schoppen. Als je gelooft dat regeringen al het land bezitten, dan is de prijs van je woning een gebruikslicentie en de onroerendgoedbelastingen zijn huurkosten.

Voor overheden is eigendom slechts tijdelijk aan jouw toegewezen. Ze kunnen stelen wat ze willen, zolang ze een goed genoeg excuus hebben voor de handhavers die de diefstal uit moeten voeren en te voorkomen dat mensen in opstand komen. Als de overheid zegt dat je een eigen woning mag hebben en er zeggenschap over hebt, maar alleen zolang je onroerendgoedbelasting

betaalt, ben je huurder, geen eigenaar. Overheden komen weg met deze rackets, omdat nog steeds genoeg mensen geloven dat ze op een of andere manier "de wil van het volk" vertegenwoordigen, en niet hun sponsors.

V. Intergenerationele kinder-mishandeling

Wanneer overheden schulden maken heeft dat zeer ernstige gevolgen, met name voor toekomstige generaties. Omdat hun primaire bron van inkomsten diefstal is, is staatsschuld een belofte om van iemand in de toekomst te stelen. In sommige landen worden nu al kinderen geboren met een schuld die zo groot is, dat het hen een heel leven zou kosten om die terug te betalen, zelfs bij extreme belastingtarieven. Wanneer zij die niet eens een kans hebben gehad om te stemmen, gedwongen worden te betalen voor de fouten van vorige generaties, is dat intergenerationele kindermishandeling.

Mensen onder overheden met uit de hand gelopen schulden zijn doorgaans tegen meer schulden geweest. Velen wilden er geheel vanaf. Maar wij stemmen gewoonlijk voor politici die voor meer uitgaven zijn, omdat dit geld naar speciale belangengroepen gaat en een deel daarvan terugkomt bij de politici, die het dan weer besteden om ons te laten denken dat ze iets ten goede gaan veranderen. Ze krijgen genoeg stemmen, omdat we kunnen worden misleid te geloven dat we onze problemen weg kunnen stemmen en kritisch denken kunnen vermijden zonder nadelige gevolgen.

Het onderzoeken van dit probleem legt veel bloot over regeringen, want hetgeen verkeerd is aan het creëren van een verwachting om te stelen van de volgende generatie, is ook verkeerd aan wat er nu gebeurt. Het gaat niet alleen om mensen die niet oud genoeg zijn om te stemmen of het systeem te beïnvloeden, het gaat over iedereen die geen echte inspraak krijgt in de manier waarop geld wordt besteed. Dat geldt ook voor de overgrote meerderheid van ons. Het zou geen verrassing moeten zijn dat de grootste rackets die de wereld ooit gekend heeft een manier hebben gevonden om de aantallen van hun slachtoffers uit te breiden naar de ongeborenen.

Welke boodschap geeft een staatsschuld af aan jonge mensen die geboren worden in een schuldenslavernij? Deze manier van doen is niet houdbaar, en ontevreden jongeren zullen afrekenen met overheden. Uiteindelijk komt er een generatie die zegt: "Dit is niet mijn schuld!", en het eenvoudigweg verwerpt. Wat willen wij onze kinderen nalaten, een vrije wereld vol kansen, of een wereld van schuldenslavernij en het moeten betalen voor onze fouten?

6
Economie

I. Het vrije markt ideaal

Als je ervoor kiest met een ander om te gaan, dan is dat omdat je je eigenbelang nastreeft gezien het feit dat het je eigen keuze is. Dit wil niet zeggen dat het maken van keuzes altijd voor persoonlijk materieel gewin is. We zoeken vaak de emotionele voldoening van het helpen van anderen. Als we geweld, dwang, of de dreiging van geweld in relaties brengen, wordt ons potentieel voor harmonie gereduceerd. Samenwerking verandert in conflict, middelen worden niet meer optimaal gebruikt en verspilling van middelen wordt gestimuleerd. Bij elke transactie die bepaald wordt door geweld, wordt er een meetbare hoeveelheid inspanning verspild. Elke relatie aangetast door dwang weerhoudt ons van het realiseren van ons potentieel in het vrije markt ideaal.

Als je iets van je buurman koopt, betekent het dat je ervoor kiest geld op te geven omdat je denkt dat je leven beter is met het ding dan met het geld. Je buurman geeft het ding op voor het geld, omdat hij denkt dat zijn leven beter is met het geld dan met het ding. Dit is het fundamentele uitwisselingsconcept van de economie, en is de hoofdreden waarom handel rijkdom brengt. Het zorgt voor wederzijds winstgevende coöperatieve uitwisselingen. Dit principe geldt voor alle relaties, niet alleen voor relaties die we als economisch zien. Als twee vrienden een gesprek hebben, wisselen ze vrijwillig tijd, energie en aandacht uit, omdat ze allebei denken dat het hen ten goede komt. Als één van hen denkt dat ze gelukkiger zullen zijn in hun eentje, of met iemand anders willen praten, ze zijn vrij om het gesprek te beëindigen door vreedzaam uit elkaar te gaan.

Het door de overheid gecreëerde alternatief is niet zo simpel als directe diefstal. Wat nu als de overheid zegt dat je dat ding van je buurman mag kopen, maar alleen als je een percentage van de prijs afdraagt? Misschien was je van plan om tien dingen te kopen, maar nu kun je maar zeven kopen. Mensen over de hele wereld accepteren verschillende stiekeme vormen van diefstal door de overheid, en geen enkel systeem verbergt het feit dat als je niet de belasting of bijdrage betaalt, je transactie illegaal is, en de overheid je kan gevangenzetten of je "beboeten" (van je stelen) voor "zwarte handel."

In eenvoudige voorbeelden is het gemakkelijk om de verwoestende gevolgen van dwang over vrije handel te zien. Maar zelfs met deze voor-

beelden kunnen we onmogelijk alle implicaties en rimpeleffecten overzien. Betekent de handel die niet plaatsvond het kopen van één tas met boodschappen minder? Creatie van één baan minder? Eén persoon die zich essentiële medische zorg kon veroorloven minder?

Als overheden ons alleen beroofden en ons verder met rust lieten, zou de impact nog niet zo verwoestend zijn. Overheden kunnen meer stelen als ze ons geld tegen ons gebruiken door handhaving en onderdrukking van de economische activiteit. De hoeveelheid menselijke inspanning die afgeleid is door oorlogen en politiestaten is pijnlijk duidelijk. De minder duidelijke tragedie is dat overheden de gedachten perverteren van zoveel enthousiaste, capabele mensen, en hen afleiden van het dienen van mensen in de vrije markt tot het doen richten van wapens op mensen, het handhaven van de wil van speciale belangengroepen, het beschermen van politici, en het vermoorden van elkaar.

De hoeveelheid middelen gewijd aan bureaucratieën en hun rampzalige verlegging van energie weg van productieve doeleinden zijn onthutsend. Als iemand op het punt staat om iets productiefs te doen en moet stoppen om een bureaucraat om toestemming te vragen, worden hijzelf en de bureaucraat opgehouden van iets van waarde te produceren, en ondertussen wordt nog meer energie omgeleid om hun rug te dekken, terwijl niemand iets productiefs doet. Dit is mogelijk door de dreiging achter elke regelgeving: als je niet doet wat we zeggen, komen we je afvoeren. Het effect van regeringen die middelen verkeerd gebruiken is enorm. Hoeveel gelukkiger we zonder geweld zullen zijn is niet te bevatten.

Een vrijwillige samenleving staat voor een ideaal van vrije handel waarin alle interacties vrij zijn van geweld en dwang. In die omgeving zijn alle relaties vrijwillig en we kiezen om eraan deel te nemen, omdat we denken dat we er persoonlijk voordeel van hebben. In een vrijwillige samenleving, wordt het individu beschouwd als het ultieme middel van productie. We zijn gelukkiger en welvarender omdat al onze interacties met anderen ons leven verrijken. Geweld, dwang en conflict zijn onproductief. Vrede, zelfeigenaarschap en vrije handel zijn essentieel voor elke samenleving om zijn potentieel te bereiken.

II. Geld

De meesten van ons hebben nog nooit de moeite genomen om een goed antwoord te vinden op de prangende vraag: "Waar komt geld vandaan?" Overheden en banken houden dat graag zo. Geld is slechts een ruilmiddel. Veel andere dingen dan het officiële papiergeld functioneren als geld. Zonder

ruilmiddel moet je als je iets wil hebben iemand vinden die exact heeft wat jij wilt, en exact wil wat jij te bieden hebt. Iets wordt "geld" als breed genoeg wordt aanvaard dat mensen het zullen aannemen in de handel, wetende dat ze het kwijt kunnen aan iemand anders om precies te krijgen wat ze willen.

Historisch gezien hebben verschillende dingen als geld gediend, tegelijkertijd en op dezelfde plaats. Vóór de centraal opgelegde valuta's was geen enkele economie afhankelijk van één ruilmiddel. Dit betekent dat verschillende manieren van boekhouding of opslag van waarde zou kunnen voldoen aan de behoeften van een ontwikkelende markt. Een nadeel was dat alles wat als betaalmiddel werd gebruikt niet voor iets anders kon worden gebruikt. De afwezigheid van een standaardeenheid van boekhouding kan een belemmering zijn geweest voor de expansie van de industrie, maar zonder een centraal opgelegde valuta, zou de markt al snel met een universele standaard zijn gekomen die aan de behoefte voldoet. Zelfs nu, op het hoogtepunt van centraal opgelegde valuta's, gebeuren veel transacties als ruilhandel, in zekere zin onder de tafel, of op basis van een alternatieve manier van boekhouding.

Soms beheren overheden centrale banken zelf, en soms gebruiken ze "publiekprivate" partnerschappen, maar voor beide geldt dat dwang hetgeen is wat een munt het officiële ruilmiddel maakt. Als je een ruilmiddel gebruikt dat ze niet bevalt, komen de gewapende lieden en sluiten je op. Ze hebben ons nodig om het officiële geld te gebruiken, anders werkt het moderne bankenracket niet. In een vrije markt leveren banken een zeer belangrijk geldbeheersdienst. Hoewel geld een ruilmiddel is, is het nog wel aan de fundamentele krachten van vraag en aanbod onderworpen. Als de banken meer geld scheppen, verhogen ze de geldaanvoer, waardoor de hoeveelheid geld dat in omloop is toeneemt, en wordt al het geld dat mensen op dat moment hebben minder waard.

Creëren van geld en ons dwingen het te accepteren is erger dan stelen, omdat het een poging is om verhullen hoe erg we bedrogen worden. Het verbergt ook wie verantwoordelijk is. Is het de centrale bankier die meer geld maakt? Is het de politicus die voor meer schulden stemt? Is het de belastingdienstmedewerker? Is het de bankier die kan beslissen wie enorme leningen krijgt? Misschien zijn het de kiezers die zich voor de gek laten houden door politici die niets doen om dit racket aan te vechten, omdat ze als cheerleaders functioneren.

Veel mensen profiteren van centraal opgelegde valuta's, waardoor hun aanhangers venijnig en goed gefinancierd zijn. Het zijn de politici die hun kiezers een worst voorhouden en smeergeld geven aan de sleutelfiguren. Het zijn de onderaannemers van overheid die smeergeld aan politici geven als waardering voor hun exorbitante winsten. Het zijn de bankiers en de hoofden van de financiële instellingen. De begunstigden van dit systeem hebben een enorm voordeel ten opzichte van iedereen, niet alleen door het verkrijgen van

zoveel "gratis geld," maar ook doordat ze dat geld kunnen besteden voordat het geldverruimende effect door de hele markt wordt gevoeld.

Sommige centrale banken gebruiken "prijsstabiliteit" als excuus voor het maken van geld. Dit is een manier waarop overheden beloften waarmaken. Als een gezonde economie zich ontwikkelt, verbeteren productietechnieken, de technologie verbetert en de efficiëntie verbetert, dus gaan prijzen omlaag. Dit betekent dat de gemiddelde persoon meer dingen kan kopen, meer diensten kan betalen en zich een hogere levensstandaard kan veroorloven. Centrale banken zijn beperkt in hoeveel geld ze kunnen bijdrukken door klachten over stijgende prijzen, maar voor zover de prijzen niet omlaag gaan zo veel als zou moeten, wordt welvaart van ons geroofd door degenen die alle voordelen krijgen vanwege hun connecties met de centrale bank.

De effecten van een centrale bank dringen diep door en zijn verstrekkend. Niet al het nieuw gecreëerde geld komt rechtstreeks in handen van de begunstigden. Dat zou te veel opvallen. Veel van het geld gaat naar diverse overheidsprogramma's. Dit geld komt vaak terecht bij doeleinden die door de markt worden gewaardeerd, maar op een manier die afhankelijkheid van het centrale racket versterkt. Veel van het geld gaat naar onderwijsinstellingen of andere invloedrijke groepen waar hun objectiviteit wordt vertroebeld door vooringenomenheid. Een deel van het geld vindt zijn weg naar economische afdelingen bij universiteiten, waar de volgende generatie geleerd wordt dat de fraude niet alleen onschadelijk, maar ook essentieel is. Deze boodschap zie je dan terug in de mainstream media.

Mensen dwingen een valuta te gebruiken die continu waarde verliest, ontmoedigt sparen. Verstoring van de sparen / uitgaven balans heeft nog ernstigere langetermijneffecten zoals slechte investeringen en bubbels. De geldstroom die door centrale banken en andere daaraan verbonden grote financiële instellingen gecreëerd wordt, stimuleert hevige schommelingen in de markt door roekeloze investeringen. Vaak gekoppeld aan de effecten van de centrale banken komt de overheid met edicten, belastingvoordelen of andere prikkels die geld een bepaalde kant op sturen, wat enorme bubbels creëert die onvermijdelijk weer leeglopen met pijnlijke gevolgen.

Ondanks pogingen om concurrerende valuta's uit te roeien, maakt de technologie het onmogelijk te voorkomen dat aan de groeiende vraag daarnaar wordt voldaan, nu meer van ons beseffen dat je door het hebben van overheidsgeld belasting betaalt en dit vermijdbaar is. Overheden zijn vaak overgegaan op confiscatie van edele metalen of andere strikte regels op handel en bezit, maar omdat ze nooit volledig effectief zijn geweest, hebben mensen er altijd naar gestreefd om aan goud en zilver te komen als alternatieve spaarpot. Als gevolg van deze vraag is het gebruik van goud en zilver de laatste jaren enorm toegenomen.

De belangrijkste ontwikkelingen op het gebied van geld laten zien dat nieuwe valuta niet gewoon in een nieuw jasje zal worden gestoken, maar veeleer de creatie van geheel nieuwe systemen is. Digitale gedecentraliseerde "cryptocurrencies" worden al getest door de markt en zouden wel eens het nieuwe geld kunnen worden dat centraal opgelegde valuta volledig vervangt. Niemand weet wat de toekomstige markten voor eisen zullen stellen aan geld, of hoe technologie aan deze eisen zou kunnen voldoen. Bestaande technologie stelt ons nu al in staat om af te zien van de overheidsgeldsystemen. Als genoeg van ons besluiten dat we niet langer opgelicht willen worden, zal het overheidsgeldracket achterhaald zijn.

Het geldracket is essentieel voor het bestaan van alle moderne overheden. Het maakt niet uit of de overheid het geld controleert, of dat de mensen die het geld controleren de overheid onder controle heeft. Wie het geld controleert, controleert ook de regering en dwang maakt het hele racket mogelijk. Wanneer we vrij zijn om onze behoeften zonder dreiging van geweld na te streven, zullen we altijd gelukkiger zijn. Nergens is dit meer waar dan in onze keuze van het geld.

III. Corporaties & Vakbonden

Onder de noemer ons te beschermen tegen bedrijven, hebben de meeste regeringen een wettelijk kader gecreëerd dat ze als fictieve rechtspersonen bevoordeelt. Sommige mensen denken dat regelgeving, belastingen, en wetten, die vrije en vreedzame economische activiteit beperken, dienen om de macht van de bedrijven te verminderen. In werkelijkheid steunen grote bedrijven dit beleid, en mensen die enorme hoeveelheden van de welvaart beheersen trekken aan de touwtjes. Grote bedrijven houden van regelgeving omdat zij de concurrentie belemmeren. Ze ondersteunen belastingen, omdat ze zich manieren kunnen veroorloven om die te omzeilen. Ze vinden het heerlijk als we ons tot de overheid wenden voor de bescherming tegen hun bedrijven, omdat de resultaten hen meestal tegen aansprakelijkheid beschermen. Voor de superrijken die in het verleden misschien rechtstreeks slaven hebben bezeten, houden regeringen de burgers op de grote plantage van corporatisme en fiscale slavernij.

Met de opkomst van corporatisme waren arbeiders (en iedereen die niet direct profiteerde van corporatistisch beleid) flink in het nadeel. De opkomst van machtige vakbonden was een voorspelbaar resultaat. Iedereen heeft recht op vrijheid van vereniging en meningsuiting. We kunnen samenkomen met wie we willen, wanneer we willen, en zeggen wat we willen. Als persoon kunnen we altijd kiezen om ergens te blijven werken of ontslag te nemen en

om onze gedachtegang te bespreken met onze werkgevers. Maar in de loop van het gezamenlijk verzet tegen onrechtvaardige macht van corporaties die ze verworven hadden via de overheid, hebben de vakbonden zelf ook onrechtvaardige macht gekregen.

Vakbonden hebben als groepen geen bijzondere rechten die mensen niet hebben, maar regeringen wilden hen graag tegemoet komen om kiezerskringen op te bouwen zodat het lijkt alsof ze naar de gewone mensen omkijken. Vakbonden hebben niet het recht om iemand van het werk te houden. Vakbonden vragen regeringen om wetten waarmee bedrijven voordelen kunnen kopen zonder belasting te betalen, maar dan is elke werknemer die niet bij een vakbond is of voor een groot bedrijf werkt benadeeld in de markt voor deze voordelen. Werknemers worden meer afhankelijk van die bedrijven en zijn minder goed in staat om zich te ontrekken uit de belastingslavernij.

Als je een "baan" hebt, is dat geen bezit. Een baan is een overeenkomst met iemand, een groep mensen, een organisatie of een bedrijf. Niemand kan "je baan afpakken" Wanneer de omstandigheden rond de overeenkomst wijzigen, kan de overeenkomst worden gewijzigd of beëindigd. Het idee van een baan als bezit is de kern van veel slecht overheidsbeleid die excuses zijn om geweld te gebruiken tegen mensen die hun rechten uitoefenen. Net als leden van een vakbond het recht hebben om te stoppen met werken, hebben vrije werknemers het recht om te beginnen met werken.

Als vrije mensen hebben werknemers en werkgevers het recht om de voorwaarden van hun relaties op te stellen en op elk moment weg te lopen als ze niet tevreden zijn. Wetten die ons uit productieve relaties dwingen zijn bijzonder wreed. Belastingen op arbeid en minimumloon wetten maken anderszins winstgevende relaties niet levensvatbaar of illegaal, en "vernietigen dus banen" of beletten dat ze ooit gecreëerd worden. Overheden kunnen met zoveel "banenmoord" wegkomen, omdat de verborgen kosten van banen die nooit werden gecreëerd onzichtbaar blijven, behalve in onze verbeelding en economische berekeningen.

Hoewel regeringen speciale privileges hebben gecreëerd voor de vakbonden, hebben ze er veel meer gecreëerd voor bedrijven, waaronder diverse vormen van "antistakingswetten". Een wet die een staking verbiedt zegt: "Als je niet werkt, zullen er consequenties volgen!" wat feitelijk neerkomt op dwangarbeid. Als het afpakken van inkomsten ook nog onder die consequenties valt, hebben we de belangrijkste elementen van direct bezitten van mensen te pakken. Mensen zijn echter veel productiever als ze het gevoel hebben dat ze vrij zijn. In een eerlijke, gezonde arbeidsmarkt kunnen we pas goed zien wat de meest waardevolle middelen zijn: individuele mensen.

Corporatisme heeft de vakbewegingen voortgebracht en het resultaat is een vicieuze cirkel die zich voedt in statisme. Als mensen weer naar de regering gaan om hen te beschermen tegen bedrijven, worden corporaties

machtiger, en vervolgens eisen de mensen meer bescherming. Corporatisme en vakbewegingen zijn instrumenten van de macht en de consolidatie van de macht drijven de kosten voor het inhuren van mensen op en verhogen de werkloosheid. Beiden belemmeren de vrijheden die nodig zijn om het werk van mensen goed te kunnen waarderen.

IV. Infrastructuur & Nuts-voorzieningen

Het moderne leven is van veel complexe systemen afhankelijk, wat een uitdaging vormt voor ons vermogen om middelen te delen. Technologie ontwikkelt zich sneller dan ons vermogen om vrijwillige systemen te creëren om de overvloed aan nieuwe technologieën te delen. Overheden hebben hiervan geprofiteerd door een monopolie te nemen op de controle over veel belangrijke functies. Ze promoten het gevaarlijke idee dat mensen onbekwaam zijn om zonder dwingende centrale autoriteit deze systemen te beheren. Dat ontneemt ons de toegang tot de beste diensten die technologie ons kan bieden. Overheden exploiteren het infrastructuursracket al zo lang dat veel mensen denken we geen elektriciteit, water, luchthavens, telefoons, spoorwegen, gas, metro's, afvalverwerking, of internet zouden kunnen hebben zonder hun dwang. Al deze functies zullen beter worden uitgevoerd zonder dreiging van geweld, zoals geldt voor alle gezamenlijke inspanningen.

Wanneer iemand erop wijst dat we zelf in al onze behoeften kunnen voorzien, zonder dwang, blijkt uit de typische reactie precies hoe ingesleten het idee van snelle, ondoordachte regerings "oplossingen" is: "Maar wie zal dan wegen aanleggen?!" Overheden hebben het wegenbouwracket al zo lang gerund dat we blind lijken voor de vele gevolgen. Zoals bij elk monopolie, heeft de aanbieder weinig verantwoording af te leggen aan de consument, zodat we doorgaans zien dat wegbeheer inefficiënt is en de kosten ervan enorm zijn. Wanneer de politie verkeersveiligheid tot taak krijgt, kunnen ze de verleiding niet weerstaan veiligheid als excuus te gebruiken om inkomsten te genereren met boetes. Ambtenaren die bepalen wanneer en waar wegen gebouwd worden nemen beslissingen op basis van de behoeften van speciale belangengroepen, vaak wordt het verkeer en het geld naar de plaats geleid waar smeergeld te halen valt. Controle over de infrastructuur maakte het regeringen ook heel gemakkelijk om het openbaar vervoer te monopoliseren, de keuze van de consument te beperken, en implementatie van nieuwe technologie te verhinderen.

Als overheden wegenbouw niet hadden gesubsidieerd, zouden de wegen ons niet alleen beter dienen, maar zouden ook de kosten door de markt worden getoetst. Nieuwe technologieën kunnen niet concurreren met gesubsidieerde oude technologieën. Subsidiëren van wegen heeft fossiele brandstoftechnologieën gevestigd en is zwaar ondersteund door de auto en gasindustrie. Zonder bemoeienis zouden gemeenschappen meer duurzame systemen hebben gecreëerd op basis van wandelen en fietsen, en zouden lange afstanden meer gericht zijn op openbaar vervoersystemen. Zonder het wegenbouwracket, zou reizen een stuk veiliger, efficiënter en beter afgestemd zijn op de behoeften van mensen, en niet op de behoeften van de overheid.

Op veel plaatsen beheren overheden monopolies op nutsvoorzieningen niet zelf, maar vergunnen ze bedrijven monopolieprivileges. Zowel voor elektriciteit en water als voor al het andere geldt: een monopoliepositie die onder dwang de concurrentie beperkt zal leiden tot minder goed bediende consumenten. Ze zullen meer betalen en diensten zullen slechter zijn. Nergens is corporatisme sterker dan in de sterk gereguleerde "vrije" markt van de infrastructuur, en de ergste vormen van corporatief misbruik gebeuren hier. Tijdens perioden van hoge vraag, leggen nutsbedrijven gerund of gereguleerd door de overheid vaak rantsoenering van cruciale diensten op, terwijl een vrije markt op die vraag zou reageren met een verhoogd aanbod.

Wanneer onze ogen open gaan voor de verstrekkende gevolgen van de overheid, zoeken we meer opties en de technologie levert die. Een monopolie op het leveren van elektriciteit is nutteloos als iedereen voldoende toegang heeft tot vrije energie door zonnepanelen, windmolens of warmtepompen. Wanneer het internet een netwerk van onafhankelijke computers wordt, zal de telecommunicatie-industrie niet veel baat hebben bij het bestrijden van de concurrentie. Zelfs het wegenbouwracket zal worden achterhaald als we vliegende auto's of drone taxi's hebben. De effecten van overheidscontrole over de infrastructuur en nutsvoorzieningen zullen uiteindelijk onbelangrijk worden door de technologie. Totdat we de overheid hebben afgeschaft hebben we nog te leven met het feit dat criminelen essentiële onderdelen van ons leven bepalen!

V. Uitsluiting & Boycot

Kiezen met wie we omgaan heeft veel meer consequenties dan de meesten van ons beseffen. Van nature willen we samenleven en zijn we afhankelijk van omgang met anderen. Belonen van het gedrag van mensen door met hen om te gaan of zaken met hen te doen is de belangrijkste goedkeuring. Een samenleving die mensen beloont voor geweld zal meer geweld krijgen. Een

samenleving die mensen tolereert die het non-agressie principe schenden zal door agressieve mensen worden geregeerd. Een samenleving die gelooft dat agressie nodig is om te kunnen functioneren zal dwang institutionaliseren en degenen belonen die bieden wat zij nodig acht. Belangrijker is dat de keuzes die we als individu maken bepalen hoe wijzelf zullen worden behandeld. Wanneer al die keuzes worden opgeteld, is de voorkeur van een samenleving duidelijk, en dat zal tot uitdrukking komen in de cultuur.

Vanwege de overheidspropaganda geloven veel mensen dat dreigen met geweld de beste manier is om gedrag van anderen te veranderen: "Doe wat politici zeggen omdat zij de wil van het volk vertegenwoordigen, en als je dat niet doet verdien je de gevangenis". Elke eerlijke waarnemer van de samenleving, zal zien dat de consequenties van individuele associatie een veel groter effect heeft op verandering van gedrag. Het simpelste voorbeeld is de productie: mensen maken dingen die anderen willen consumeren. Een groot deel van het economisch gedrag wordt bepaald door wat mensen waarderen, wat bepaald wordt door de verkoop.

In persoonlijke relaties kiezen wij er over het algemeen voor om met mensen om te gaan die ons leven beter maken. Jammer genoeg beseffen veel mensen niet dat dit de enige bepalende factor zou moeten om al dan niet contact met iemand te hebben. Als we in een gewelddadige relatie blijven, belonen we slecht gedrag en moedigen dat dus aan. Dezelfde principes gelden voor de houding van een gemeenschap. Je wilt misschien iets kopen omdat het een goede deal is, en het product zelf maakt je leven beter, maar als de verkoper je geld gebruikt om het milieu te vervuilen of politici te ondersteunen, moet dat wel worden meegewogen! Een gemeenschap die toegeeft aan een gewelddadige relatie met de overheid zal meer misbruik krijgen.

Wanneer mensen tegelijkertijd besluiten een bedrijf niet te steunen vanwege zijn gedrag, heet dat een boycot. De verkoop is veel meer bepalend voor het gedrag van bedrijven dan regelgeving. Zelfs bij het ergste corporatisme vereist het winstmotief efficiënte dienstverlening aan zo veel mogelijk mensen. Als een bedrijf niet aan de behoeften van mensen voldoet, verdwijnen ze van de markt. Regelgeving van de overheid dient enkel om concurrentie uit te bannen, onze keuzes als consumenten te beperken en innovatie tegen te houden. Als onze keuzes beperkt zijn, omdat concurrerende nieuwe ondernemingen worden onderdrukt, kunnen bedrijven wegkomen met slecht gedrag, vooral als mensen van hen afhankelijk zijn voor essentiële diensten. Al onze keuzes als consumenten hebben een impact.

Reputatie, doorverwijzing, sociale status, en klanttevredenheid kunnen factoren zijn bij de keuze om al dan niet zaken te doen met iemand, maar bij het kopen van dure items of medische diensten, zoeken we vaak formele goedkeuring of aanbeveling van experts. Hoewel overheden deze uiterst belangrijke functie nooit volledig zullen monopoliseren, proberen velen het

met vergunningverlenende rackets. Vergunningsverlening klinkt goed, want we willen allemaal betrouwbare diensten en gekwalificeerde mensen, maar daar zijn vergunningen niet het juiste middel voor. Er is niets mis met een groep mensen die zegt dat als je niet aan hun normen voldoet, ze niet zullen certificeren - maar als de overheid dat doet, is het niet alleen gefinancierd door de belastingen, maar komt het ook met de dreiging van geweld. Dit betekent dat overheden beslissen wie toegestaan wordt om zaken te doen op basis van de wensen van hun sponsors. Het is tevens een andere vorm van belasting, omdat een vergunning verkrijgen vaak duur is. Bij de keuze al dan niet met iemand zaken te doen, is goedkeuring van een overheid zelden afdoende. In feite zijn overheidslicenties vaak zo onbetrouwbaar, dat zelfs wanneer de normen passend waren, het niet kan worden vertrouwd.

We hebben niet het recht te stemmen op politici die een handhaver gaat inhuren om mensen te bedreigen of te straffen met boetes (diefstal) voor dingen die we niet leuk vinden. Het enige recht dat we hebben met betrekking tot mensen die dingen doen die we niet willen (als ze niet de rechten van anderen schenden) is om weg te lopen. Zelfs in de meeste gevallen dat iemand de rechten van anderen schendt, is weglopen, volledig distantiëren, en anderen aanmoedigen om hetzelfde te doen veel effectiever dan geweld. Als alle mensen in een gemeenschap zich van iemand distantiëren, is het resultaat verbanning. Dit kan geografisch zijn of niet, maar men hoeft niet een gebied te worden uitgezet om effectief afgesneden en geïsoleerd te worden.

In gevallen van extreem gewelddadige en gevaarlijke personen kan verbanning onvoldoende zijn, maar dat probleem aanpakken door vreedzame bundeling van krachten zal veel effectiever zijn, dan dit als een excuus te gebruiken om een hele samenleving te straffen door middel van belastingen. We hebben een aangeboren instinct voor straf, maar recht wordt niet gediend door een ander onrecht. Zorgvuldig kiezen met wie we omgaan zal de doelstellingen van overheidsregulering vreedzaam, efficiënt en moreel volbrengen. In ons dagelijks leven hebben we allemaal een belangrijke rol te spelen in het bereiken van een meer vrije en rechtvaardige wereld. Elke keuze die we maken is een uiting van onze waarden. Dit krachtige proces waarin alle mensen uiting geven aan hun voorkeuren die de sociale normen bepalen wordt uitsluitend tegengewerkt door de overheid.

VI. Alles is economie

Als we economische principes alleen toepassen op dingen die kunnen worden uitgedrukt in cijfers, missen we hun belangrijkste lessen. We zijn geneigd te denken aan economie als "dingen die met geld te maken hebben," maar veel

uitwisseling van waarde gebeurt zonder ooit in cijfers te worden uitgedrukt. Elke menselijke interactie kan beter worden begrepen als een economische uitwisseling. We zouden kunnen denken dat dit menselijke relaties goedkoop maakt, maar feitelijk maakt het ze meer waardevol.

Het trekken van een willekeurige lijn tussen wat wel en geen onderdeel van de economie is, beperkt ons begrip van hoe rijk we allemaal zijn en weerhoudt ons van het juiste begrip van onze belangrijkste relaties met vrienden, familie en geliefden. We hebben geen papier of cijfers nodig in een relatie voor een goede uitwisseling van waarde. Zelfs in een eenvoudig gesprek, zijn we onze tijd, energie, ideeën en aandacht aan het uitwisselen. Elke vrijwillige interactie gebeurt omdat de betrokkenen denken dat het hen ten goede komt. Alle vrijwillige interacties zijn economische transacties. Is het huwelijk niet een vrijwillige uitwisseling van onze meest waardevolle bezittingen zoals tijd, liefde en genegenheid?

Als we een willekeurige scheiding aanbrengen tussen wat wel en niet als economie wordt gezien, verminderen we de waarde van hetgeen we uitsluiten. Doen alsof deze principes in sommige situaties niet van toepassing zijn, stimuleert irrationeel gedrag gebaseerd op misverstanden en onjuiste evaluaties. Dit creëert ook openingen voor manipulatie. Het huidige systeem voor het meten van waarde die relaties uitsluit, bagatelliseert die en vergroot het deel van de economie uit, dat vatbaar is voor overheidsmanipulatie. Door uitbreiding van ons concept van de economie, kunnen we de hogere waarde in het leven zien dat de overheid nooit kan aanraken, en zien we precies hoe onbeduidend regeringen eigenlijk zijn als het gaat om het grote geheel van de menselijke ervaring.

7

Andere destructieve rackets

I. Onderwijs

Het doorgeven van vaardigheden aan de volgende generatie om te overleven en te gedijen is van cruciaal belang. Wanneer overheden het onderwijs overnemen, lijden jonge geesten daaronder. De exploitatie van het onderwijsracket is met name wreed omdat verkeerd of onderopleiden van een kind neerkomt op het verlammen van hun toekomst. Jonge geesten absorberen van nature informatie en zoeken naar de vaardigheden die het meest essentieel zijn voor hun geluk en voorspoed. Jongeren dreigen met consequenties om gehoorzaamheid te waarborgen verstikt het vrije denken en leert de weg van de overheid: het accepteren van heersen met geweld.

Overheden hebben altijd een prikkel om jonge geesten te vervormen om hun doelen te dienen. Met de opkomst van complexe samenlevingen hadden overheden de middelen om kinderen in klaslokalen te dwingen, wat soms wordt aangeduid als "stilzitten" Het is een passende term, omdat dwingend onderwijs een deel van levendige persoonlijkheid van elk kind doodt. In het industriële tijdperk hadden overheden gehoorzame werknemers nodig met een specifieke set aan vaardigheden. Gedwongen onderwijs indoctrineert kinderen met overheidswaarden. Het is veel gemakkelijker om jongeren te overtuigen het leger in te gaan en vreemden te vermoorden als ze hebben "geleerd" dat dit glorieus is. Overheden profiteren ook van de mogelijkheid om bepaalde kennis weg te houden van de studenten.

Wanneer regeringen het onderwijs beheren, worden mensen afhankelijker van institutionele banen omdat ze minder in staat zijn om zelfstandig te leven. Een overheid die het onderwijs regelt zal ons nooit leren om op te komen voor onze rechten. Een overheid die verantwoordelijk is voor de ontwikkeling van jonge geesten zal hen leren wat ze moeten denken, niet hoe ze moeten denken. Een overheid die kan controleren wat we weten en wat we niet weten, kan controleren wat we doen. Overheidsscholen zullen nooit een alternatief leren voor blinde loyaliteit. De gevolgen van overheidsonderwijs zijn verstrekkend, diepgaand, en verweven met elke generatie.

Hoewel de overheidscontrole over scholen (al dan niet door regelgeving of volledige overname) altijd het leren belemmert, is het belangrijk om onderwijs te zien als een veel breder concept. Zoals een bloem door een spleet in een stoep heen groeit, kan zelfs iemand wiens scholing grondig wordt gecon-

troleerd niet worden verhinderd te floreren. Vooral nu, met een grotere toegang tot het internet, zijn kinderen in staat om zichzelf op te leiden. Op veel plaatsen zijn ouders in een ononderbroken opstand tegen gedwongen onderwijs. De meeste willen wat het beste is voor hun kinderen en zoeken naar alternatieven zoals thuisonderwijs, particuliere scholen, en verschillende vormen van zelfsturend leren. Ouders die teveel om hun kinderen geven om hun denken toe te vertrouwen aan de overheid en kinderen die meer online leren dan in de mentale gevangenis van het gedwongen "onderwijs," zijn deze alternatieven aan het verkennen als nooit tevoren. Jonge geesten absorberen informatie veel beter door hun nieuwsgierigheid te bevredigen en hun passies te stimuleren dan door dwang.

II. Gezondheidszorg

Als een essentiële dienst die sterke emoties oproept, is de gezondheidszorg ook aantrekkelijk voor overheidsbemoeienis. De moderne geneeskunde heeft ongelooflijke dingen mogelijk gemaakt, maar veel levensreddende procedures blijven erg duur. In het natuurlijke verloop van nieuwe technologieën beginnen prijzen hoog en worden na verloop van tijd lager. Tragisch genoeg heeft overheidsregulering in rijke landen prijzen hooggehouden, zodat veel levensreddende technologieën buiten bereik blijven van mensen in arme landen. Efficiëntie gaat niet alleen over de economische productiviteit in termen van het hebben van meer spullen. Het betekent ook het redden van meer levens.

Zelfs als we een geweldloze markt voor medische diensten hadden, zouden een aantal geavanceerde levensreddende technologieën te duur blijven voor de meeste mensen. Gelukkig vormt aard van de behoefte aan dit soort dienstverlening een oplossing die de markt nu al biedt: verzekering. Dit betekent dat mensen die op dit moment geen diensten nodig hebben verzekering kunnen kopen en hun krachten bundelen. Wanneer ze een dure behandeling nodig hebben zal de verzekeraar, die geld verdient door de dienstverlening van het bundelen van risico, betalen. Natuurlijk is dit niet een perfecte oplossing, maar het is een zeer krachtige manier om de armen toegang tot behandelingen te geven die ze zich misschien afzonderlijk nooit kunnen veroorloven.

Helaas hebben veel verzekeraars uiteindelijk dezelfde speciale privileges als de beste overheidssponsors. Dit leidt tot lagere verantwoording aan de consument door het beperken van keuzes, wat vaak resulteert in ontzegging van dekking en ziekenhuisrekeningen die gezinnen failliet doen gaan. Op sommige plaatsen heeft de overheid de medische verzekeringsindustrie overgenomen als enige aanbieder. Dit kan tijdelijk invloed hebben op het helpen

van de armsten onder de armen, maar uiteindelijk schaadt het iedereen doordat het de zorg minder toegankelijk maakt, of door inefficiënt omleiden van zo veel middelen naar de medische industrie, dat ook andere sectoren van de economie eronder te lijden hebben.

We willen allemaal zekerheid dat de medische zorg die we krijgen veilig is. Deze eis is genoeg om heel wat middelen te gebruiken voor de veiligheid en de consistentie van de zorg. Veel regeringen benutten onze angst voor medische fouten om deze essentiële marktfunctie over te nemen. Ze vereisen vergunningen om behandelingen uit te voeren, registraties om medicijnen te verstrekken, en gehoorzaamheid aan de regels voor alle manieren waarop de medische zorg wordt betaald. Wanneer overheden een vergunning vereisen, dwingen ze mensen om aan hun normen te voldoen, die vaak innovatie in de weg staan. De normen zijn vaak zinloos, maar omdat mensen op de overheid vertrouwen, zullen zij van iedereen behandeling aanvaarden, zolang ze maar goedkeuring van de regering hebben. Dat is hoe de meeste horrorverhalen ontstaan, eerder dan bij mensen die zonder vergunning werken. Waar overheden de veiligheid van geneesmiddelen controleren, zijn de resultaten onthutsend: miljoenen mensen zijn gestorven aan door de overheid goedgekeurde medicijnen, en nog eens miljoenen zijn gestorven terwijl levensreddende geneesmiddelen van de markt werden gehouden. Overheidscontrole over de medische industrie heeft dezelfde desastreuze gevolgen voor prijzen, beschikbaarheid, veiligheid en klanttevredenheid als in elke andere industrie.

III. Welzijn

Een van de nobelste elementen van onze natuur is onze wens om minderbedeelden te helpen. Als leden van de menselijke familie willen we elkaar zien floreren. Het doet ieder meelevend mens pijn om anderen te zien lijden. Overheden maken hier graag gebruik van, en wanneer ze de capaciteit hebben om van iedereen te stelen en het gesprek te controleren met propaganda, is het gemakkelijk om mensen te overtuigen dat ze willen stelen van de rijken om het aan de armen te geven. In werkelijkheid zijn de meeste sociale programma's van de overheid bedoeld om te stelen van de werkende klasse om dat aan de armen te geven, op een manier die de overheid versterkt zodat ze kunnen blijven stelen van iedereen om dat aan de superrijken te geven.

Mensen steunen overheidswelzijnsprogramma's omdat ze graag de directe effecten willen. Het probleem is dat ze niet de verborgen gevolgen en het grotere plaatje zien. Het is naïef om te denken dat we gewoon politici kunnen kiezen en hen toevertrouwen om de problemen van inkomensongelijkheid aan te pakken. Overheden zijn de belangrijkste instrumenten voor het creëren van

ongelijkheid in welvaart geweest. Als we om een legitiem doel te bereiken, dwang willen gebruiken zal dat meestal resulteren in het tegenovergestelde van wat we willen. De foute prikkels van overheidssteun leiden tot fout gedrag, zoals belangrijke beslissingen nemen op basis van belastingvoordelen of subsidies. Dit geldt voor allerlei sociale programma's die uiteindelijk enorme afhankelijke klassen van mensen creëren die altijd voor meer dwang zullen stemmen. Welzijn verandert ontvangers ervan in regeringsapologeten die een systeem promoten dat hen laag houdt, omdat ze denken dat het in hun eigen belang is.

In naam van "armoedebestrijding" creëren overheden gigantische en complexe bureaucratieën om de huisvesting te controleren en de arbeidsmarkt te manipuleren om mensen te dwingen tot slechte banen. Ze besteden gestolen geld aan contracten zonder aanbesteding voor alles waarvan ze ons kunnen laten geloven dat het de armen zal helpen. Wanneer mensen die oprecht om de armen geven die middelen zouden kunnen besteden, zouden ze veel efficiënter worden gebruikt.

Het besef dat welzijnsprogramma's destructief zijn stelt ons voor een ander probleem: hoe kunnen we deze programma's afbouwen zonder het bestaan van zoveel mensen die er afhankelijk van zijn in gevaar te brengen? Het antwoord is heel eenvoudig: herstel de kracht van de lokale gemeenschappen waar mensen getroffen zijn. Het zal misschien niet gemakkelijk zijn, maar we zullen allemaal beter af zijn als we gewelddadige oplossingen vervangen door vreedzame. Het is ook essentieel om de economische barrières te slechten die sociale verbetering en zelfredzaamheid verstikken, zoals minimumloonwetten, regels die het onmogelijk maken om vanaf nul een nieuw bedrijf te beginnen, of wetten die, op sommige plaatsen, de verkoop van goederen langs de kant van de weg illegaal maken.

Ondanks het feit dat zo veel wordt afgenomen door overheden, hebben de meeste samenlevingen nog steeds genoeg over om de armen te helpen. Er is niets mis met het aannemen van geld van de overheid. Geld dat opgaat aan welzijn kan niet meer worden besteed aan geweld. Geweldloze oplossingen zijn altijd effectiever dan gewelddadige. Als we zelf kiezen om de armen te helpen, is dat veel effectiever dan als regeringen ons geld afpakken om het "aan de armen te geven." We kunnen de instellingen en de cultuur creëren die nodig zijn om de minsten onder ons vooruit te helpen zonder dwang. We kunnen mededogend zijn zonder te dwingen om mensen in nood te helpen.

IV. Verbod op drugs

Vanaf de tijd dat we weten hoe, hebben mensen al drugs gebruikt om hun gedachten te beïnvloeden. We doen dit om vele redenen, van recreatieve highs, om de prestaties te verbeteren, tot verhoogde gezelligheid. In elk geval heeft alleen de eigenaar van zijn geest te bepalen wat er in gaat. Er is een menselijke neiging om de geesten van de mensen om ons heen te willen te controleren om te zorgen dat niemand in onze gemeenschap een bedreiging voor anderen is of niet hard genoeg werkt om de mensen om hen heen te ondersteunen. Overheden maken hier gebruik van met diverse beleidsmaatregelen, waarvan sommige bedoeld zijn om ons productievere belastingbetalers te maken, maar die dienen allemaal de speciale belangengroepen. Verbieden van wat voor stof dan ook is gebaseerd op het idee dat je lichaam eigendom is van de overheid, en je niet het recht hebt om te beslissen wat er in gaat. Bezit is nooit een misdaad.

Het verbodsracket is zeer prominent aanwezig in moderne overheden, want er zijn veel begunstigden. Op veel plaatsen is alcohol de dominante recreatieve drug en de industrie daarachter spendeert veel geld om de concurrentie weg te houden door politici te betalen die met valse aannames, foutieve logica, immorele handhaving, en regelrechte leugens het verbod versterken. In geval van het marihuanaverbod (evenals voor talloze andere natuurlijke drugs met genezende eigenschappen), heeft de farmaceutische industrie een grote prikkel om goedkopere (soms gratis) en effectievere geneesmiddelen illegaal te houden. Drugs weghouden van mensen die ze willen is een onmogelijke en eindeloze taak die enorme middelen "vereist" die worden doorgeschoven naar de politie en hun toeleveranciers. Deze groepen hebben allemaal belang bij het ondersteunen van het verbod en velen hebben er geen probleem mee het publiek voor te liegen of politici in te huren om dat voor hen te doen.

Als verbodsbeleid eenmaal is ingesteld, verankert zich dat heel snel, niet alleen vanwege de financiële prikkels maar ook omdat het zo'n gemakkelijk racket is om te onderhouden. Mensen zullen altijd drugs gebruiken. Handhaving wordt bepaald door wat de samenleving tolereert en de enige echte controle is het geweten van de handhavers. Echte misdaden vereisen slachtoffers, maar het verbod is gebaseerd op het labelen van slachtofferloos gedrag als misdrijf, zodat de politie een excuus heeft om hun moraal op te offeren. Zodra ze niet meer naar hun geweten handelen en er een kritische massa van handhavers ontstaat die het beleid sociaal aanvaardbaar vinden, is er niets dat ze nog weerhoudt van het planten van drugs bij hun slachtoffers, waardoor het zeer gemakkelijk is om het verbod rendabel te houden.

Eén aanname van de oorlog tegen drugs is dat sommige drugs illegaal zijn omdat ze gevaarlijk of ongezond zijn. Met andere woorden, omdat het gebruik van drugs je leven zou kunnen ruïneren, zal de overheid als je ermee betrapt wordt je leven ruïneren. Op veel plaatsen zijn de meest voorkomende drugs die de productiviteit bevorderen toegestaan. Als een medicijn impopulair genoeg is om te kunnen worden gedemoniseerd, maar wijdverspreid genoeg om het verbieden ervan winstgevend te maken, zal het waarschijnlijk illegaal gemaakt worden.

Voor zover dat drugsgebruik een legitiem probleem is, maakt niets het nog erger dan erop af te stormen en de wapens te richten op alle betrokkenen. Dit drijft de markt ondergronds, en creëert nieuwe problemen van geweld en verslaving. Mensen die het gebruik ervan niet in de hand kunnen houden zijn minder in staat om hulp te krijgen. Het drijft ook de prijzen op voor de verslaafde en stimuleert financiële ellende. Sommigen zullen zeggen dat verbieden zinloos is, omdat het niet de gestelde doelen bereikt, en veel regeringen drugs niet eens uit gevangenissen kunnen houden. Maar zij missen het punt: het verbod werkt precies zoals bedoeld, en is een zeer winstgevend racket.

V. Bescherming van het milieu

Er zijn geen kostbaarder middelen voor de mensheid dan die welke essentieel zijn voor al het leven op aarde. We hebben allemaal het recht om de lucht in te ademen, het water te drinken, het voedsel van de aarde te nemen, en alle soorten natuurlijke hulpbronnen te gebruiken, zolang we andermans toegang tot deze middelen niet hinderen. We zijn prima in staat het milieu te beschermen, met inachtneming van deze rechten, zonder onze toevlucht te nemen tot overheidsdwang. Het gebruik van geweld levert vaak het tegenovergestelde op van het gewenste resultaat, en de bescherming van het milieu met behulp van de overheid, heeft geleid tot enorme vervuiling, verkwanseling van hulpbronnen, en vernietiging van talloze levens.

Wanneer overheden worden vertrouwd met de verantwoordelijkheid voor de bescherming van het milieu, verandert dat nog niet de aard van regeringen. De enige prikkel van dit beschermingsracket om het milieu te beschermen is om de eigen geloofwaardigheid te behouden om hun speciale belangengroepen op belangrijker manieren te kunnen dienen. Wanneer ze kunnen, zullen ze het milieu graag opofferen om de rijken rijker en de armen armer te maken. Zelfs wanneer hun ware intentie legitieme zorg is, of de mensen zo eisend zijn dat ze gedwongen zijn om het te proberen, zijn deze gewelddadige instellingen niet erg effectief.

Overheden kunnen het milieu niet doeltreffend beschermen omdat ze, voor hun voortbestaan, een verwrongen kijk op eigendomsrechten moeten handhaven. Omdat overheden bestaan om hun sponsors te dienen en een monopolie over de rechtbanken hebben, zullen hun rechtbanken bijna nooit recht bieden aan personen die lijden onder de gevolgen van vervuiling. Het beleid van corporatisme verwijdert zoveel mogelijk verantwoording op elk niveau. Dit geldt met name voor land "in overheidsbezit," dat wordt gepacht en ernstig verontreinigd door mensen die het niet werkelijk bezitten.

Omdat we allemaal het recht hebben om natuurlijke hulpbronnen als ons eigendom te claimen door ze te gebruiken, hebben wij ook het recht om land dat niet in gebruik is te claimen. Overheden zijn afhankelijk van de mogelijkheid om willekeurig land te claimen en ze breiden dat zogenaamde recht uit naar hun favoriete burgers. Het is een essentieel mensenrecht om aanspraak te kunnen maken op een stuk grond om een huis te bouwen of om productief te zijn. Nu al is dit onder de meeste overheden bijna onmogelijk. Daarentegen krijgen mensen met geld of de juiste connecties toestemming om (reële en virtuele) hekken te zetten om enorme lappen grond. Wanneer mensen het land conform hun recht gebruiken, zullen de echte grondeigenaars er belang bij hebben dat het zijn waarde behoud. Wanneer we een gepast respect hebben voor de eigendomsrechten, en een consistente standaard eisen van wat eerlijk gebruik van natuurlijke hulpbronnen is, zullen we een einde kunnen maken aan de verkwanseling en vernietiging die door de overheid wordt gestimuleerd.

Dezelfde fundamentele principes zijn van toepassing op het behoud van zeldzame soorten en andere natuurlijke rijkdommen. Het illegaal maken om bedreigde diersoorten te doden betekent dat stropers alleen maar buiten de overheid om hoeven te werken. Door mensen eigenaar te maken van de waardevolste middelen, mogelijk een breed verspreid gedeeld eigendom, hebben ze een prikkel om hun bezit te verdedigen. Dat betekent dat iedereen die hun eigendom zou schaden een beveiliging zal moeten verslaan die in verhouding staat tot de waarde van deze middelen. Overheden zetten corrupte mensen in die belast worden met het beheer van kostbare natuurlijke rijkdommen die nooit zo goed in staat zijn dat te verdedigen als degenen die er werkelijk waarde aan hechten, en deskundigen die hun waarde te begrijpen. Mensen die een belang hebben bij het behoud van zeldzame soorten hebben een prikkel om die te beschermen. Naar regeringen gaan om bedreigde soorten te beschermen is hopen een stem uit te brengen en het probleem verder te kunnen vergeten. We keren de natuur onze rug toe als we de toekomst daarvan toevertrouwen aan een dergelijk ineffectief systeem.

Klimaatverandering is uitgegroeid tot een favoriet excuus voor regeringen om de controle over de energie-industrie aan te scherpen. Ongeacht hoe groot het probleem van klimaatverandering werkelijk is, het rechtvaardigt niet meer

dwingende controle. Met welke uitdagingen de mensheid ook wordt geconfronteerd, we zullen ze beter aankunnen door samen te werken. Overheden zijn nu al aan het experimenteren met weermodificatie op een manier die schadelijk is voor het milieu. Dat is alleen mogelijk omdat het wordt nagestreefd door overheden met zo weinig transparantie en verantwoording.

Veel milieuproblemen zijn groot en ingewikkeld, dus staan de meeste mensen te popelen om de verantwoordelijkheid te vermijden en vertrouwen overheden toe om de toegang tot schoon voedsel, lucht en water in stand te houden. Maar zelfs het probleem van luchtverontreiniging kan aan de regering worden toegeschreven door het subsidiëren van de olie, gas en auto-industrie, met name door bestedingen aan de wegen. Als de kosten van verontreiniging en de wegen niet uit de prijs van het rijden gehaald waren, zouden we een natuurlijke prikkel hebben gehad om technologieën te ontwikkelen die deze kosten niet hebben of er althans efficiënter mee omgaan. Overheden verwijderen veel natuurlijke prikkels om schonere en efficiëntere technologieën te ontwikkelen.

Een vrij marktsysteem zal zorgen voor een optimaal gebruik van natuurlijke hulpbronnen en er de juiste waarde aan toekennen, van de minste tot de meest kostbare. Eigenaren zijn betere beheerders dan huurders en overheden beroven ons allemaal van onze kans om een verantwoordelijk eigendomsaandeel te nemen in onze planeet. Door bewust te consumeren, of door het gebruik van buitensluiting en boycot als dat nodig is, kunnen we allemaal een rol spelen bij het bepalen de juiste normen voor het gebruik van natuurlijke hulpbronnen. Los van onze persoonlijke opvattingen over welke middelen belangrijker zijn, bij de regering aankloppen om ze te beschermen zal alleen de behoeften van de overheidssponsors dienen.

VI. Intellectueel eigendom

Niets is waardevoller dan wat we produceren en bedenken. Elk nieuw idee is een optelsom van vele eerdere uitvindingen. We kunnen alleen maar verder zien en meer uitvinden vanwege de mensen die ons vooruithielpen, niet door ideeën stil te houden maar door ze te delen. Voor echte ideeënscheppers is het extreem arrogant te beweren meer te hebben bedacht dan het kleine stukje dat we hebben toegevoegd aan de uitvindingen van al onze voorgangers. Maar de regeringen over de hele wereld hebben een beroep gedaan op de ego's van de intellectuelen en kunstenaars om het meest arrogante racket van alles maken: intellectueel eigendom. Voorkomen dat mensen ideeën kopiëren weerhoudt ze van het verbeteren ervan en is een ernstige belemmering voor de menselijke vooruitgang.

Bij de ontwikkeling van nieuwe ideeën of creatieve werken is er legitiem "intellectueel eigendom," maar alleen als metafoor. Door dit te verwarren met echt eigendom, nodigen we uit tot gebruik van geweld tegen de vrije stroom van ideeën, en overheden accepteren die graag! Deze metafoor van intellectueel eigendom kan zeer belangrijk zijn in de fase van ontwikkeling van nieuwe ideeën en in onderzoek. Als ideeën geheim gehouden worden door gebruik van eigendomsrechten en contractuele afspraken, is dat legitiem. Als overheidsdwang wordt gebruikt tegen ideeën of data, is dat een criminele schending van iemands echte eigendomsrechten.

Het concept "intellectueel eigendom," zoals we dat nu kennen is direct in tegenspraak met echte eigendomsrechten. Als je fysiek bezit hebt, en muziek wilt kopiëren op je computer, iets wat iemand anders zegt op papier schrijft, of opnieuw een wiel produceert, ben je niemand iets schuldig voor de ideeën die je hebt gebruikt om met je eigen echte bezit iets te recreëren. De makers van ideeën kunnen bepalen hoe hun ideeën worden gedeeld, maar slechts één keer. Daarna is de enige manier om de stroom van ideeën te controleren overheden te gebruiken om de echte eigendomsrechten van anderen te schenden.

Het ergste van het intellectueel eigendomsracket is hoe het de focus van innovatie verschuift naar het tegengaan van innovatie. In een echte vrije markt, die per definitie vrij is van op dwang gebaseerd intellectueel eigendom (zoals de wereld tot voor kort altijd geweest is) ligt de nadruk op het volgende idee. Als we willen concurreren en voor willen blijven, moeten we de creatiefste zijn. Dat is wat wordt beloond. We zouden niet zeggen dat het de mode-industrie aan innovatie ontbreekt omdat specifieke stijlen niet kunnen worden gepatenteerd. Stel je een wereld voor waarin de snit van een mouw niet kan worden gekopieerd. Of het idee van de broek! Als er slechts één bedrijf werd toegestaan om jeans te maken en als iemand anders het probeerde, ze de politie konden sturen om hun bedrijf te sluiten. Of eten, stel je voor dat koks recepten niet kon kopiëren!

In de huidige media zijn de verwoestingen van intellectuele eigendomsgedachte duidelijk te zien. Kijk naar de consolidatie van de macht in de muziekindustrie. Hoeveel beter zou ons leven zijn als iedereen die muziek maakte dat deed uit liefde voor innovatie, en hetgeen we hoorden niet beslist werd door radiostations en platenmaatschappijen? Hetzelfde geldt voor films! We zouden niet zo veel macht moeten concentreren in grote bedrijven die elk gebied domineren dat onderworpen is aan het intellectuele eigendomsracket. Het weghalen van dit corporatistische voordeel zou een radicale verbetering zijn voor creatieve innovatie.

Wat betreft uitvindingen die enorme ontwikkelingskosten vereisen, zouden de ideeën moeten gaan naar degene die de goederen het meest efficiënt kan produceren. Voor uitvinders zou dit betekenen dat we niet met één idee kunnen komen, patent aanvragen en dan achterover leunen en royalty's ont-

vangen. Dit zou het veld openstellen voor iedereen, wat het meer concurrerend maakt. Om geld te verdienen als uitvinder zouden we zo goed moeten zijn dat mensen ons volgende idee zouden willen, dat is in wezen wat bedrijven doen als ze de knapste koppen aannemen in hun laboratoria en beweren dat hun ideeën bedrijfseigendom zijn. Crowdfunding is een bloeiend alternatief model. Dezelfde principes gelden voor software-ontwikkeling. Werken aan de code op een afgezonderde manier gedicteerd door het "intellectuele eigendom" (in plaats van open source) betekent verstikking van de samenwerking.

In het geval van de farmaceutische en medische technologie-industrie, heeft het intellectueel eigendomsracket rampzalige gevolgen gehad. In plaats van het ontwikkelen van medicijnen die onze behoeften het beste dienen en levens redden, zijn middelen afgeleid naar ontwikkeling van medicijnen die meer geld opleveren als gevolg van kunstmatige prikkels. Levens gaan verloren omdat de marktwerking is belemmerd in het terugdringen van de kosten van nieuwe geneesmiddelen.

Internet heeft zo veel barrières weggenomen om ideeën te delen dat een aantal businessmodellen die op het intellectuele eigendomsracket gebaseerd zijn niet meer kunnen concurreren met die op basis van vrije data. Zonder de noodzaak voor fysieke distributienetwerken voor muziek, video's en al het andere dat gedigitaliseerd kan worden, is het gemakkelijk voor iedereen om te concurreren als maker van inhoud en aan hun creatieve werken te verdienen. Makers van content die ons van hun werk willen laten profiteren moedigen delen aan.

Omdat het moreel verkeerd is om geweld te gebruiken om de vrije stroom van ideeën te belemmeren, hebben we als vrije mensen het recht om muziek, films, tekst en ideeën te kopiëren. Omdat de vrije stroom van ideeën essentieel is voor de menselijke vooruitgang en voorspoed, hebben we ook het recht om elke poging te trotseren en te weerstaan om ons echte eigendom af te nemen in naam van de gevaarlijke fictie die algemeen wordt aangeduid als "intellectueel eigendom."

8
Overheid & Liefde

I. Seks, Huwelijk & Familie

We zouden niet moeten hoeven zeggen dat onze persoonlijke, romantische, en familierelaties absoluut vrij van geweld en dwang horen te zijn. We verwachten vrijheid in onze relaties, maar hoe we ons verhouden tot de relaties van anderen is een heel andere zaak. Hoewel veel mensen anderen willen helpen meer bevredigende relaties te hebben, willen sommigen gewoon controle over anderen uitoefenen en hen hun waarden opleggen. Dit is waar overheden ingang vinden met hun wetten en hun dwang. Omdat elke wet wordt ondersteund door de dreiging van geweld, zal elke wet die gericht is op het controleren van persoonlijke relaties gegarandeerd de kwaliteit ervan verminderen.

Als mensen onzeker zijn over hun seksualiteit of hun vermogen om te reproduceren, wordt die onzekerheid geprojecteerd in pogingen om de privé relaties van anderen te beheersen, maar de echte dreiging is hun eigen onzekerheid. Alle samenlevingen hebben in verloop van tijd normen van seksueel gedrag ontwikkeld om de voortplanting te waarborgen, maar deze onder dwang opleggen vermindert gegarandeerd de tevredenheid. Hoewel dergelijke wetten voortplanting kunnen aanmoedigen (of soms ontmoedigen), gaat dat ten koste van de kwaliteit van de opvoeding. Mensen die financiële prikkels krijgen om kinderen te hebben zullen minder enthousiast zijn over het ouderschap dan zij die het doen voor de intrinsieke tevredenheid.

Wetten die pogen seksueel gedrag te controleren worden ondersteund door de dreiging met geweld iemands slaapkamer binnen te vallen. Als mensen een relatie hebben of lichamelijk genot uitwisselen, waar ze beiden voor gekozen hebben, is het een misdaad om in te grijpen in hun relatie. Zulke wetten zijn over het algemeen hoe dan ook onuitvoerbaar. Ze dienen grotere doelen dan het absurde officiële doel, het geeft regeringen de mogelijkheid om seksuele gedragsnormen vast te stellen en levert een nieuw wapen op om tegen afwijkenden te gebruiken.

Zoals veel mensen het zien, is het huwelijk een verbintenis voor het leven tussen mensen op basis van een heilige gelofte. Voordat overheden het huwelijksracket op hadden gezet, werd de aard van deze toezeggingen uitsluitend bepaald door de betrokkenen zelf en de religieuze of gemeentelijke instelling die zij zelf deel maakten van hun inzet. Op veel plaatsen laat het beheren van

de "trouwvergunning" overheden bepalen wie trouwen kunnen. Het huwelijksracket betekent ook dat overheden de echtscheiding controleren, wat al slecht genoeg zou zijn zonder mensen de kans te geven om uitspraken van rechters te vragen die gesteund worden door geweld. Dit is vooral rampzalig voor de effecten op kinderen, vooral omdat ze opgroeien met het idee dat geschillen opgelost moeten worden door dwang.

Wanneer relaties gewelddadig worden, hetzij tussen echtgenoten, ouders en kinderen, of andere familieleden, kan ingrijpen met geweld gerechtvaardigd zijn om degenen die niet in staat zijn om zich te verweren of zich aan een gevaarlijke situatie te ontrekken te beschermen. Maar dit edele doel aan de overheid toevertrouwen werkt meestal averechts. Het dwingt mensen in ongezonde relaties en creëert valse prikkels. In sommige regeringen zijn grote bureaucratieën gewijd aan het beheren van familierelaties. Zelfs de besluiten van ambtenaren worden ondersteund door geweld, wat leidt tot de voorspelbare gevolgen die overheden weer als een excuus gebruiken voor meer overheid. Als een samenleving accepteert dat een dwingend monopolie een aanvaardbare manier is om persoonlijke relaties te beheren, zullen ze in een neergaande spiraal terechtkomen die, als er niets gebeurt, garant staat voor vernietiging van gezonde relaties. Als we in vrede willen samenleven met de mensen die we liefhebben, en vreedzaam weglopen bij hen die we niet mogen, zullen onze meest dierbare relaties veel meer voldoening geven.

II Rechten van kinderen

Geloof het of niet, kinderen zijn ook mensen. Zelfs vóór de geboorte, zijn we allemaal in staat om onze wil te uiten en verdienen het om gerespecteerd te worden zonder dwingend ingrijpen. Ouders maken allerlei excuses om hun werk gemakkelijker te maken, maar de meest destructieve zijn degene die kinderen deze fundamentele rechten ontzeggen en kinderen claimen als eigendom van de ouders. Een kind is een persoon, niet een stuk eigendom. Als een kind wordt gerespecteerd als persoon, is het niet langer aanvaardbaar om een kind te slaan of op enige manier hun rechten te schenden. Op geen enkele wijze doet dit afbreuk aan de enorme verantwoordelijkheid die ouders hebben als hoeders van hen die nog niet in staat zijn om aan hun eigen behoeften voor bescherming en veiligheid te voldoen. De behandeling van kinderen als eigendom maakt misschien tijdelijk het werk van een ouder makkelijker, maar het belemmert hun psychologische ontwikkeling en conditioneert hen om ook als eigendom te worden behandeld door andere gezagsfiguren, wat precies de reden is waarom overheden dit gedrag aanmoedigen.

De meeste regeringen creëren een wettelijk kader rond het idee dat kinderen het eigendom zijn van hun ouders of in ieder geval geen volledige mensen totdat ze een willekeurige leeftijd of juridische status hebben. Dit versterkt het idee dat rechten slechts privileges zijn die een autoriteit kan geven of terugnemen. Hoewel ouders een bepaalde verantwoordelijkheid op zich nemen als verzorger, hebben ze niet het recht de wil van een kind te negeren, voor zover die goed wordt uitgedrukt. Ouders zijn niet gerechtvaardigd de regering te gebruiken om hun valse eigendomrecht over een kind af te dwingen. Kinderen weten wanneer ze als eigendom worden behandeld en hebben de neiging om het te weerstaan. De beste ouders zijn degenen die hun kinderen opvoeden met een goed begrip voor de grote verantwoordelijkheid van ouderschap en baseren hun relaties op begrip en respect, in plaats van bedreiging met geweld.

De meeste ouders willen oprecht dat hun kinderen goed opgeleid worden, maar de overname van het onderwijs door de regering heeft ouders een gevoel van machteloosheid gegeven. In hun ijver om te voldoen aan de sociale standaarden, zijn ze over het algemeen tevreden om hun kinderen aan de regering over te laten. Omdat kinderen mensen zijn, hebben ze het recht om het verloop van hun eigen onderwijs te bepalen, niet alleen vanaf een willekeurige leeftijd, maar vanaf het moment dat ze in staat zijn een voorkeur aan te geven. Dit zorgt voor een optimale betrokkenheid van de geest van een kind, die voortdurend streeft om te observeren, te leren en de essentiële vaardigheden te ontwikkelen om te voorzien in zijn eigen geluk.

Zoals we allemaal versterkt zijn door de wijsheid die door de eeuwen heen vergaard is, zijn kinderen dat in het bijzonder. Vooral omdat kinderen op steeds jongere leeftijd toegang hebben tot informatie, en die techniek groeit nog elke dag. Ouders die proberen hun kinderen onder controle te houden zijn niet langer in staat hen dom te houden. Mensen in het algemeen zijn slimmer dan ooit tevoren, maar kinderen zijn dat des te meer, en de samenleving zal zich aanpassen en gelukkiger worden. Wanneer kinderen hun persoonlijkheid opeisen krijgen ze die, en hoe eerder ze dat doen, hoe gelukkiger we allemaal zullen zijn.

III. De evolutie van opvoeding

Wanneer we nieuw leven creëren, gaan we een bijzondere relatie aan met die persoon als ouder. Hetzelfde geldt wanneer we een jong iemand adopteren en de verantwoordelijkheid van een ouder op ons nemen. Zoals bij elke relatie, is het aan ons om de voorwaarden te stellen. Het is cruciaal om te respecteren dat we niet de positie krijgen om voor anderen de voorwaarden te stellen en

we hen niet onze normen opleggen. Het belangrijkste wat je als ouder kunt doen is ervoor zorgen dat je in de relatie met je kind hun persoonlijkheid respecteert. Als we ouderschap beter begrijpen kunnen we gebruik van geweld als een verleidelijke, maar contraproductieve techniek, om het gedrag van onze kinderen te beïnvloeden elimineren. Maar een medemens echt respecteren en koesteren betekent veel meer dan ze niet te slaan.

Nu we efficiënter worden komt er meer tijd en energie vrij voor een betere opvoeding. Als het morele argument niet overtuigend genoeg was, heeft de wetenschap duidelijk aangetoond dat het slaan van kinderen de gezonde groei van hun hersenen verstoort. Het gebruik van geweld tegen kinderen leert hen dat geweld een acceptabele manier is om geschillen te beslechten en anderen te beïnvloeden. Wanneer een ouder een kind slaat, vergeten ze vaak de fysieke aard van de relatie vanuit het perspectief van het kind en hoe intimiderend relaties kunnen worden. Dit vervormt ook de kijk van een kind op gezag. Het gebruik van grof taalgebruik, schreeuwen, en woede kan hetzelfde effect hebben en kinderen dezelfde destructieve gewoontes leren.

Ouders zouden rede en logica moeten gebruiken om beslissingen van hun kinderen te sturen en alleen geweld moeten gebruiken als dat nodig is voor de onmiddellijke veiligheid. Dit is dezelfde standaard waarop we als volwassenen willen worden behandeld. Praten over wensen en behoeften is effectiever dan het stellen van eisen en dreigen met gevolgen. Soms vereist dit geduld, maar een beetje geduld in een vroeg stadium om te informeren en te onderwijzen zal ouders later omgaan met irrationeel gedrag besparen. Als ouders zeggen: "omdat ik het zeg," conditioneren ze hun kinderen om zich aan gezag te onderwerpen en missen ze de uitgelezen kans om het goede voorbeeld te laten zien. Dit principe zou breder moeten worden toegepast in onze houding ten opzichte van het onderwijs van onze kinderen. Ouders moeten natuurlijk leren bevorderen, en hun kinderen niet dwingen in indoctrinatiecentra. Alleen door onze kinderen te onderwijzen met rede en logica kunnen we verwachten dat ze later in staat zijn voor zichzelf te denken.

Hoewel je niet verplicht bent je lichaam te gebruiken om een kind ter wereld te brengen of om een kind op te voeden, genieten ouders van het privilege om een heilige relatie vorm te geven. Als je het de vorm geeft van bezit en overheersing, zul je een kind grootbrengen dat aan slavernij en dienstbaarheid zal bijdragen. Effectief ouderschap zal de geweldspiraal doorbreken, en elke generatie zal veel meer liefdevol en capabel zijn dan de vorige, omdat we er van nature naar streven om betere ouders te zijn.

IV. Pesten

Voor iedereen die begrijpt wat pesten is, is het ironisch om te zien dat overheidsscholen kinderen proberen te vertellen dat pesten onacceptabel is. Wat ze eigenlijk zeggen is dat pesten alleen aanvaardbaar is wanneer de overheid het doet. Kinderen zijn te slim om de hypocrisie niet te zien. Overheden zijn afhankelijk van het beheersen van de taal. Woorden worden geherdefinieerd of vaag omschreven om hun behoeften te dienen. Elke keer dat we met een specifieke definitie van pesten komen, onthult dit dat de overheid de grootste pestkop is van allemaal.

Iemand pesten is proberen hun houding of gedrag te beïnvloeden door middel van intimidatie of bedreiging. Dit impliceert het gebruik van bepaalde overmacht. Per definitie is er geen organisatie met meer macht dan de overheid. Elke wet die ze uitbrengen wordt ondersteund door de dreiging van geweld. Zoals te verwachten is blijft overheidspesten niet beperkt tot de "officieel" gestelde doelen. Omdat ze willekeurige macht creëren, moedigen overheden pesten aan met personen die gezag kunnen laten gelden tegen mensen, zoals politie, bureaucraten en politici.

Kinderen zijn goed in het leren door voorbeeld. De pestkoppen op de speelplaats zijn meestal kinderen van ouders die hen ook pesten. Kinderen vertellen dat de overheid goed is leert ze pestkoppen te zijn. Als we stemmen op politici (die in het beste geval het institutionele pesten beheren, en in het slechtste geval zelf gruwelijke pestkoppen zijn), maar onze kinderen vertellen niet te pesten, brengen we een duidelijke boodschap over: "Doe wat ik zeg, niet wat ik doe." Niet alleen is dit een belediging voor de intelligentie van onze kinderen, het werkt ook niet. Ze leren dat het prima is dat de overheid een pestkop is, en daarom is het voor hen ook prima om een pestkop te zijn.

Dit zorgt voor een algemene cultuur van pesten waarin relaties worden aangetast door dwang en intimidatie. Het is gemakkelijk te herkennen als het een fysieke vorm aanneemt, maar de emotionele vormen zijn net zo destructief. Mensen die emotioneel pesten hebben zeker veel minder bevredigende relaties dan degenen die in hun relaties anderen respecteren. Een samenleving die gedomineerd wordt door institutioneel pesten en hypocrisie zal zeker meer pestkoppen voortbrengen.

V. Racisme

Naast de problemen van racisme zelf, is er een probleem in de manier waarop de term gebruikt wordt om verschillende dingen te beschrijven op verschillende momenten en hoe het wordt gebruikt om het open gesprek te smoren. We beoordelen elkaar allemaal en nemen besluiten op basis van beperkte informatie. We ontwikkelen groepen en categorieën om mensen sneller te beoordelen en om te kunnen beslissen hoe we met hen om moeten gaan. Het zou een absurde ontkenning van de werkelijkheid zijn om te zeggen dat raciale verschillen er niet toe doen, ook al zijn er universele aspecten van de menselijke ervaring die we allemaal delen. Er is niets mis met het erkennen van raciale verschillen, dat te koesteren, objectieve vergelijkingen te maken, of zelfs lol te maken over die verschillen. Sommigen zouden zeggen dat niets van dit alles de lijn van "racisme" overschrijdt, maar vage definities leiden vaak tot onderdrukking van een open discussie in naam van politieke correctheid en misleidend politiek optreden.

Wanneer racisme wordt gebruikt om mensen af te zonderen op basis van onze beoordeling van hun groepen in plaats van hen als individuen te beoordelen is dat schadelijk. We hebben het recht om onze omgang te kiezen om wat voor reden we maar willen, maar een individu als lid van een collectief te beoordelen dat zo oppervlakkig is als een ras, weerhoudt ons ervan te genieten van het volle potentieel van onze relaties. Jammer genoeg is het gewoon uitspreken van een voorkeur voor sommige mensen niet genoeg, zodat ze zoeken naar manieren om hun oordelen over anderen op te leggen, of het nu positief of negatief is. Dit is waar overheden ingang vinden om van "racisme" te profiteren.

Gebruik van een oordeel over iemand om geweld tegen hen te rechtvaardigen is verkeerd. Racisme is een heel veel gebruikte rechtvaardiging en is één van de meest verachtelijke omdat het de individualiteit van mensen ontkent, in de gedachten van de racist die hen alleen als lid van een collectief ziet. Onze neiging om mensen te beoordelen naar ras levert overheden weer een nieuwe kans. Alles wat we hoeven doen is de wereldkaart te bekijken om te zien dat de afgedwongen collectieven die de overheden creëren doorgaans raciale groepen weerspiegelen. Wat niet zo duidelijk is, is hoe overheden tot racisme opstoken door middel van nationalisme.

In het verleden is racisme als motivatie gebruikt voor de meest catastrofale gewelddadige wreedheden. Alle raciale oordelen zijn subjectieve evaluaties, maar als een idee van superioriteit samengaat met het geloof dat de regering iedereen op zijn grondgebied bezit en de samenleving door geweld kan regelen, is massamoord vaak het gevolg. Of het nu door overheden gedaan wordt of door op zichzelfstaande personen, stelen van, mishandelen van, of

doden van mensen is hen regeren. Racistische geweld van personen en kleine groepen is net zo verkeerd als rassenoorlogen en etnische zuiveringen, maar veel gemakkelijker tegen te gaan dan wanneer al dat racistische geweld is geïnstitutionaliseerd in de regering.

Overheden gebruiken racisme als rechtvaardiging voor allerlei beleid dat de praktijk van het beoordelen van mensen naar ras nog eens versterkt. Soms doen regeringen dit met beleid bedoeld om racisme keren, wat veelal dezelfde rampzalige effecten heeft als welzijn, maar dan gericht op een bepaald ras. De superrijken stimuleren racisme vooral omdat de kunstmatige verdeling die het creëert, een handige afleiding is van het daadwerkelijke verschil tussen de superrijken en de rest van ons. Overheden gebruiken racisme om ons verdeeld en overheerst te houden.

9
Echte persoonlijke vrijheid

I. Emotionele slavernij

Als vrije, mooie, onafhankelijke mensen, is onze grootste gift naast het leven zelf emotionele vrijheid. Niemand kan ons vertellen wat we moeten denken of hoe te voelen. Maar was het maar zo simpel! Onze emoties zijn cruciaal voor hoe we omgaan met de wereld en hoe we met elkaar omgaan. Zonder negatieve emoties zijn positieve emoties vrijwel betekenisloos, maar we kunnen kiezen welke we willen koesteren, de positieve of negatieve. We hebben geen controle over onze onmiddellijke emotionele reacties en kunnen niet ontkennen dat ze bestaan, maar ze bieden wel openingen voor manipulatie door anderen. Bij iemand die zijn emoties beheerst, kunnen anderen alleen maar kortstondig provoceren, waarna ze terugkeren in hun zelfgekozen bestendige gemoedstoestand, maar heel weinigen hebben zo'n meesterschap, en de meesten van ons komen veel tekort.

Het oproepen van emoties bij anderen is een krachtige manier om mensen die zich laten manipuleren te sturen. We zien dit elke dag in onze individuele relaties, en degenen die door emotionele manipulatie worden gedomineerd hebben de neiging ongelukkig te zijn! Soms wordt dit niet met opzet gedaan, maar het is net zo destructief het als onbewust gebeurt. Het komt vaak voor als gevolg van slechte communicatievaardigheden. Wanneer mensen zich niet in staat voelen om zich behoorlijk uit te drukken, nemen ze hun toevlucht tot een emotioneel appèl of volgen ze voorbeelden van andere mensen, met name die van hun ouders. Ouders maken vaak gebruik van zulke wapens tegen hun kinderen, en die gaan dat voorbeeld dan volgen. Bewustzijn is alles wat nodig is om het te laten stoppen en dit te voorkomen, maar dat vereist discipline en alertheid.

Effectieve communicatie kan bijna alle menselijke conflicten oplossen. We communiceren vaak agressief zonder het te weten. We communiceren vaak met behulp van bedrog en emotionele manipulatie om anderen te beheersen. Wij zijn terughoudend in open communicatie, omdat we bang zijn te worden beoordeeld. Soms vergeten we naar de behoeften van anderen te luisteren, doordat we het te druk hebben met over hen te oordelen. We hebben de neiging om reacties als aanvallen te horen en worden defensief. Deze disfunctionele communicatiepatronen versterken emotionele slavernij. Ware vrijheid betekent in staat zijn om eerlijk en open te communiceren zonder

oordeel. De taal van emotionele slavernij maakt ons kwetsbaar voor onbevredigende relaties. Geweldloze communicatie bevordert emotionele vrijheid en vervulling.

Regeringen kunnen ons controleren door de directe dreiging van geweld, maar het is relatief inefficiënt en leidt tot veel meer weerstand dan emotionele manipulatie. Overheden zijn vooral bedreven in het gebruik van propaganda om angst op te wekken onder de mensen om hun gedrag te controleren. Als mensen bang genoeg zijn, wenden zij zich tot regeringen voor bescherming. Omdat we allemaal tot op zekere hoogte bang zijn voor het oordeel van anderen, gebruiken overheden ook propaganda om onze perceptie van de verwachtingen van anderen te manipuleren. Als propaganda de indruk wekt dat alle andere burgers verwachten dat we gehoorzaam zijn, zal onze standaardinstelling gehoorzaamheid zijn, en dat kan alleen worden overwonnen door een zorgvuldige, rationele analyse. Iedere poging om ons te controleren kan onze hoofden vullen met emoties, die ons ervan kunnen weerhouden helder te denken en alle slechte ideeën die hun plannen dienen doen geloven.

Of negatieve emoties nu komen van overheden, individuen, of omstandigheden, toelaten dat ze ons denken domineren is emotionele slavernij wat leidt tot vrijwillige onderwerping. Als iemand ons bang probeert te maken hebben we niet altijd controle over onze reactie, maar we kunnen kiezen in een staat van emotionele reactie blijven, of onszelf te concentreren en de situatie rationeel te analyseren. Als we kiezen om in de emotionele toestand te blijven die voor ons is gekozen, onderwerpen we ons vrijwillig aan die controle. Door de controle terug te nemen over onze eigen visie, kunnen we ons ongevoelig maken voor emotionele manipulatie van individuen en overheden. Stel je eens voor hoe veel beter de wereld zou zijn als niemand meer bezweek voor overheidsangst! Zonder angst zou het racket onmogelijk zijn. Overheden zouden ons niet kunnen overtuigen oorlog, of politiestaatbeleid, of het idee van overheid zelf te ondersteunen. Manipulatiepatronen worden van generatie op generatie doorgegeven, maar met een toegenomen bewustzijn van dit bredere probleem door middel van therapie, geestelijke gezondheidstrainingen, betere communicatiegewoonten, en een betere beoefening van meditatie, worden deze gewoonten langzaam afgeleerd.

II. Vrijheid van gezondheid

Er is niets belangrijker om goed te kunnen leven dan een volledig functionerende geest als onderdeel van een gezond lichaam. We hechten allemaal waarde aan onze gezondheid, en toch vertrouwen we overheden om ons te vertellen welke voeding, geneesmiddelen en chemicaliën veilig zijn. Zij zijn

alleen geïnteresseerd in onze gezondheid zolang het hun belangen dient. Daarnaast hebben ze een prikkel om burgers volgzaam en gehoorzaam te houden. Voor zover het de gezondheidsindustrie betreft, vergroten regeringen hun macht door het vertrouwen van burgers te winnen, en dat vertrouwen dan te verkopen aan de hoogste bieders in de voedings-, medische en farmaceutische industrie. Een keurmerk van de regering is niet goed genoeg als het om je gezondheid gaat. Als we vrij willen zijn, moeten we gezond zijn. Als we gezond willen zijn, moeten we stoppen overheden te vertrouwen.

Met uitzondering van de mensen die volledig voedselonafhankelijk zijn (door het verzamelen, kweken, fokken en/of de jacht op al hun eigen voedsel) vertrouwen we op veel indirecte informatiebronnen om te bepalen of het voedsel dat we eten veilig is. Wij zoeken de goedkeuring van deskundigen en autoriteiten om niet zelf een gedetailleerde analyse te hoeven doen van alles wat we eten. Daar is niets mis mee als we weten wie we kunnen vertrouwen. Veel particuliere organisaties testen voedsel op vervuiling en bacteriën en die zijn cruciaal voor het waarborgen van de voedselveiligheid over de hele wereld. Op veel plaatsen hebben regeringen voedselveiligheidsdiensten volledig overgenomen. Dit resulteert vaak in steekpenningen, lagere normen, slecht toezicht, en mogelijkheden voor gewetenloze mensen om te profiteren van mensen die eten wat de regeringen veilig verklaren.

Misbruik van voedselveiligheidsautoriteit betekent vaak dat voedsel dat onveilig is, goedgekeurd wordt vanwege smeergeld, terwijl producenten van gezond voedsel worden stilgelegd of lastiggevallen door toezichthouders. Natuurlijke, gedecentraliseerde of biologische voedselbronnen zijn illegaal gemaakt, en producenten die politici niet kunnen of willen afkopen worden stilgelegd. Enkele extreme maatregelen hebben duidelijke rampzalige gevolgen, maar de minder voor de hand liggende en meer wijdverspreide effecten kunnen nog erger zijn. Wanneer voedsel wordt gesubsidieerd, wordt de markt verstoord en worden geïndustrialiseerde gewassen veel goedkoper, wat gezond voedsel uit de markt verdringt. Het nadelige effect op de gezondheid van arme mensen, die geen andere keuze hebben dan het gesubsidieerde voedsel te eten, is immens.

Een relatief nieuwe inbreuk op de voedingsindustrie is de regulering (of beter gezegd, bescherming tegen aansprakelijkheid) van genetisch gemodificeerde voedselproductie. Genetisch gemodificeerde organismen (GGO's) hebben een groot potentieel. We kunnen de genetische eigenschappen van veel levende dingen nu veranderen om beter aan onze behoeften te voldoen. Maar deze technologie komt met vele gevaren, zoals het minder veilig maken van voedsel, het vervuilen van niet-ggo-gewassen, en het uit balans brengen van ecosystemen. Omdat deze technologie wordt nagestreefd door grote corporaties die zeer bedreven zijn in het bespelen van regeringen om hun doelen te bereiken, lijden we onder de gevolgen van de onveilige bijwerkingen van

deze technologie, zonder de mogelijkheid om producenten aansprakelijk te stellen. Bewust consumeren kan deze problemen aanpakken, maar zolang we vertrouwen op regeringen om te beslissen wat veilig is, hebben we geen schijn van kans tegen oneerlijke producenten.

Wanneer regeringen worden gebruikt om geneesmiddelen te controleren, worden veel levensreddende geneesmiddelen uit de buurt van mensen gehouden totdat de fabrikanten het goedkeuringsproces doorlopen hebben. Veel onveilige medicijnen worden goedgekeurd omdat de toezichthouders zijn afgekocht. Door het subsidiëren van de farmaceutische industrie worden patiënten aangemoedigd om pillen te gebruiken terwijl veel effectievere, maar minder rendabele behandelingen beschikbaar zijn. Dokters die tegen aansprakelijkheid beschermd zijn en betaald worden om recepten te schrijven zullen de gezondheid van hun patiënten opofferen voor de winst. In sommige gevallen kunnen artsen aansprakelijk worden gesteld voor het niet leveren van een specifieke behandeling. Vaccinaties hebben een rol te spelen, maar vanwege hun massale aantrekkingskracht, zijn ze vaak verplicht, gesubsidieerd, of opgedrongen door de overheid, en de "volksgezondheid" komt in het gedrang om overheidssponsors te dienen.

De moderne, overheidsgecontroleerde levensstijl maakt mensen op vele manieren ongelukkig. Wanneer ongelukkig zijn onbeheersbaar is, staat het bekend als depressie, en het treft miljoenen mensen over de hele wereld. Maar in tegenstelling tot vele ziekten, is depressie geen biologisch verschijnsel, en afgezien van voor de hand liggende manieren waarop overheden ons ongelukkig maken, zijn er een aantal specifieke beleidsmaatregelen die depressie bevorderen. Veel door de overheid goedgekeurde ingrediënten in bewerkte voedingsmiddelen, worden door overheden als aanvaardbare vervuiling gezien en door overheden goedgekeurde medicijnen veroorzaken depressie. Overheden bevorderen ook het opwekken van depressie door een levensstijl als belastingslaaf met beperkte toegang tot de natuur. Door voor een andere levensstijl te kiezen kunnen we deze risicofactoren uitsluiten.

De keuze is helder: vertrouw op de overheid en offer je gezondheid op aan de bedrijfswinsten, of denk zelf na en geniet van een gezond leven. Hoewel regeringen onze keuzes beperken en gezond leven moeilijker en duurder maken, is dit een gebied waar we nog veel keus hebben. We kunnen ons eigen voedsel verbouwen, bewuster consumeren, goed eten, genoeg bewegen, natuurlijke remedies zoeken en ons eigen water verzamelen. We kunnen kiezen af te stappen van de ongezonde leefstijlen, gepromoot om ons slaaf te houden! Kiezen voor ongezondheid en vatbaar zijn voor chronische ziekten maakt je meer afhankelijk van de moderne geneeskunde. Op de lange termijn loont het om in je gezondheid te investeren doordat het helpt chronische ziekte te voorkomen. Als je niet gezond kunt zijn, kun je niet vrij zijn.

III. Vrijheid van werk

Omdat regeringen bestaan om de behoeften van hun sponsors te dienen, drijven ze mensen vaak in banen als belastingslaaf die hen ongelukkig maken. Dit wordt bereikt door middel van "onderwijs" en propaganda, maar ook door meer directe manieren zoals belastingen en stimulansen, en door oprichting van kleine bedrijven te belemmeren. Overheden nemen ook tal van mensen direct in dienst omdat het hen meer controle geeft en mensen nog meer afhankelijk maakt. Meer mensen in dienst van regeringen betekent ook dat minder mensen de macht van de overheid willen betwisten. Overheidswerknemers worden vaak goed verzorgd, maar ze zijn ook verantwoordelijk voor alle immoraliteit die gepaard gaat met de overheid.

Als jij voor een regering werkt, zou je zeer goed werk kunnen doen, maar het is belangrijk om te erkennen dat het geld dat je ontvangt afkomstig is van een vorm van diefstal. Overheden nemen vaak legitieme sociale functies over, zoals openbare veiligheid en armenzorg. Zelfs mensen die waarde leveren als overheidswerknemers, dragen in het beste geval bij aan meer afhankelijkheid. In het ergste geval plegen ze vreselijk immorele daden als handhavers die hun wapens richten op vreedzame mensen, of andere dwang uitoefenen. De meeste werknemers bij de overheid parasiteren simpelweg op de belastingbetaler en leveren weinig waarde voor de samenleving. Als je voor een overheid werkt, zal je wel een groot pensioen en veel secundaire voordelen zijn beloofd. Al dergelijke beloften van de overheid zijn beloften om te stelen van toekomstige belastingbetalers. Regeringspensioenen zijn op lange termijn niet zo betrouwbaar als ze willen doen geloven, zeker nu, nu zo veel regeringen worden vervangen in revoluties of in gebreke blijven met hun schulden.

Veel mensen die niet voor de overheid werken doen dat indirect wel, en niet alleen als belastingbetaler. Als je voor een bedrijf werkt dat contracten met de overheid heeft, zou je wel eens een slechtere invloed kunnen hebben dan iemand die er direct voor werkt! Veel mensen in deze positie begrijpen precies wat ze aan het doen zijn. Ze werken de zaak van de vrijheid tegen en offeren hun moraal op voor een salaris. Dit kan voordelen brengen, maar je kunt geen geluk kopen, en zonder deugdzaam te leven, is het veel moeilijker om gelukkig te zijn.

In de meeste landen is het moeilijk maar niet onmogelijk, om eerlijk de kost te verdienen zonder een deel van je arbeidsopbrengst op te offeren aan belastingen. We zouden er allemaal naar moeten streven zo weinig mogelijk belasting te betalen om het budget voor overheidsgeweld niet aan te vullen. Willen we onze bijdrage aan het kwaad tot een minimum beperken dan moeten we nagaan hoe we onze levensstijl of inkomstenbronnen kunnen veranderen. Omdat overheden niet kunnen stelen wat ze niet kunnen zien,

demoniseren ze mensen die "zwart" of "off the record" werken. Echter, deze manier van doen is veel edeler en moreler dan werken op een manier die garandeert dat je een sponsor bent van staatsgeweld.

Soms geeft “zwart” werken je veel meer flexibiliteit. Je kunt vinden dat die flexibiliteit het waard is minder te verdienen, maar het leidt vaak tot meer verdienen, omdat je veel creatiever kunt zijn. Creatief omgaan met middelen is het hart van het ondernemerschap. Overheden werken heel hard om deze creativiteit onmogelijk te maken zodat we blijven werken als belastingslaven, maar het leeft gemakkelijk weer op en is zeer de moeite waard. Overheden verstikken ondernemerschap met wettelijke belemmeringen voor kleine bedrijven, maar een echte ondernemer wordt niet ontmoedigd door uitdagingen.

Overheden en banken stimuleren belastingslaven om schulden te maken om ze afhankelijk van hun baan te maken. Veel mensen trappen in deze val door boven hun stand te leven. Soms laten veelverdieners zich vangen door hun salaris, als ze het gebruiken om leningen af te sluiten voor grote huizen en dure auto's. Schuld maakt je tot slaaf en we zouden allemaal moeten vermijden ons meer vast te leggen dan nodig is. Soms zorgt minder geld verdienen, of gewoon leven met wat je hebt, voor meer flexibiliteit en vrijheid.

De belangrijkste overweging bij het kiezen van werk is of het werk al dan niet overeenkomt met onze waarden. Velen van ons offeren doen wat we graag willen op voor een vaste baan, of voor één die voldoet aan de verwachtingen van anderen. Zwicht niet voor zulke emotionele dienstbaarheid. Als je geen manier vindt om jezelf of je familie voldoende te onderhouden door te doen waar je van houdt, doe dan in ieder geval iets waar je trots op kunt zijn. Als we onze waarden opofferen voor onmiddellijk materieel gewin, lijden we op de lange termijn verlies. Neem je vrijheid door te doen waar je van houdt.

IV. Geluk leidt tot vrijheid

Als we niet weten hoe we gelukkig kunnen zijn, wat is dan het punt van vrij zijn? Wat heb je eraan om in een vrije samenleving te leven, in een vrij land, of een vrije wereld, als we zo emotioneel verlamd zijn dat we niet in staat zijn om ervan te genieten? Waarom zouden we moeite doen om aan de onderdrukking te ontsnappen van de politie, parlementen en presidenten, alleen om dan verslaafd te blijven aan angst en onzekerheid? Velen van ons zullen aannemen dat vrijheid gelukkig maakt, maar dat is geen correcte beschrijving van de relatie. De manier waarop de meeste van ons vrijheid en geluk begrijpen is verkeerd om. Geluk is niet het resultaat van vrijheid. Geluk leidt tot vrijheid!

Hebben wij vrijheid nodig om gelukkig te zijn? Zeer zeker niet! Geluk wordt niet nagestreefd, ingehaald, neergeslagen, gevangen genomen en mee

naar huis genomen om er tot in alle eeuwigheid van te genieten! Er wordt vaak op gewezen dat geld geen geluk kan kopen. Geld kan geluk "kopen" tot zover het niet meer onafhankelijkheid kan kopen, maar zelfs die onafhankelijkheid is gebaseerd op een illusie van externe omstandigheden. De succesvolste mensen, naar elke standaard, zijn net zo gevoelig voor ellende en depressie als iedereen. Eén blik op de moderne wereld en antidepressiva-consumptie, laat zelfs zien dat rijkdom depressie veroorzaakt! Zelfs een kort onderzoek van de menselijke toestand laat zien dat geluk geen achtervolging is, maar meer een keuze.

Ware geestelijke vrijheid is de kracht vinden om je gemoedstoestand te kiezen. Als het enige geluk dat je ooit hebt gekend afhankelijk is van externe factoren, zul je een slaaf zijn van de omstandigheden en nooit echt gelukkig zijn. Je kunt alleen maar schommelen tussen geluk en angst, diep van binnen wetende dat als de omstandigheden buiten je controle veranderen, je niet gelukkig zult zijn. Wat een trieste staat van emotionele slavernij en kwetsbaarheid! Een wild dier in zo'n primitieve toestand is gevaarlijk gevoelig voor manipulatie. Hoewel je de uitdagingen die het leven biedt nooit controleert, en je misschien nooit je dierlijke reacties onder de knie krijgt, zijn je humeur en je gemoedstoestand JOUW KEUZE! Dit is de unieke gave van het menselijk bewustzijn. Dit is de grote schoonheid van de menselijke natuur. Dit is de basis van onze vermogen tot liefde en verbondenheid. . . en dus vrijheid!

Gelukkig zijn is net zo simpel als van gedachten veranderen! Natuurlijk geldt dit voor alle verschillende gemoedstoestanden die we kunnen kiezen. Met ware mentale vrijheid, kunnen we ervoor kiezen om vastberaden, attent, medelevend, geduldig, en liefdevol te zijn - maar onder die omstandigheden, waarom zouden we er ooit voor kiezen om minder dan volmaakt gelukkig te zijn? Hoewel het echt zo eenvoudig is en echt zo makkelijk, is het een vaardigheid die je toe moet passen, de discipline van geluk.

Emoties dienen een essentiële rol om te overleven. Angst en de "vecht- of vlucht-" reactie hebben ontelbare levens gered, maar dergelijke geprogrammeerde reacties nemen vaak onze ontwikkelde hersenen over en weerhouden ons die volledig te gebruiken. Rationele angsten worden onrust en onzekerheid. Teleurstelling wordt depressie. Vijandigheid wordt woede en haat. De discipline van geluk is deze reacties te scheiden van hoe we bewust kiezen om te leven. Het is de praktijk van het goede leven. Deze vaardigheid bevrijdt ons (als individu en als soort) van alle vroegere wandaden van onze primitieve natuur. Het goede leven is niet alleen de beste wraak, het is de enige wraak die de moeite waard is! Geluk is de ultieme maatstaf voor succes. Maar als je ervoor kiest om te verblijven in angst, teleurstelling en vijandigheid, en kiest ongelukkig te zijn. . . dan zul je ongelukkig zijn.

We zijn geprogrammeerd om bang te zijn voor de dood, maar zou je die niet liever onder ogen zien? Rationeel? Rustig? Gelukkig? Angst maakt ons

niet alleen kwetsbaar voor manipulatie door degenen die ons willen onderdrukken, maar verleidt ons ook om zelf onderdrukkers te worden. De tirannie van democratie stimuleert de breedste deelname aan op angst gebaseerde onderdrukking. De ondertoon van iedere politicus is een versie van, "Als je me macht geeft over jou, kan ik je gelukkig maken en je angst wegnemen." Als we stemmen, kiezen we geen leiders voor onszelf, maar proberen we onze keuze van leiders (en angsten) op te leggen aan anderen.

In plaats daarvan moeten we proberen ons eigen leven te leiden. Iemand die echt emotioneel vrij is heeft geen behoefte aan opgelegde externe autoriteit. De mensen die de drijvende kracht zijn achter statisme zijn niet gelukkig, en echt gelukkige mensen zijn niet erg politiek. De vrijheidsbeweging is geen politieke beweging. Het is een antipolitieke beweging! Een echt gelukkig persoon kan de betere aard van de medemensen aanspreken, en kan ze met rust en overtuigingskracht tegemoet treden en het dwingende vervangen door vrijwillige relaties en zelfbeheersing op basis van zelfeigenaarschap.

Iemand die zijn eigen vermogen kent als een vrij, mooi, onafhankelijk persoon zal nooit zeggen: "Maar wat zullen de mensen van mij denken?" Iemand die gelukkig kan zijn in elke situatie zal nooit zeggen: "Maar wat als ik mijn baan verlies?" Iemand die zelfdiscipline kent zal nooit zeggen: "Maar wat als het offer te groot is?" Het medeleven van een echt gelukkig persoon zal zeggen: "Hoe zou ik mijn vreugde niet delen en die arme dader in de ellende laten zitten van het onderdrukken van anderen?" Alleen een mentale slaaf zal zijn onderdrukkers haten. Een vrije geest zal medelijden met hen hebben, en ernaar streven vreugde te delen met hen die een tekort aan liefde hebben. We moeten niet "vechten" tegen onderdrukking, of "strijden" voor bevrijding, maar eerder degenen versterken die zijn gezwicht voor mentale slavernij.

Het grootste wapen tegen tirannie is een geest die weigert zich te onderwerpen aan manipulatie. Als we strijders voor de waarheid, soldaten voor gerechtigheid, en kampioenen in de vrijheid willen zijn, moeten we eerst van de discipline van geluk bereiken en een groot vermogen om te leven in de liefde. Wees meester over je eigen geest. Kies je houding te allen tijde. Ontmoet nooit een medemens met geweld of dwang. Streef ernaar om te leven door de rede. Glimlach omdat je leeft. Vergeet niet, BLIJDSCHAP is de ultieme daad van verzet.

10
De toekomst van vrijheid

I. De asymptoot

Dit is een hele interessante tijd om in te leven. We komen, als we er al niet zijn, aan in het midden van een cruciaal keerpunt in de menselijke geschiedenis. Technologie heeft altijd een exponentiële groeicurve gevolgd. Het kan miljoenen jaren van geleidelijke ontwikkeling hebben gekost om te komen tot waar we nu staan, maar nu is de ontwikkeling snel aan het accelereren. Het is waar dat exponentiële curves nooit helemaal verticaal komen, maar de curve van de menselijke vooruitgang nadert het punt waar het net zo goed gebeuren kan. Dat punt kan alleen maar worden omschreven als de asymptoot van de mensheid, en het is bijna hier. Alle aspecten van ons leven die kunnen worden voortgestuwd door technologie zullen zo snel gaan versnellen dat we niet in staat zullen zijn om te zeggen of de lijnen verticaal zijn of niet. De mate van verandering die zich in de laatste paar miljoen jaar heeft voorgedaan zal binnenkort op jaarbasis plaatsvinden. Daarna dagelijks. En dan op uurbasis. En dan zullen we de asymptoot geraakt hebben.

Technologie heeft de menselijke ervaring al ingrijpend veranderd. We hebben de neiging om het voor lief nemen, maar ons leven van vandaag verschilt radicaal van die van slechts één generatie geleden. Na nog één andere generatie zal het nog radicaler zijn veranderd. Hoewel er de onderliggende curve van alle technologische ontwikkeling is, kunnen we nu zien dat het de ontwikkeling van het computervermogen volgt, die een duidelijke exponentiële curve volgt. De algehele productiviteit, levensverwachting, transportmogelijkheden, en zo veel andere cruciale aspecten van ons leven worden nu aangestuurd door deze curve. Binnenkort hebben we computers die slimmer zijn dan wij! Sommigen zouden zeggen dat we die al hebben.

Dit nieuwe tijdperk van het menselijk bestaan brengt grote mogelijkheden en persoonlijke kracht op manieren die we ons niet kunnen voorstellen, waar de meeste mensen nu niet eens kunnen zien hoe ontkracht ze zijn. Overheden zijn afhankelijk van onze aanvaarding van dwingende systemen, maar de technologie heeft al miljoenen van ons de persoonlijke kracht gegeven om veel effectievere vrijwillige samenwerking te vormen. Hoe overtuig je iemand om oorlog te gaan voeren en vreemden te doden, waarmee ze gemakkelijk kunnen communiceren via internet? Hoe overtuig je iemand dat gedwongen armenzorg noodzakelijk is wanneer een gemiddelde persoon een gezin

levenslang kan onderhouden door slechts een jaar te werken? Hoe ga je iemand overtuigen om controle door middel van geweld te accepteren als we eenmaal de vreedzame manieren bedacht hebben om al de dingen te doen waarvoor men eerder regering nodig dacht te hebben? In veel opzichten maakt de technologie regeringen al achterhaald, maar dat proces gaat net van start!

Alleen al het gebruik van technologie leidt automatisch tot persoonlijke macht en zal onvermijdelijk tot grotere vrijheid leiden. Jammer genoeg hebben overheden dat altijd al geweten en proberen ze technologie te beheersen. Ze hebben obscene sommen geld uitgegeven om ervoor te zorgen dat hun technologische mogelijkheden altijd een stap voor zijn op de rest van ons. Dit kan vergeefse moeite zijn op de lange termijn, maar alleen als we technologie op de juiste wijze gebruiken. Als we de asymptoot raken voordat we statisme totaal uitbannen, lopen we het risico dat deze technologie voor destructieve doeleinden wordt gebruikt. We leven al in de schaduw van nucleaire vernietiging, maar er zijn nog gevaarlijker technologieën aan de horizon.

Alle technologie geeft iemand macht. De enige vraag is wie en voor welke doeleinden. De overvloed aan camera's is eng wanneer regeringen ze gebruiken om burgers te monitoren, maar het is spannend als het nieuwe instrumenten biedt om mensen verantwoordelijk te stellen en als het kan worden gebruikt om echte criminelen te stoppen. Identificatiechips in ons lichaam zijn eng als overheden ze kunnen gebruiken om ons af te snijden, maar ze zijn handig bij gebruik voor een betere aansturing van de technologie om ons heen. Computers in onze hersenen zijn eng als de overheidsspionagediensten onze gedachten kunnen lezen, maar ze hebben ook de potentie om ons slim genoeg te maken om helemaal geen regeringen nodig te hebben!

Je zou kunnen denken dat hoe opwindend dit allemaal ook klinkt, de meeste van ons het niet meer zullen meemaken. Gelukkig groeit de medische technologie ook mee met de groei van computervermogen en de levensverwachting dus ook. Als je vandaag jong en gezond bent, zullen we tegen de tijd dat je de leeftijd van 100 bereikt waarschijnlijk geneeswijzen gevonden hebben voor alle ziekten waaraan 100-jarigen sterven! Misschien zullen we tegen de tijd dat je 200 jaar oud wordt, de geneeswijzen bedacht hebben voor alle ziekten waaraan 200-jarigen sterven! Menselijke levensverwachting is toegenomen in lijn met de technologie, en om de ouderdom voor altijd te verslaan, moeten we alleen het punt bereiken waarop de levensverwachting meer stijgt dan één jaar per jaar. Dat zou al veel sneller kunnen zijn dan je denkt!

We zien sommige technologieën aan de horizon en kunnen hun impact voorspellen. Crypto-geld of ander decentraal digitaal geld zal overheidsgeld irrelevant maken. Zelfrijdende auto's zijn vlak om de hoek, maar het effect daarvan zal onbeduidend zijn in vergelijking met de onvermijdelijke sprongen

voorwaarts in ons concept van persoonlijk vervoer als drone taxi's mogelijk zijn. Misschien zullen we kleine helikopters hebben die luxe cabines neerlaten aan een kabel en die we naar believen oproepen. Drones laten nu al een groot potentieel zien - tenminste als regeringen stoppen ze te gebruiken om te doden en ze in plaats daarvan eten laat afleveren. 3D-printen zal het binnenkort mogelijk maken complexe dingen thuis te maken en we kunnen binnenkort metaal en plastic uit de kraan halen op de manier waarop we nu water, gas, elektriciteit en data genieten. Stel je voor waartoe we in staat zijn als de moleculaire 3D-printers klein genoeg zijn om op onze vingertoppen te passen en kunnen worden bediend met computers in onze hersenen! Het lijkt erop dat persoonlijke energie-onafhankelijkheid nu onvermijdelijk is. Wat gebeurt er als we raketschepen kunnen printen in onze achtertuin?

Het lijkt alsof we ruziemaken over de domste dingen terwijl de menselijke ervaring ingrijpend wordt veranderd. We verzetten niet alleen de ligstoelen op een zinkend schip, we duwen mensen uit de reddingsboten! Als we de asymptoot benaderen, is het belangrijk dat we in vrede en harmonie samenkomen om de technologische versterking te gebruiken voor het goede. Het is cruciaal om bewustwording, ondersteuning, en de boodschap van vrijheid te verspreiden. We zullen misschien niet in staat zijn om het lot van de mensheid te veranderen, maar we genieten veel meer van de vormgeving van dit prachtige proces dan wanneer we alleen maar meeliften.

II. Het internet effect

De belangrijkste moderne technologie die ons aan een vrijwillige samenleving zal helpen is reeds bloeiende: internet. Toen het internet voor altijd de manier veranderde waarop we communiceren, winkelen, navigeren, en onderzoeken, beschreven veel mensen het als revolutionair - en dat was het - maar dat was nog maar het begin! Het internet staat nog in de kinderschoenen en is snel evoluerende. De samenleving begint net de gevolgen ervan te voelen. Overheden begrijpen de dreiging van het internet en er zijn verschillende pogingen gedaan om het te controleren. Sommige grote regeringen hebben al veel moeite gedaan om de gevolgen ervan te beperken, maar dat is een verloren strijd. We moeten echter waakzaam blijven voor eventuele pogingen om de vrije stroom van informatie te verstikken, om zeker te stellen dat dit geweldig machtige middel gebruikt kan blijven worden voor positieve verandering.

Alleen al om de productiviteit te verhogen is het internet een onstuitbare kracht. Mensen die onbeperkt toegang hebben tot die schat aan informatie nemen voor lief hoe de directe beschikbaarheid ervan het leven op zoveel

manieren gemakkelijker en efficiënter maakt. Dankzij smartphones waarmee we op internet kunnen zijn zelfs onze gesprekken effectiever omdat we niet meer over feiten hoeven te discussiëren. Door winkels te vergelijken zijn winstmarges verkleind en is de markt veel concurrerender gemaakt. Wanneer iemand de oplossing voor een probleem heeft gevonden kan die vrijwel direct wereldwijd worden gedeeld.

De wereldwijde verbondenheid die is gecreëerd door het internet maakt het nu al veel moeilijker om ons te exploiteren. Oorlogen zijn altijd gebaseerd op leugens, en hoewel overheden nog steeds kunnen liegen en dat ook doen, is dit nu veel moeilijker. In regeringsindoctrinatiecentra die openbare scholen heten, kunnen kinderen met smartphones direct hun leraren uitdagen. De meeste kinderen met toegang tot internet weten al dat ze veel meer kunnen leren via het internet dan via de overheid.

Het internet veroorzaakt de ineenstorting van nationalisme. Regeringen hebben lang gebruik gemaakt van de neiging tot nationale trots en hadden hun volk overtuigd dat hun land in alles het beste was en overheden de reden daarvan waren. Regeringen laten nooit de feiten in de weg staan van een goed verhaal, maar internet is een manier voor het inbrengen van onmiskenbare feiten in het gesprek dat de nationale trots tempert. Het feit dat iedereen met een smartphone alles kan opnemen en de leugens van politici op feiten kan controleren, en die met de wereld kan delen, heeft regeren al veel moeilijker gemaakt. Vroeger was het heel gemakkelijk om te liegen en ermee weg te komen, maar niet in het tijdperk van het internet!

Overheden hebben vertrouwd op hun controle van de media om het gesprek te controleren. Dit houdt in het achterhouden van de feiten tot het verdraaien van niet te stoppen nieuws. Het internettijdperk heeft de controle over het gesprek gedecentraliseerd. Iedereen die een verhaal te vertellen of feiten te delen heeft kan online komen en het officiële verhaal uitdagen. Om de voordelen van het internet te maximaliseren is het belangrijk om onafhankelijke media te steunen. De centrale controle over het gesprek wordt ook snel uitgehold door het fenomeen van delen via sociale netwerken. Niet langer heeft een centrale autoriteit te beslissen welke informatie belangrijk is. Dit is niet alleen een nieuwe uitwisseling van waarden en perspectieven, maar ook een nieuw filter voor relevantie.

Veel grote regeringen hebben geprobeerd om het internet te controleren, omdat ze weten dat het volledig afsluiten ervan onmogelijk is, nu we ons bewust zijn van de voordelen ervan. Ze zullen altijd zoveel controle uitoefenen als ze kunnen, en dat lukt vrij goed omdat ze het internet door de centrale hubs kunnen controleren. Binnenkort zal dit soort controles niet meer werken omdat het internet zal worden gedecentraliseerd, maar de overheden kunnen het gesprek op vele andere manieren vergiftigen. Een van de grootste pluspunten van internet is de mogelijkheid om een brede waaier van reacties

in openbare commentsecties te krijgen. Overheden huren mensen in die de hele dag achter computers zitten om met meerdere valse identiteiten ons iets te laten denken, bijvoorbeeld dat iedereen goed vindt wat de overheid zojuist gedaan heeft. Hoewel overheden geen probleem hebben het geld te stelen dat nodig is om legers spammers in te huren, hebben enkele geïnvesteerd in "sock puppet"-software, zodat één persoon een gesprek kan zwermen met meerdere valse profielen. Dit is op elk niveau oplichting, maar omdat overheden in de eerste plaats gebaseerd zijn op de leugen dat we hen nodig hebben, is het volkomen logisch dat zij belang bij deze technologie hebben. Aangezien het internet blijft evolueren, zouden de klonen kunnen worden uitgefilterd, maar niet zonder een zekere mate van waakzaamheid van mensen die de integriteit van het gesprek waarderen.

De anonimiteit van het internet is soms een nadeel, maar over het algemeen veel vaker een voordeel, het stelt ons in staat om dingen te zeggen die we misschien "in het echte leven" niet zouden durven. Het therapeutisch effect hiervan kan niet worden onderschat aangezien miljoenen mensen al hulp hebben gekregen van gemeenschappen die onmogelijk waren voor het internet. We kunnen de status quo uitdagen en op een ongekende manier spreken zonder angst voor vergelding. Dit zou ons moeten inspireren om meer bewuste consumenten van informatie te zijn. Overheden zijn afhankelijk van leugens en misleiding om hun rackets te behouden, maar nu hebben we de "waarheidsknop" binnen handbereik!

III. De paradigmaverschuiving

Het huidige wereldwijde paradigma van sociale organisatie is statisme. Dit is gebaseerd op een centrale autoriteit, die met geweld regeert, en dienstbaar is aan het collectief van de heersende klasse. Dat komt nu tot een einde aangezien we wakker worden met een nieuw vrijheidsparadigma gebaseerd op mensenrechten, geweldloosheid en zelfeigenaarschap. Deze overgang van het paradigma van statisme naar het paradigma van vrijheid is de belangrijkste verschuiving in de menselijke geschiedenis. We hebben veel geluk om in zo'n spannende tijd te leven. Omdat het paradigma van statisme leidt tot geweld, lijden, exploitatie en verstikking van potentieel, zal het paradigma van vrijheid welvaart, geluk, harmonie, en een nieuwe fase van het menselijk bestaan brengen.

Er zijn meer van dat soort fundamentele keerpunten geweest. Het leren om vuur te hanteren veranderde ons leven voorgoed. De opkomst van complexe taal, die de samenleving zelf mogelijk heeft gemaakt. Beheersing van de landbouw was een belangrijk keerpunt. De industriële revolutie kan aan dit rijtje

worden toegevoegd. Misschien was de opkomst van computers en internet in ons dagelijks leven een keerpunt. Als we hier over nog duizend jaar op terugkijken zouden we het kunnen zien als gewoon een primaire verschuiving in de menselijke ervaring. Maar er is iets fundamenteel anders aan de paradigmaverschuiving naar de vrijheid, omdat het de basis legt voor de realisatie van zo veel meer van ons onbenut potentieel.

Voordat de paradigmaverschuiving kan plaatsvinden, moet het door een kritische massa mensen worden omarmd. We naderen snel het omslagpunt waar statisme onhoudbaar zal zijn, niet alleen omdat de instellingen niet duurzaam zijn, maar ook omdat wij opstaan en onze rechten opeisen. Dit is niet alleen een proces van onderwijs, maar ook van inspiratie. Vanwege angst voor de overgang zullen sommigen hun slavernij goedpraten terwijl ze weten dat ze als vrij mens beter af zijn. Het omverwerpen van overheden zal geen nut hebben als niet eerst zelfbestuur wordt omarmd en opgeëist. De verschuiving vereist een dieper begrip van wat het betekent om een vrij, mooi, onafhankelijk persoon te zijn.

Hoe zal deze paradigmaverschuiving de samenleving veranderen? Moeten we vragen om geleidelijke afschaffing? Moeten we de begunstigden van het huidige systeem compenseren? Moeten we vragen om enige vorm van rechtvaardigheid, terwijl we ook enig onrecht tolereren? Gedwee vragen om minder onrecht komt neer op vragen om onrecht te laten voortduren. Overheden zo vreedzaam mogelijk ontmantelen zal werk kosten, maar we moeten niet minder dan absolute vrijheid eisen. Wanneer deze paradigmaverschuiving is voltooid, zal de bewering dat overheden noodzakelijk zijn net zo lachwekkend zijn als de bewering dat de platte aarde het middelpunt van het universum is. Al zulke verschuivingen lijken gek en onzeker voordat ze optreden, maar daarna worden ze gezien als onvermijdelijk. De relevante trends geven al aan dat het creëren van een vreedzame, vrijwillige, wereld zonder regering onze lotsbestemming is.

IV. Onderwijs, Activisme & Agorisme

Het bereiken van een vrije samenleving vereist een grote mate van onderwijs. Het huidige statistische paradigma is in alle hoofden gestampt die regeringen kunnen raken omdat de exploitatie van mensen zo veel makkelijker is als ze denken dat hun exploitatie noodzakelijk is. Er zijn genoeg mensen die bereid en enthousiast zijn om de boodschap van vrijheid te horen, maar anderen moeten door elkaar worden geschud, als om ze wakker te maken uit een diepe verdoving. Er zijn mensen die zich gretig verder gaan verdiepen nadat ze een kijkje achter de schermen hebben gehad. Er zijn mensen die aanmoediging en

hulp nodig hebben. Maar voor alle mensen die zich aan statisme vastklampen alsof ze een anker aanzien voor een reddingsvest, is er activisme om ze van hun waanideeën te verlossen.

Onderwijzen van anderen begint met het onderwijzen van onszelf. Om pleitbezorgers voor vrijheid zijn, hoeven we geen academische deskundigen te zijn, maar het helpt wel om een volledig begrip van de boodschap te hebben. Het helpt om een diepgaand inzicht te hebben in hoe statisme mensen om ons heen beïnvloedt. Dit is niet alleen onderzoek doen, maar ook luisteren en observeren, om de meest relevante onmiddellijk tastbare voordelen aan te wijzen van het verhogen van de vrijheid. Onderschat niet het belang van economische studie om de vernietigende gevolgen van regeringen te begrijpen. Wees voorbereid om economische principes toe te passen op werkelijke behoeften. We dienen net zo voorzichtig te zijn met wat we in onze hersenen stoppen als in onze lichamen.

Onderwijzen in naam van de vrijheid kan in vele vormen. Soms is het zo simpel als een gedachte uiten in een gesprek of een belangrijk nieuwsbericht delen via internet. Als dit ons voldoening geeft, is er niets mis mee om het simpel te houden! In feite zijn één-op-één gesprekken vaak de belangrijkste factoren in gedachteverandering van mensen. Natuurlijk onderwijzen omvat flyeren, bloggen, boeken schrijven, kunst maken, evenementen hosten, bepaalde elementen in het politieke domein, redevoeringen geven, op pleinen en kruisingen staan met een megafoon of een bord, brieven schrijven, petities organiseren, graffiti, posters ophangen, mediaproductie, krijten, luchtschrift, piketwacht, protesteren, of gewoon een button of slogan dragen om een gesprek aan te kunnen knopen.

Bij het pleiten voor vrijheid of het onderwijzen van mensen om ons heen, is het belangrijk om trouw te blijven aan de basisprincipes. Als we pleiten voor de fantasie van een beperkte overheid, zijn we op zijn minst beperkte onrechtvaardigheid aan het promoten, dat is nog steeds het promoten van onrecht. Een goede manier om over deze onderwerpen te spreken met mensen die dicht bij ons staan, is het overheidsgeweld persoonlijk te maken. Het helpt mensen om de immoraliteit van hun pleidooi te zien als we hun standpunten in termen van persoonlijke gevolgen kunnen plaatsen. Elke keer als ze voor de overheid pleiten, suggereren ze dat één of andere vorm van geweld tegen ons worden gebruikt omdat we het oneens zijn.

Alle onderwijs is een vorm van activisme, omdat het beoogt de status quo te veranderen. In zekere zin is elke doelbewuste daad een vorm van activisme, maar die definitie is te breed om bruikbaar te zijn. Activisme kan een krachtige manier zijn om aandacht te trekken om de mensen te informeren die uit zichzelf nooit naar informatie zouden zoeken. Straattheater, protesten en burgerlijke ongehoorzaamheid hebben dit effect. Meer directe acties, zoals grootschalige ongehoorzaamheid, boycots, directe inmenging bij handhaving,

verzet tegen belasting, bezetten van land, negeren van handelsbeperkingen, staken, of zelfs onderdelen van de regering volledig afwijzen, kan onmiddellijk verandering bewerkstelligen. Blinde gehoorzaamheid is gedachteloos en roekeloos, maar ongehoorzaamheid is altijd doordacht en weloverwogen. Ongehoorzaamheid is beschaafd. Gehoorzaamheid is niet beschaafd.

Het is gemakkelijk om te praten over het ideaal van een vrijwillige samenleving, maar het kost wat moeite om er daadwerkelijk één te maken. Gelukkig is het al aan het gebeuren overal om ons heen in ons dagelijks leven. Heb jij vandaag wapens gericht op mensen of ze gedreigd met geweld of ben je alleen niet dwingende relaties aangegaan? Elke keer als we een relatie aangaan die vrij is van geweld, dwang en verplichting, helpen we om een vrijere wereld op te bouwen. Wanneer deze relaties doelbewust worden uitgevoerd buiten de mogelijkheden van de regering om via belasting, wetgeving, of andere controlevormen geweld te injecteren, bedrijven we agorisme.

De term agorisme komt van het Oudgriekse woord voor een open markt, "agora." Overheden proberen agoristische activiteit te demoniseren als "zwarte markt," maar dat is alleen omdat ze willen dat onze handel plaatsvindt waar ze het kunnen controleren en belasten, dus in hun door dwang gedomineerde "witte markt." Agorisme komt van nature bij iedereen die de concrete voordelen ervan kunnen zien. Om tot een vrijwillige samenleving te komen, zal agorisme van essentieel belang zijn voor de opbouw van economische structuren die ons zullen helpen overheden te ontwennen.

Hoewel we geneigd zouden zijn naar meer flitsend activisme, is het bereiken van degenen die het dichtst bij ons staan en mensen in onze gemeenschappen het belangrijkste. Help mensen de overheid te begrijpen en hoe ze hun exploitatie kunnen voorkomen. Begin met het maken van een vrijere samenleving in je gemeenschap door hem zelf op te bouwen. Als je je vrienden en familie niet kunt overtuigen om niet mee te werken aan regeringsmaatregelen tegen jou, zal het je niets goeds opleveren om te proberen degenen wakker te maken die je misschien nooit zouden helpen als je activisme je in de problemen brengt. Als je de boodschap van vrijheid waardevol vindt, deel het dan als een geschenk. Het wordt alleen maar waardevoller als het wordt weggegeven.

V. Lokalisatie

Gezien het feit dat het onze lotsbestemming is om een vrijwillige samenleving te bereiken, zijn er maar twee manieren waarop statisme kan eindigen: een gewelddadige instorting of een vreedzame overgang. De huidige regeringssystemen zijn duidelijk onhoudbaar. Als we geen aandacht gaan beste-

den aan onze problemen, en ze niet onder ogen zien, koersen we af op plotselinge uitval van systemen waar velen van ons afhankelijk van zijn. Hoewel het leuk zou zijn om een knop in te kunnen drukken die onmiddellijk een einde maakt aan alle dwang in de wereld, bestaat zo'n knop niet. Hoewel het indrukken van zo'n knop de wereld zeker een betere plek zou maken, zou het ook onvoorziene gevolgen hebben. Waar sprake is van revolutie zonder evolutie van denken, is er een machtsvacuüm. In plaats van het veroorzaken van instabiliteit, moeten we zelfbestuur aanmoedigen om die leegte op te vullen, zodat we een vreedzame, ordelijke overgang naar een wereld zonder regeringen kunnen hebben. De manier om dat te doen is lokalisatie.

Lokalisatie is de ontmanteling van de regeringen van boven naar beneden, eerst de macht herstellen van plaatselijke gemeenschappen en met het uiteindelijke doel alle georganiseerde dwang te elimineren, en een vrijwillige samenleving te bouwen op basis van zelfeigenaarschap en universele geweldloosheid. Op veel plaatsen bieden regeringen de beste kansen om dit te bereiken door bestaande onderafdelingen en het verkiezingsproces. Op andere plaatsen, zal lokalisatie effectiever zijn door centrale overheden gewoon omver te werpen, maar het moet gebeuren met een duidelijke afwijzing van een centrale overheid, en niet alleen om het te vervangen door een andere.

Lokalisatie spreekt mensen aan die vrijheid niet helemaal ondersteunen, maar gewoon meer inspraak willen in hoe ze worden geregeerd. Hoe lokaler overheid is, hoe relevanter de stem van het individu. Onder de meeste regeringen van nu, zelfs die met robuuste democratieën, weten individuele kiezers dat hun invloed meestal te verwaarlozen is. De wereldwijde roep om te lokaliseren zal mensen van alle politieke overtuigingen verenigen, behalve degenen die wereldwijde regering willen.

Lokaliseren heeft veel onmiddellijk tastbare voordelen met een universele aantrekkingskracht. Kleinere lokale overheden zullen minder geneigd zijn om oorlog te voeren. Beleid van sociale controle zal meer overeenkomen met de lokale culturen dan met bevelschriften uit een verre hoofdstad. Er zullen meer natuurlijke middelen worden gebruikt om lokale gemeenschappen te dienen, in plaats van bij grote bedrijven die van afstand worden bestuurd.

Grote centrale overheden hebben bewezen goede instrumenten te zijn voor het consolideren van welvaart in handen van enkelingen en de handhavers worden betaald om dat zo te houden. Lokalisatie biedt de mogelijkheid voor gemeenten om ten onrechte verworven eigendom terug te vorderen en het op grotere schaal beschikbaar te maken, als teruggeven aan de rechtmatige eigenaren niet mogelijk is. Dit is vooral belangrijk voor grond die niet wordt gebruikt, maar beschikbaar kan worden gemaakt voor duurzaam leven en andere productieve doeleinden.

Het alternatief voor lokalisatie is voor elke vierkante meter te vechten, wet voor wet. Als we deze strategie aannemen, blijven we terrein verliezen terwijl

politici ons schouderklopjes geven voor deelname aan het politieke proces, terwijl ze achter onze rug lachen en nog een vierkante kilometer pakken. We zullen geen vrije samenleving bereiken door overheden te bedelen om vrijheid. Dat doen we wel door onmiddellijk herstel van de zeggenschap over onze eigen gemeenschappen te eisen. De eerste plaatsen die deze strategie omarmen zullen de wereld naar vrijheid leiden. Zij zullen het welvarendst en veiligst zijn. Het is cruciaal om de trend van consolidatie van macht zo snel mogelijk te keren. Hoe langer we wachten, hoe moeilijker het zal zijn.

Lokalisatie begint met het beoefenen van lokalisme - het opbouwen van onze gemeenschappen en het creëren van organisaties om ons minder afhankelijk van de centrale overheid te maken. We kunnen zelfs zeggen dat lokalisatie onvermijdelijk is, het is gewoon een kwestie van hoe. Als we de problemen negeren, kunnen we achterover leunen, op de ineenstorting wachten, en hopen dat onze regeringen ons sparen in hun gewelddadige doodsstrijd als ze zich vastklampen aan de macht. Als we deze problemen het hoofd bieden, kunnen we een vreedzame overgang beginnen die onmiddellijk positieve resultaten zal opleveren. Het zal waarschijnlijk een mix van beide worden, men zegt wel eens dat het gewelddadige en hardhandige optreden tegen demonstranten in de hele wereld al een teken is dat regeringen de controle aan het verliezen zijn. Hoe eerder we lokalisme omarmen, hoe sneller we dit geweld en al het geweld van statisme kunnen beëindigen.

VI. Is dit een revolutie?

Als we de overheid zien voor wat het is, zijn we geneigd op te roepen tot een revolutie, een relatief snelle verandering. De overgang naar een werkelijk vrije samenleving zal niet van de ene op de andere dag plaatsvinden, en dat zou ook niet moeten. Dit is duidelijk een proces van evolutie, niet van revolutie. Zoals we in het verleden hebben gezien leidden revoluties zonder een nieuw paradigma tot meer van hetzelfde. Op sommige plaatsen zullen revoluties nodig zijn. Hopelijk zullen ze worden ondersteund door voldoende wijsheid om onrust, geweld, en de creatie van nieuwe regeringen te voorkomen. Het doel van de vrijheidsboodschap is niet alleen om alle regeringen af te schaffen, maar om alle tolerantie voor enige regering af te schaffen. Gezien het snel groter wordende tempo van de informatie, kan de verschuiving van het statistische paradigma relatief snel gebeuren, maar de opbouw van een nieuwe samenleving zal jaren duren, zo niet decennia of zelfs eeuwen.

De verschuiving zal niet vloeiend gaan. Regeringen over de hele wereld zijn al opstanden gewelddadig aan het onderdrukken, kritische informatie aan

het censureren, en activisten aan het opsluiten om ze stil te krijgen. Op sommige plaatsen zal het erger zijn dan op andere. Op sommige plaatsen zal het sneller gaan dan op andere. Als we zien hoe mensen in andere gebieden profiteren van het toepassen van de vrijheidsboodschap, zal er een cascade-effect optreden. Er kunnen revoluties zijn binnen dit globale proces, maar het is veel groter dan een revolutie. De overgang naar een vrije samenleving, eenmaal bewust begonnen door een kritieke massa mensen, zal een evolutionair keerpunt zijn groter dan alles wat een revolutie kan worden genoemd.

Het is duidelijk dat we als soort al veel meer kunnen dan we bereiken, maar om ons potentieel te bereiken is een ingrijpende verandering van denken vereist. De enige zinvolle revolutie is die met een fundamentele verandering in het paradigma. Het nieuwe paradigma zal universele geweldloosheid zijn, en dus de afschaffing van regeringen eisen. Iets minder dan dat zal alleen maar leiden tot een nieuw conflict over hoe of tegen wie we overheidsgeweld gebruiken. Een volledig begrip van vrijheid leidt tot meer dan een voorkeur voor een beetje minder geweld en dwang. Het creëert een passie voor gerechtigheid op basis van absolute principes. Als we niet elke schending van de vrijheid afwijzen, kunnen we net zo goed toegeven dat vrijheid niet belangrijk is, en we liever als comfortabele slaven leven.

Als de boodschap van vrijheid een passie voor gerechtigheid in jou heeft losgemaakt en de manier veranderd heeft waarop je de wereld ziet, is dat je persoonlijke revolutie. Als je deze boodschap niet deelt, dan sterft de revolutie met jou. Op het leven zelf na, is de boodschap van vrijheid het grootste geschenk dat je kunt geven, en het wordt elke keer als het wordt gedeeld sterker. Als je de boodschap van vrijheid omhelst, en tot nu toe hebt geleefd in een staat van onwetendheid, frustratie, of emotionele slavernij, zal dit het begin zijn van een heel nieuw leven. En het begint nu. Je weet wat je moet doen.

Nawoord

Als ik één ding geleerd heb van alle interacties in mijn hele leven, is het de universaliteit in de menselijke ervaring. We willen allemaal vreedzaam leven. We willen allemaal een eerlijke behandeling. We willen allemaal kunnen bloeien. We hebben allemaal vrijheid nodig. We hebben allemaal behoefte aan liefde. We lijden allemaal onder statisme. Overheden willen dat we ons identificeren als burgers, maar we zijn veel meer dan alleen onderdanen van beschermingsrackets.

Neem deze boodschap aan als een geschenk. Door er waardering voor uit te spreken, geef je ook mij de grootst mogelijke waardering. Deel het met iemand en gebruik het om een gesprek te beginnen. Ik hoop dat het een passie in je heeft wakker gemaakt. Ik hoop dat je je waardering toont door mijn inspanningen te steunen om deze ideeën verder te brengen en deze boodschap te verspreiden. Als dit boek is niet het perfecte hulpmiddel is, schrijf er dan zelf een! Voel je vrij om ideeën, taal of exacte woorden te lenen van dit boek. Deel de boodschap en help mee bouwen aan een vrije wereld.

De inhoud van dit boek zal nooit worden beperkt door claims van "intellectueel eigendom." Je kunt het rippen, kopiëren, herschrijven, bekritiseren, uitzenden, JOUW kopieën ervan branden, vertalen, verkeerd interpreteren, en ervan profiteren. Ik zal je niet tegenhouden! Voor meer informatie, om je steun te tonen met een donatie en om uit te vinden hoe je kunt helpen de boodschap te verspreiden, ga je naar thefreedomline.com of thefreedomline.nl

Over de auteur

Adam Kokesh ging bij de Amerikaanse mariniers op de leeftijd van 17 en gaf zich op voor de oorlog in Irak in 2004. Deze kritische ervaring liet hem zien dat oorlog een racket is en bracht hem ertoe zijn diepgewortelde statistische overtuigingen grondig te herzien. Hij maakte voor het eerst naam als een anti-oorlogsactivist alvorens zich in andere gebieden te verdiepen, onderwijl vaak actievoerend op een manier die voor andere activisten te gewaagd was. In 2010 werd hij een onafhankelijke journalist als ADAM VS THE MAN. Hij is tientallen keren gearresteerd en opgesloten voor het opkomen voor zijn overtuigingen. Hij begon met het schrijven van dit boek tijdens zijn gevangenschap in Washington DC. Hoewel hij miljoenen mensen heeft geïnspireerd met zijn toespraken, video's en burgerlijke ongehoorzaamheid, is zijn grootste bijdrage aan de zaak van de vrijheid het concept van lokalisatie als een manier om statisme te overwinnen en tot een vrije wereld te komen. Voor meer informatie, zie thefreedomline.com

De wijsheid in dit boek heeft de kracht om ons menselijke potentieel te ontsluiten en een duurzame samenleving neer te zetten die gebaseerd is op vreedzaamheid, zelfeigenaarschap en geweldloosheid.

Jij als vrij, mooi, onafhankelijk mens hebt onvervreemdbare rechten en bent je eigen baas! Je kunt doen wat je wilt met jouw lichaam en met de opbrengst van jouw arbeid. Alle menselijke omgang moet vrij zijn van geweld en dwang, en wij zijn vrij om naar onze rechten te leven, met respect voor de rechten van anderen. Overheden vertrouwen op dwang en geweld, maar dwang is een slap alternatief voor innerlijke overtuiging. Toen je leerde: niet slaan, niet stelen en niet doodslaan, was dat niet: tenzij je voor de regering werkt. Overheden maken ons bang om ons te laten geloven dat wij ze nodig hebben, maar we ontgroeien het idee van overheden en laten ze achter ons.

Dit boek zal JOU de kracht geven om blijer, vrijer en gelukkiger te zijn, terwijl het je een positie geeft om mee te helpen ons lot te bepalen.

ISBN 978-94-92475-25-1
9 789492 475251